

DISCURSUL NR. 1 (capitolele 1-3)

CAPITOLUL 1:1-12. Am citit acum doar introducerea, de fapt doar o parte din ea, fiindcă primele două capitole constituie în realitate această introducere. Urmează apoi cuvântarea vehementă și plină de patimă a patriarhului Iov. Este clar că avem de a face cu o carte din timpul patriarhilor. Toate împrejurările indică acest timp și nu altul. Mai mult, este bine să stabilim acum, înainte de a o parcurge, că această carte se dovedește a fi scrisă în timpul lui Moise și probabil de către Moise. Unii sunt nedumeriți de faptul că, în Biblie, ea este așezată după cartea Estera. Lucrul acesta însă nu are legătură cu data la care a fost scrisă. Cărțile istorice sunt cuprinse între Geneza și Estera; urmează apoi cărțile poetice - Iov, Psalmii, Proverbele, Ecclesiastul și Cântarea Cântărilor. Aceste cărți poetice n-au fost scrise după cele istorice, ci în timpul lor, și putem astfel să înțelegem cu ușurință că această carte a lui Iov ne conduce înapoi spre timpul în care chiar prima carte istorică își găsește desfășurarea. Toate dovezile converg spre această concluzie.

De exemplu, Iov aducea arderi de tot. Ele erau pentru posibilele păcate ale fiilor lui, și nu erau jertfe pentru păcat, așa cum, după lege, ar fi trebuit să fie. Însă totul se petrece înainte de lege, iar jertfele care în mod obișnuit erau aduse de Avraam, Isaac și Iacov erau, în toate cazurile, arderi de tot. Așa că găsim un indiciu foarte simplu în chiar primul capitol. De asemenea găsim și un fel foarte particular de idolatrie în acest timp. Cartea Iov a fost scrisă după potop; nu exista idolatrie înainte de potop. Bineînțeles, teologii spun ce le place lor despre acest subiect, și foarte des spun lucruri cu totul neîntemeiate. Le place să creadă că trebuie să fi fost idolatrie, însă acesta nu este un motiv ca să fi fost, este doar pura lor imaginație. Cea mai timpurie idolatrie a constat în închinarea la soare, lună și stele, iar pe parcursul acestei cărți vom vedea că este singurul gen de idolatrie la care face referire Iov. Aceasta era ceea ce se obișnuia în acel timp, urmând ca mai târziu oamenii să alunece în forme mai degradate ale ei.

Prin urmare, se pare că scriitorul cărții a trăit la mult timp după Iov și că Iov însuși a trăit într-un timp când exista idolatria. El menționează acest lucru doar o singură dată, pentru a se apăra împotriva gândului care stăpânea mințile prietenilor săi, cum că ar fi fost vinovat de un astfel de păcat. Presupun că aceștia trei făceau parte dintre oamenii cu convingeri corecte (ortodocși) din acele zile. Însă, ca ortodocșii din toate timpurile, ei aveau doar o noțiune săracă și omenească despre Dumnezeu. Ortodoxia nu este altceva decât opinia populară despre religie în aspectul ei de regulă general acceptată, și deși conține o anumită cantitate de adevăr și fiind mult mai de preferat decât heterodoxia (învățătura contrară adevărului), totuși ea nu este credință; nu este discernământ spiritual, care înseamnă familiarizare profundă cu gândurile lui Dumnezeu. Numai că trebuie să ne aducem aminte că la vremea scrierii acestei cărți erau foarte puține alte lucruri scrise, probabil nu mai mult decât cartea Geneza. Spun aceasta pentru că în Iov nu avem nici o referință la lege. Dacă ar fi fost scrisă după ce legea a fost dată pe Sinai, ne-am fi putut aștepta să întâlnim ceva aluzii la ea, însă nu există nici una.

Mai este încă un lucru de natură să ne ajute la fixarea ei în timp, și anume vârsta lui Iov. El a trăit cel puțin 140 de ani. Sunt anumiți oameni care cred că el ar fi trăit 140 de ani după necazurile lui, însă nu există nici un temei pentru o astfel de concluzie. Este doar o chestiune de exprimare în ultimul capitol și cred că acolo avem întreaga lui vârstă, perioada vieții lui, și nu perioada care a urmat după încercarea sa. Motivul îl voi explica îndată. Dacă aceasta este întreaga vârstă a lui Iov, acest lucru arată că nu trebuie să ne imaginăm mai mult decât declară Cuvântul lui Dumnezeu, el fiind mai tânăr decât Iacov atunci când a murit. Iacov a trăit mai puțin decât Isaac și Avraam. Așa că acesta ar fi un indiciu care arată către timpul patriarhilor și, așa cum am spus, toate împrejurările indică acea perioadă.

Mai există însă un lucru cu totul remarcabil și singular în această carte. Totul se întâmplă afară din Israel. Cu siguranță că pe vremea aceea exista deja nucleul lui Israel. Avraam, Isaac și probabil Iacov trăiseră deja, și este clar că acest om evlavios dintre neamuri, Iov, profitase din

plin de cunoașterea a ceea ce revelase Dumnezeu în lucrările Lui cu acești patriarhi și în tradiția celor ce trăiseră înainte. Am spus "tradiție" pentru că Scriptura nu era încă scrisă. Dacă ar fi fost să fie vreo carte a Scripturii scrisă în acel timp, aceea nu putea fi, după părerea mea, decât Geneza. Era însă prea puțin. Totuși, cartea Geneza este una din cele mai instructive cărți ale Bibliei, un adevărat ogor însămânțat în care-și au germele toate lucrurile care apar mai târziu de-a lungul Scripturii. Se aseamănă foarte mult în privința aceasta cu cartea Apocalipsa. Geneza constituie cu adevărat prefața Bibliei, în timp ce Apocalipsa este concluzia ei, și veți descoperi că există legături între aceste două cărți mai izbitoare decât între oricare alte cărți ale Scripturii. De exemplu grădina, Paradisul lui Dumnezeu și pomul vieții le găsim la început în Geneza și tot la început și în Apocalipsa. Le întâlnim în capitolul doi al Genezei și în același capitol al Apocalipsei. În aceasta din urmă avem o revelație de un caracter mai înalt, bazată pe acel Paradis pe care îl știau toți cititorii Genezei. Apoi, acel personaj sinistru, Satan, șarpele - în Apocalipsa este numit "șarpele cel vechi", arătând în mod evident spre Geneza. Este denumit în multe feluri. Îl găsim desemnat ca "Satan" în Psalmul 109, și la fel în capitolul 21 din 1 Cronici. Acolo Satan l-a ispitit pe David și și-a atins scopul, făcându-l să comită un păcat grav, care a adus o suferință adâncă peste poporul de care el fusese așa de mândru. Și astfel poporul a fost deposedat de acea putere, fiindcă David era prea mândru de ea. Avem apoi aceleași lucruri în Zaharia. Așa că ideea că sfera Satanei în această carte a lui Iov ar fi una foarte particulară este cu totul absurdă.

Unora le place să considere această carte o dramă - un fel de dramă sacră. Cred însă că această carte ar trebui lăsată în simplitatea și frumusețea pe care le are, fără a-i atașa termeni omenesci. Ea constituie o discuție autentică, o dezbateră înaltă. Nu se ocupă de faptul cum li se îngăduie celor nelegiuți să prospere, măcar că îi așteaptă judecata lui Dumnezeu la sfârșit, ci se ocupă de o întrebare mult mai serioasă: Din ce cauză cel drept suferă acum atât de mult, și este oare potrivit dreptății lui Dumnezeu ca un om neprihănit să sufere mai mult decât oricare dintre semenii lui? Acesta este subiectul dezbătut în această carte, și scopul ei este să arate nu numai că există un Dumnezeu desăvârșit de drept și de bun, ci că există și un vrăjmaș desăvârșit de rău, de subtil și de activ. Toate acestea sunt înfățișate într-o carte a cărei acțiune se desfășoară cu totul afară din Israel. Acest lucru îi surprinde pe iudeii raționaliști. Fiindcă și ei își au raționalismul lor, tot așa cum creștinătatea îi are pe ai ei. Ei sunt acele persoane care din totdeauna n-au prețuit așa cum se cuvine Cuvântul, ci au încercat să-l dezbrace de caracterul lui divin, îmbrăcându-l cu unul omenesc, atașându-i tradiția și tot felul de istorisiri inventate, cu scopul de a-l îmbunătăți, ca să-l facă astfel - cred ei - mai inteligibil cititorilor, oameni care n-au fost satisfăcuți cu adevărul dar căroră, pe vremea lor, le plăceau tot atât de mult produsele imaginației omenesci ca și celor din vremea noastră, care nu pot fi mulțumiți cu evanghelia dacă nu-i adaugă și poveștile lor.

Duhul lui Dumnezeu în această carte minunată expune lucrurile așa cum au stat ele, iar iudeilor nu le-a plăcut asta. Și e ușor de înțeles de ce. Cum! Să se vorbească de un om dintre neamuri mai bine decât despre Iacov, tatăl nostru Israel! Scriptura îl arată pe Iacov ca fiind un om foarte inconstant; un copil adevărat al lui Dumnezeu, însă un om a cărui fire era foarte puțin zdrobită, un om care din punct de vedere natural era înclinat către șiretenie, acea șiretenie pe care o vedem în mama lui și în fratele ei. Iacov a moștenit și el un pic din acest sânge și, ca o consecință a faptului că nu s-a judecat pe sine, supunându-se lui Dumnezeu și încrezându-se în El, s-a aflat adesea în împrejurări foarte critice și a încercat să iasă din ele prin metode cu totul nepotrivite.

Toate acestea ne oferă o lecție importantă, însă în cartea Iov avem ceva foarte diferit. Avem un om pe care Dumnezeu însuși îl aduce înaintea lui Satan. Vedem o scenă cu totul remarcabilă, unde "fiii lui Dumnezeu" au venit împreună să se închine, ca să zicem așa, înaintea lui Dumnezeu în ceruri. Este clar că acești "fii ai lui Dumnezeu" erau îngeri, și acești îngeri erau ocupați cu misiunea lor din partea lui Dumnezeu. Pentru că Lui îi place să Se folosească de alții și avem acest lucru arătat acum într-un mod minunat. Fiecare dintre noi avem lucrarea noastră, misiunea noastră. Cel mai simplu frate și soră au o însărcinare din partea lui Hristos. Suntem mădulari în trupul Lui și fiecare mădular are funcția sa. Este un lucru foarte interesant că

Dumnezeu folosește mădularele trupului lui Hristos ca să facă ceea ce ar fi putut face fără ele. Lui Îi place să le acorde încredere, să le exerseze, Îi place ca ele să-și priceapă fiecare locul și să-și ducă la capăt misiunea în această scurtă perioadă în care Îl așteptăm pe Hristos. Acest lucru conferă o mare noblețe poziției creștinului, dar și o foarte serioasă responsabilitate. Aceasta este o parte a căilor lui Dumnezeu.

Vedem deci că a fost o zi când îngerii s-au înfățișat, iar lui Satan i-a fost permis să se prezinte printre ei. Acesta este un lucru uimitor, pe care-l întâlnim și în alte locuri din Scriptură. Îl avem chiar în Apocalipsa, ultima carte a Noului Testament. Vedem acolo că va veni ziua când Satan și toată oștirea lui vor fi alungați din ceruri. Avem apoi epistola către Efeseni, care ne învață că avem de luptat cu aceste puteri ale răului care au un mare avantaj față de cel credincios prin faptul că posedă un loc în ceruri. De ce în general creștinii nu cred asta? Fiindcă se cred mai degrabă pe ei înșiși și nu pe Dumnezeu. Pentru că ascultă de ceea ce ei numesc teologie, mai degrabă decât de Biblie, și în consecință încep să piardă contactul cu adevărul divin, îmbrățișând din ce în ce mai mult nu numai ideile omenești cu privire la Scriptură, ci și ficțiuni și noțiuni lipsite de orice fundament. Adevărul este că nimic nu ilustrează mai mult puterea și răbdarea lui Dumnezeu ca faptul că Celui Rău și slujitorilor lui li se îngăduie încă accesul în ceruri. Nu sunt încă aruncați în iad sau pe pământ. Știm că lucrul acesta se va întâmpla, dar nu înainte ca noi să fim luați la cer. Unii oameni gândesc că demonii vor fi aruncați din ceruri datorită faptului că noi urmăm să ajungem acolo, însă o astfel de idee este cu totul contrară Scripturii. Luarea în cer a credincioșilor slăviți este înainte ca Dumnezeu să alunge pe Cel Rău, și oștile lui. Și asta pentru că El are putere absolută să o facă atunci când se potrivește planurilor Lui. Și, în căile Sale minunate, El a îngăduit prezența păcatului. El oferă lui Satan orice avantaj, fiindcă tot El folosește răutatea și puterea Celui Rău pentru împlinirea planului Său cu copiii Lui. Iată lucrul extraordinar pe care-l găsim în această carte a lui Iov.

Avem o puternică confirmare a celor spuse mai devreme într-o scenă care este descrisă în 1 Împărați, capitolul 22, unde se vorbește de Mica, omul pe care împăratul nelegiuit nu-l putea suferi, fiindcă niciodată nu-i spunea vreun cuvânt de bine. Adică Mica nu era un lingușitor. Împăraților le plac lingușitorii, așa că acest proroc îl irita pe Ahab. Și, din nefericire, împăratul bun, Iosafat, a căzut chiar în capcana în care și noi putem astăzi cădea: părtășia dintre lumină și întuneric, dintre poporul drept și cel nedrept, părtășia cu ceea ce este cu totul împotriva lui Dumnezeu. Și toate acesta într-un mod atrăgător și plăcut care să nu ne facă prea mari necazuri. Nouă ne place drumul ușor, nu cel îngust; nu ne place drumul care solicită credință, și aceasta este spre pierderea noastră. În acest exemplu, când Mica este forțat să vorbească, el descrie o scenă similară cu cea pe care o vedem în Iov. Acolo Dumnezeu întreabă: "Cine va merge și va amăgi pe Ahab?", pe acela cu care Iosafat se împrietenește, spre amărăciunea lui și spre necinstirea Domnului, și fără nici un efect pentru Ahab, căci acesta din urmă a pierit. Prin purtarea lui, Iosafat n-a avansat nici măcar cu un pas în ceea ce era plăcut înaintea lui Dumnezeu, și nici compromisul lui n-a avut vreun efect asupra lui Ahab, ba din contră, acesta l-a atras pe Iosafat în ceea ce era nevrednic de Dumnezeu și de un copil al Lui. Duhul cel rău a spus că va merge și-l va amăgi pe Ahab. Și a reușit, prin gura prorocilor mincinoși.

Petru vorbește de "învățători mincinoși" care fac aceeași lucrare rea pe care cei de care am vorbit mai înainte au făcut-o în Israel. "Învățători" mincinoși, fiindcă adevărul venise. Erau "proroci" mincinoși atunci când adevărul nu era încă revelat, când Hristos încă nu apăruse, când toate acestea erau de domeniul viitorului. Dar acum adevărul solemn și binecuvântat este că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să-L cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Prin urmare acum avem o chestiune de învățătură. Nu e nimic mai distructiv ca ceea ce este fals, ca ceea ce este contrar lui Dumnezeu și Cuvântului Său.

Vedem că despre Iov vorbește nu numai scriitorul, ci Dumnezeu Însuși. Scriitorul spune: "*Era un om în țara Uz*" (care știți că se află lângă Edom, la granițele lui, și aparent prietenii lui au venit, mai mult sau mai puțin, din acea regiune), marele deșert din estul Palestinei, între Palestina și Eufurat, unde beduinii se mișcă în sus și în jos - o rasă nomadă, unii dintre ei fiind descendenți

ai lui Avraam, alții ai lui Ismael. Și ni se spune că *"omul acesta era desăvârșit"*. Asta nu înseamnă că nu exista nici un rău în el, nu acesta este înțelesul cuvântului "desăvârșit" în Scriptură. În Vechiul Testament este cuvântul folosit pentru un om care era cu totul complet, nu doar un om moral, ci un om în conformitate cu Dumnezeu. Și pe lângă că era complet în felul acesta, el era și "drept" cu oamenii. "Desăvârșit și drept" indicau relații, una cu Dumnezeu, cealaltă cu oamenii. Amândouă trebuiau să meargă împreună. O trăsătură importantă era că "se temea de Dumnezeu". Alta era că "se abătea de la rău". El îl ocolea, nu vroia să aibă nimic de a face cu răul. Așa că avem aici teama de Dumnezeu, rădăcina desăvârșirii lui, și apoi abaterea de la rău, dovada de netăgăduit a faptului că era drept. Apoi citim despre familia lui.

Însă lucrul remarcabil este această mare încercare, cea mai notabilă care a avut vreodată loc pe pământ, afară de cea a lui Hristos. Cu aceasta din urmă cartea lui Iov stă în contrast. Ce avem aici este un om încercat cu putere de Satan. Dar ce sunt toate încercările lui Iov în comparație cu cele ale Domnului? Și nu numai încercările, dar chiar și sfârșitul lor, când Iov l-a aflat pe Dumnezeu plin de milă și de îndurare, pe când sfârșitul Domnului Isus în această lume a fost crucea. Iov a fost adus în țărână în agonie, însă Hristos a fost adus în țărâna morții. Domnul vorbește despre El Însuși (Psalm 22) ca despre un vierme, și ce teribilă judecată a căzut asupra Lui la cruce! Ce a însemnat starea groaznică a trupului lui Iov pe lângă judecata pentru păcatele noastre suferită de Domnul?

Și mai este ceva. Vom vedea în această carte că Iov și-a permis să vorbească și să gândească despre Dumnezeu într-un mod care l-a dezonorat. Nu numai că și-a blestemat ziua nașterii, lucru care a fost desigur un faliment extrem din care noi putem învăța multe. Prin ce se remarcă Iov mai mult decât oricare în timpul lui? Prin răbdare. "Ați auzit de răbdarea lui Iov". Acesta este lucrul în care el a cedat. A devenit nerăbdător cu prietenii lui, și trebuie să admitem că ei, prin gândurile nepotrivite față de el, erau de natură să pună la încercare orice fel de răbdare. Asta fiindcă tot ceea ce gândeau ei era că Iov trebuia să fie vinovat de vreun păcat groaznic necunoscut lor, care cauzase această suferință. Aceasta era ideea ortodoxă din acele zile, și tot ea este și în zilele noastre. Dacă s-a întâmplat un lucru foarte rău cuiva, trebuie să fie ceva în neregulă cu acel om! Dacă cineva este mult vorbit de rău, se spune: "Nu există fum fără foc".

Este demn de notat că Dumnezeu a dat această carte cu scopul de a dezrădăcina toată această gândire superficială și lipsită de har a oamenilor, ca să instaureze alt lucru, cu totul diferit, și anume că oricare ar fi puterea lui Satan, Dumnezeu este la cârmă, și El este Acela care face ca toate să se întoarcă, în final, spre binecuvântarea celui încercat și spre slava lui Dumnezeu. Este lucrul uimitor care caracterizează această carte, și prin urmare nădăjduiesc că vor fi unii din cei de aici care vor deveni mult mai intim familiarizați cu ea decât au fost înainte.

Vorbirea mea n-ar avea nici un rost dacă rezultatul n-ar fi acesta. Acesta este scopul meu, și împreună cu el binecuvântarea sufletelor noastre. Avem aici în mod clar pe Dumnezeu de o parte, pe om și pe Satan de cealaltă. Nu trebuie să vă gândiți la ideea susținută de unii că Iov ar fi fost convertit de-abia la sfârșit. Nicidecum! Iov era convertit chiar când Dumnezeu vorbea despre el. Credeți că Dumnezeu ar fi vorbit despre un om neconvertit în astfel de termeni? *"Ai văzut pe slujitorul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ"* (versetul 8). Puteți înțelege de ce iudeilor nu le plăcea asta. Nu era nimeni ca Iov, un om dintre neamuri. Și totuși așa stăteau lucrurile.

Starea cuiva în raport cu Dumnezeu nu stă în cantitatea de adevăr pe care îl cunoaște, ci în felul cum folosește acest adevăr. Veți găsi oameni care cunosc mult adevăr, însă sunt lipsiți de orice principiu și rară teamă de Dumnezeu. Veți găsi oameni care cunosc mult și folosesc această cunoștință doar spre a se înălța pe ei înșiși. Câteodată pentru bani, altădată pentru un nume. Însă toate acestea sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Întâlnim aici un om care nu cunoștea și nu putea cunoaște prea mult în acele zile, dar care totuși își folosea în modul cel mai potrivit cunoștința. Trăia crezând în ceea ce cunoștea, trăia crezând în Dumnezeu Însuși. Iar rezultatul a fost că nu era nimeni ca el pe pământ – un om desăvârșit și drept, care se temea de Dumnezeu și se abătea de la rău.

Vedem deci că Dumnezeu aprobă ceea ce scriitorul inspirat spune despre Iov. Cum am putea deci să gândim că acesta din urmă n-ar fi fost convertit? Asta arată cum oamenii se lasă guvernați de anumite noțiuni pe care le au în cap. Ei consideră convertirea a fi îndreptățire. Dar convertirea nu înseamnă deloc asta. Corect și în realitate convertirea înseamnă cea dintâi întoarcere către Dumnezeu, atunci când suntem cu mult în urmă, când nu avem o credință corectă în răscumpărare, când poate că nu știm că păcatele ne sunt înlăturate. Totuși, avem cu adevărat o lumină nouă, ne urâm păcatele, le recunoaștem și ne întoarcem către Dumnezeu. Este începutul, nu sfârșitul. Mai există, bineînțeles, și o altă semnificație a acestui cuvânt, atunci când ne întoarcem înapoi la Dumnezeu după ce L-am părăsit, dar asta nu este valabilă pentru Iov, fiindcă el nu-L părăsise pe Dumnezeu până în acest moment și nici după aceea. Se afla, într-adevăr, în cea mai cumplită tulburare, și nu e de mirare, fiindcă Hristos încă nu venise, iar lucrarea de răscumpărare nu era încă îndeplinită; deci cum putea să aibă el acea pace și acea libertate pe care noi le putem avea prin credința nu numai în Hristos, ci și în lucrarea Lui împlinită? Iar acesta este unul din scopurile principale ale cărții: să arate că oricât de bun poate părea un om, dacă este pus la probă cu privire la ceea ce este el însuși, în propria lui inimă, va cădea. Mă voi ocupa în detaliu de acest subiect într-o altă zi, acum doar l-am amintit în treacăt, deoarece el constituie cheia pentru dificultăți de tot felul. Dumnezeu este Acela care în realitate ia inițiativa, și nu Satan. El face prima mișcare, și chiar dacă ea a condus la un necaz așa de grozav asupra lui Iov, totuși ce mângâiere ar fi fost pentru el să știe asta! Iov însă n-a știut. Cei care știusuntem noi, Cuvântul ne descoperă acest lucru, însă el n-a avut idee că înainte ca încercarea să vină peste el pe pământ, se întâmplase ceva în cer cu privire la el.

Credeți că numai la Iov Se gândește Dumnezeu? Credeți că Dumnezeu nu Se gândește la fiecare dintre voi acum, și aceasta în prezența Celui Rău? Credeți că ceea ce avem aici a fost ceva cu totul excepțional? Povestirea faptelor, împrejurările și felul cum s-au derulat lucrurile sunt într-adevăr singulare, însă principiul este același pentru fiecare credincios. Dumnezeu, în dragostea și în harul Lui suveran, Își găsește plăcerea în copiii Săi cu mult mai mult decât noi în oricare din copiii noștri. Și știți ce înseamnă aceasta pentru un părinte. Așa că Dumnezeu Își găsește plăcerea în voi - nu doar în Iov -, ci în voi. Sunt de acord că nu merităm asta; acesta este un lucru cu totul diferit. Dragostea nu se bazează deloc pe merite. Dragostea se revarsă pentru că Dumnezeu este dragoste și pentru slava Lui în Hristos, Domnul. El este capabil să o facă cu dreptate și eficient. Dar ce avem noi aici este o suferință cutremurătoare înainte ca Hristos și lumina deplină a lui Dumnezeu să vină. Dumnezeu îngăduise toate acestea, totuși de la El a pornit totul și, dacă Dumnezeu începe, cum va termina El? Într-un chip vrednic de Sine Însuși. Nu este doar o cârpeală sau o încercare de remediere, ci o lucrare radicală de judecată de sine în suflet.

Dumnezeu, în căile Lui minunate, nu așteaptă nimic de la Cel Rău. El este cel care începe. Dumnezeu avea un copil al Său, și atunci când dușmanul subtil, activ și plin de răutate a venit de la neobositele lui cutreierări de-a lungul și de-a latul pământului pentru a face rău, Dumnezeu a spus: "Uită-te la slujitorul Meu Iov". Vrajmașul a simțit asta ca o provocare la adresa lui, așa cum de fapt și era. Dumnezeu, mai înainte de toate, a impus anumite restricții, așa cum procedează El întotdeauna. Îngăduie ca lucrurile să meargă până la un anumit stadiu, și în cazul acesta stadiul a fost unul extraordinar, ca să constituie o lecție pentru totdeauna după ce cartea avea să fie scrisă, ca să arunce lumină asupra întregii lupte dintre bine și rău, pentru fiecare copil al lui Dumnezeu din ziua aceea până astăzi.

"Și Satan a răspuns Domnului și a zis: 'Oare pentru nimic se teme Iov de Dumnezeu?'" Adică, este vorba doar de egoism, o face doar pentru interesele lui. De unde judeca Satan aceste lucruri? Din el însuși. Este un lucru periculos să judecăm ceva din noi înșine. Bine este să judecăm din Cuvântul lui Dumnezeu. *"Nu l-ai înconjurat Tu cu un gard de protecție, pe el, casa lui și tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui și averile lui acoperă țara. Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-Te de tot ce are, și Te va blestema în față. Și Domnul a zis lui Satan: 'Iată, îți dau pe mână tot ce are.'"* Dumnezeu i-a îngăduit să încerce. *"Numai asupra lui să nu întinzi mâna."*

Aceasta a fost prima încercare. Aici ni se face lumină asupra unui lucru foarte important. Satan s-a arătat înaintea lui Dumnezeu, însă el se ascunde de oameni, ca astfel amăgirea să fie deplină. Citim că, atunci când totul prospera, un sol a venit. Nici un om în acea parte a răsăritului nu era așa de prosper ca Iov, și el era omul care trebuia adus în țărână. Același lucru și în privința fiilor și fiicelor lui. Avem o frumoasă imagine de fericire și de bucurie în familie, lucru în care Dumnezeu Își găsește plăcerea, însă totul s-a prăbușit împreună cu averea sa. Totul - copiii, cea mai dragă avere a lui Iov - și de asemenea toate posesiunile lui. *"Boii erau și măgarii pășteau lângă ei, și o ceată de sabeeni s-a aruncat asupra lor și i-au luat; au trecut pe slujitori prin ascuțișul săbiei și numai eu am scăpat ca să-ți dau de știre."* În timp ce vorbea acesta a venit o altă veste - nu despre sabeeni și nici despre caldeeni. *"Focul lui Dumnezeu a căzut din cer și a ars turmele de oi"*. Turmele, desigur, erau mult mai mari în comparație cu cirezile, și au fost toate mistuite împreună cu robii. Și în timp ce vorbea, a venit un altul și i-a spus despre caldeeni. Ei erau vrăjmași, prădătorii din răsărit la acea vreme, așa cum sabeenii erau din sud. Și ei s-au aruncat asupra cămیلelor, o parte de mare preț a averii lui Iov, și le-au luat. Numai acela scăpase ca să-i dea de știre despre această nenorocire. A venit apoi ultima lovitură - un vânt care a lovit casa în cele patru colțuri. Nici un vânt obișnuit n-ar fi putut face asta. Și casa s-a prăbușit peste cei dinăuntru, omorându-i.

Ce efect au avut toate acestea asupra lui Iov? Foarte puțini oameni convertiți ar acționa acum așa cum a acționat Iov atunci. *"Iov s-a sculat, și-a sfâșiat mantaua și și-a tuns capul. Apoi s-a aruncat la pământ și s-a închinat"*. El era un om bun, plin de îndurare chiar și față de străini. Ce a însemnat pentru el să piardă tot, nu numai averea dar și pe toți cei dragi din afara casei lui? Iar el a zis: *"Gol am ieșit din pânțele mele și gol mă voi întoarce. Domnul a dat și Domnul a luat; binecuvântat să fie Numele Domnului!"* Nu poți concepe o mai fericită și hotărâtă expresie a deplinei evlavii din partea unui suflet adânc încercat. *"În toate acestea, Iov n-a păcătuit și n-a vorbit nimic necuviincios împotriva lui Dumnezeu"*.

Următorul capitol aduce în scenă cea de-a doua încercare. Satan a venit din nou; eșuase la primul atac. Acum el spune: "Ah! E vorba de el însuși. Nu-i pasă prea mult de familia lui, de el însuși îi pasă lui mult. Propria lui persoană îi este mai aproape decât averea și de cât toți copiii". Prin urmare, în neobosita lui activitate de a transforma totul în rău și în falsitate, Satan spune: "Piele pentru piele! Omul dă tot ce are pentru viața lui. Nu-i pasă așa de mult de un lucru sau altul, oricât de aproape i-ar fi acesta". Știți că pielea este în exterior. "Dar numai atinge-Te de oasele și de carnea lui. Atinge-Te de lăuntru lui, și vei vedea ce se va întâmpla cu toată evlavia lui!" Și Domnul i-a îngăduit și acest lucru. Doar îl avertizează: "Numai cruță-i viața!" Dacă Dumnezeu i-ar fi permis lui Satan să-l omoare, ar fi pus capăt întregii încercări. Dumnezeu n-a interzis acest lucru ca să-l cruțe pe Iov. Nu, fiindcă asta era exact ceea ce Iov ar fi dorit. Pentru că el își exprima durerea că nu i-a fost îngăduit să moară. A fost, zicea el, un lucru groaznic că i-a fost îngăduit să se nască, ca să ajungă în această stare. De ce oare nu-i permitea Dumnezeu să moară? Asta ar fi fost cea mai mare ușurare pentru el. Era deplin incredințat că ar fi mers la Dumnezeu. Însă Dumnezeu îngăduia mai departe acest necaz cutremurător, o imagine a celei mai depline suferințe, a agoniei amare și a durerii, zi după zi și noapte după noapte. Și Iov se afla, așa cum oamenii îl prezintă, pe o grămadă de cenușă, scărpinându-se din cap până în picioare.

Mulți dintre noi știu ce înseamnă să ai o durere nesuferită de măsea. Acesta este un lucru mic comparativ - doar o măsea. Și totuși mulți dintre noi am găsit-o greu de suportat. Ei bine, gândiți-vă la asta: nu ca și cum te-ar durea toate măselele, asta ar fi nimic, ci tot trupul din cap până în picioare, în orice regiune, fără excepție. Cea mai groaznică boală, dintre cele cunoscute în răsărit. Celui mai evlavios om de pe pământ i s-a îngăduit de către Dumnezeu să sufere de această boală, cu scopul de a-i face un bine cu mult mai mare decât dacă n-ar fi avut niciodată vreunul din aceste necazuri. Lucrul acesta se impune ca o trăsătură importantă a cărții. Însă, revenind, Iov nici acum nu păcătuiește. El fusese până acum evidențiat nu numai prin cea mai mare mărinimie în prosperitate, dar și prin cea mai exemplară răbdare în necaz. Dacă Dumnezeu ar fi oprit totul aici, n-ar fi fost nici o lecție. Toate nu s-ar fi întors decât spre slava lui Iov.

Exista totuși un lucru, de care Satan nu știa nimic, însă pe care Dumnezeu îl cunoștea. Era ceva în inima lui Iov care trebuia scos la iveală, și lucrul respectiv începe să-și facă apariția. Vedem că Dumnezeu stabilește ca să sosească trei prieteni devotați ai lui Iov. Ei aflaseră despre ce s-a întâmplat. În Orient, veștile se răspândesc foarte repede, în special cele rele. Ei știau cu toții că se întâmplase ceva foarte groaznic prietenului lor drag și respectat, și din diferite părți ale țării se întâlnesc și vin împreună. Iar necazul lui Iov îi copleșește așa de tare, încât nu pot face nimic altceva decât să plângă, să-și rupă hainele și să șadă pe pământ șapte zile fără să-i spună un cuvânt. Ei veniseră să-l mângâie, dar au fost așa de șocați de priveliște încât au început să creadă în inimile lor că Iov trebuie să fie vinovat de ceva foarte îngrozitor. Cum ar fi fost posibil ca Dumnezeu să îngăduie așa ceva dacă nu ar exista vreun păcat grav, de care ei nu știau nimic?

Aici ei erau cu totul greșiți. Dar chiar acest lucru a produs o mare rușine lui Iov. Lipsa unui singur cuvânt de milă, lipsa oricărei mângâieri din partea prietenilor săi, a produs ceea ce se întâmplă adesea. Un om va suporta necazul și va îngenuchia sub apăsarea lui când este singur, dar când alte persoane vin, de la care el așteaptă simpatie, iar ele, din contră, îi arată neîncredere, atunci se întâmplă ce s-a întâmplat cu Iov. El nu l-a blestemat pe Dumnezeu, n-a căzut în cursa în care diavolul a crezut că o să cadă, ci și-a blestemat ziua nașterii, și-a blestemat soarta. Nu spun că asta a fost bine, totuși cu privire la acest lucru și-a deschis Iov gura. După șapte zile de tăcere, șapte zile de totală stupefacție la vederea enormității suferințelor prietenului lor drag, nu trebuie să fim surprinși că până la urmă Iov a izbucnit.

Nu este nevoie să intru în fiecare amănunt al capitolului, fiindcă totul se rezumă la aceasta: "Să piară ziua în care m-am născut și noaptea care a zis: 'S-a conceput un băiat!' Ziua aceea să fie întunecime." Și astfel se exprimă el în continuare într-un limbaj poetic elevat, de o mare încărcătură emoțională. Acesta este adevăratul caracter al poeziei de cea mai bună factură: un limbaj al simțământului adânc și al emoției. Iar Iov izbucnește în acest limbaj - un fel de proză poetică pe care cartea o poartă până spre sfârșit. Lucrul proeminent aici este faptul că-și plânge soarta lui îngrozitoare, că a fost lăsat să vină pe lume ca să sufere asemenea lucruri. Unde vedeți așa ceva în Hristos? "Pentru aceasta am venit." Domnul o acceptă. El simțea, simțea adânc, era tulburat în duh. A simțit suferința, însă a acceptat-o. Pentru asta venise. Dar nu așa a fost cu Iov. El nu putea înțelege - măcar că suferințele lui nu se puteau compara cu cele ale lui Hristos - de ce un Dumnezeu sfânt îngăduie asemenea suferințe. Era inexplicabil pentru el.

Astfel că, până la sfârșitul capitolului, această idee este prezentată din diferite puncte de vedere, într-o manieră foarte frumoasă. Ați observat prin urmare că nu intru în fiecare verset în amănunțime. Așa ceva mi-ar lua destul de mult timp. Voi reda însă ceea ce cred că poate pune în evidență gândul lui Dumnezeu, atât cât l-am perceput eu, pentru a fi de ajutor astfel celor care n-au cântărit pe deplin lecțiile oferite de Dumnezeu în această carte. Așa că am să abordez fiecare secțiune a cărții: "atacul", ca să zic așa, sau insinuarea și blamările prietenilor lui Iov; cuvântările lor și răspunsul lui Iov. Voi aborda acestea de-a lungul cărții până vom ajunge acolo unde cu toții sunt aduși la tăcere. Iov are ultimul cuvânt, prietenii lui tac și un alt personaj intră în scenă. Iar după aceasta Domnul apare ca arbitru al acestei mari dezbateri. Și, în final, rezolvarea întregii situații: Iov restabilit după ce își recunoaște greșeala. O recunoaște pe deplin, lucru pe care prietenii lui nu l-au făcut. Ei nu erau zdrobiți așa cum Iov era, și au fost dovediți cu totul greșiți, având în final nevoie de rugăciunea și de mijlocirea lui Iov pentru a fi izbăviți. Vom vedea acest lucru la sfârșit.

DISCURSUL NR. 2 (capitolele 4-8)

CAPITOLUL 4:1-8. Nu voi citi mai mult de atât, pentru că vom intra progresiv în fragmentul propus. Marea dezbateră începe, cauzată de izbucnirea lui Iov, care era de acum deplin biruit de dezastrul pe care Dumnezeu îl îngăduise să vină asupra lui. Fiind un om evlavios, Iov știa foarte bine că Dumnezeu ar fi putut să împiedice acest dezastru dacă El n-ar fi avut un scop, scop pe care Iov nu-l putea înțelege deloc. Însă este bine să notăm un lucru înainte de a trece mai departe, și anume că Satan dispare complet. El fusese cu totul învins. Îi fusese îngăduit înainte de toate să distrugă tot ce Iov avea, averea și copiii. Cred că nu e nici un creștin care să nu realizeze cât de groaznică a putut fi această încercare. Și avea să urmeze una și mai mare. Pentru că atunci când Satan a văzut că a eșuat în a-l face pe Iov să-L blesteme pe Dumnezeu luându-i averea și copiii, a adus o altă nenorocire asupra lui, lovindu-l cu cea mai adâncă suferință fizică. Ar fi fost o mare mângâiere pentru Iov dacă lui Satan i s-ar fi îngăduit să-l omoare. Iov nu se temea deloc de ce avea să fie după moarte, însă încercarea trebuia făcută pe acest pământ.

Nu era deci deloc vorba de ce avea să fie după moarte, ci Iov trebuia să învețe el însuși, și să învețe și pe alții, că lucrurile în prezent nu sunt deloc așa cum Dumnezeu ar vrea, că anumite lucruri îngăduite de Dumnezeu nu reprezintă voia Lui, nici nu sunt spre slava Lui, numai că El, în final, le face să slujească planului Său, măcar că din exterior totul ar părea că merge rău. Însă prietenii lui Iov s-au situat pe un teren total opus, anume că lumea în care trăim nu este deloc o lume rea și că din contră, ceea ce se întâmplase indica atitudinea lui Dumnezeu și faptul că nimic nu putea să facă rău celor ce-L urmau și Îi slujeau. Fără îndoială că aceștia trei erau oameni cu o poziție confortabilă în viață și nu cunoșteau prea mult ce înseamnă încercarea. Dumnezeu a ales un om mai bun decât ei trei laolaltă. El a ales un om pe care-l iubea în mod deosebit pentru integritatea lui. Totuși Iov trebuia să învețe ceea ce era el însuși. Nu se puneau problema de ceea ce făcuse. Prietenii lui n-au putut trece niciodată peste "ceea ce un om a făcut". Ei gândeau că trebuie să fi fost ceva foarte rău la mijloc. Nimeni, e adevărat, nu putea vedea acest rău, așa că - gândeau ei fără să îndrăznească să o spună de la început - el trebuie să fie un fățarnic. Ei l-au judecat pe Iov după necazul pe care era chemat să-l sufere, în timp ce adevărul avansa gradat, foarte încet, arătându-se pe deplin la sfârșit, deși Iov nu avea nici o idee de cum avea să se termine totul. Acum singurul gând al lui Iov era să moară ca să nu mai sufere aceste chinuri. Era încolțit de cea mai amară suferință și de spaimă de tot felul. Cum putea un Dumnezeu ca Cel pe care-L cunoștea el să facă un asemenea lucru? Fiindcă el credea că Dumnezeu era Acela care apăsa asupra lui, iar asta îl făcea să sufere și mai grozav. Și la acest lucru contribuia nu Satan, ci prietenii lui!

Ce serioasă este această lecție! Prietenii noștri ne pot face câteodată cel mai mare deserviciu. Asta este ceea ce au făcut ei lui Iov. Totuși Dumnezeu nu falimentează niciodată și El avea să întoarcă toate lucrurile spre cea mai mare binecuvântare a lui Iov. El însă nu știa nimic despre asta, despre cum avea să fie; tot ceea ce știa era că, după cum păreau lucrurile, nici un om drept nu mai suferise cum suferea el. Și cum se putea una ca asta dacă Dumnezeu îl iubea? Era sigur că Dumnezeu îl iubea și că el Îl iubea pe Dumnezeu, totuși nu putea înțelege cum de fusese posibil așa ceva. Și totuși era un lucru foarte posibil, pentru că lumea este așa cum este, și diavolul este ceea ce este; pentru că firea omenească este ceea ce este și pentru că chiar cei mai dragi prieteni ai lui Iov mai degrabă au agravat suferința lui în loc de a-l ajuta măcar în cea mai mică măsură. Iată ce țesătură complicată ne este înfățișată în cartea Iov, o carte măreață în felul ei, cu atât mai instructivă cu cât ea se întâmplă înainte de lege. Dacă legea ar fi intervenit, n-ar mai fi fost nici o posibilitate de schimbare a lucrurilor, fiindcă legea era un sistem de cârmuire divină pentru un popor pe pământ, sub care, dacă oamenii umblau bine, totul avea să fie bine; iar dacă umblau rău, necazul avea să vină peste ei din partea lui Dumnezeu. Acest lucru ar fi semănat foarte mult cu acela asupra căruia prietenii lui Iov insistau așa de mult. Ceea ce învățăm de aici este că aceste gânduri sunt naturale pentru inima omului, care crede că Dumnezeu ne

tratează acum după ceea ce merităm. Iov știa perfect de bine că nu va fi așa în lumea cealaltă, nu avea nici o îndoială cu privire la asta. Este adevărat că el nu beneficia de același temei al cunoașterii de care noi beneficiem avându-L pe Hristos - același Hristos care a făcut ca răscumpărarea să fie o certitudine binecuvântată și stabilă, o stare în care noi suntem aduși prin harul divin, și care rămâne pentru totdeauna. Dar nu e numai aceasta. Hristos este Acela care ne poartă în cunoașterea lui Dumnezeu în fiecare zi, prin tot ceea ce întâlnim în drumul nostru și prin tot ceea ce ne încercă inima și conștiința. Înțelepciunea noastră este să învățăm cum să-L aplicăm pe Hristos oricărei dificultăți.

Însă așa ceva nu putea fi atunci. Este demn de remarcat faptul că prietenii lui dragi - pentru că îi erau dragi, așa cum și el le fusese întotdeauna drag lor - au fost aceia care au început să-l privească bănuitori. L-au auzit pe sârmanul Iov în strigătul lui pătimaș la suferința teribilă care venise peste el. O! el ar fi putut să o îndure dacă ei n-ar fi fost acolo, dacă n-ar fi fost nimeni care să-l privească. Ar fi putut să suspine și să strige la Dumnezeu și cu siguranță că așa ar fi făcut, însă ceea ce a dat naștere conflictului au fost prietenii lui. Au șezut acolo timp de șapte zile, privind la acel om nenorocit, ascultându-i strigătele și gândind că de fapt Iov n-ar fi trebuit să-și deschidă gura! N-aveau nici o idee despre ce însemna să suferi. Erau foarte reci, foarte calmi și gândeau că ei sunt oamenii adevărați. Dar Dumnezeu gândea altfel, iar Iov cunoștea în inima lui că ei făcuseră o greșeală gravă și că îl judecau greșit nu numai pe el ci și pe Dumnezeu. Avea cu totul dreptate în privința aceasta, și lucrul pe care nu l-a acceptat deloc în toată dezbaterea a fost acela că ar fi existat vreo nelegiuire ascunsă sau vreo urmă de ipocrizie în el. Nu, nu, nu; ei erau cu totul greșiți în această privință, și el nu va renunța la asta până când orzul nu se va face neghină. Știa perfect de bine că nu putea fi vorba de așa ceva. Și așa a fost. Vroia să rămână tare și să se lupte pentru asta. Și așa a și făcut.

Toate aceste lucruri au scos la iveală ceea ce nu era deloc cuviincios, și anume un puternic resentiment pe care Iov l-a simțit împotriva nedreptății prietenilor săi. Dacă nu i-ar fi iubit și nu i-ar fi respectat n-ar fi fost așa de dureros pentru el, dar fiindcă tocmai așa stăteau lucrurile suferea mult din această pricină. Știa foarte bine că tăcerea lor arăta că nu aveau simpatie adevărată în inimă față de el. Stăteau acolo, cu gânduri rele și întunecate cu privire la el, totuși neavând încă curajul să le exprime. Însă în cele din urmă Elifaz își ia inima în dinți; fiind cel mai bătrân dintre ei, avea cu siguranță mult mai mult calm, demnitate și stăpânire de sine decât ceilalți doi. El începe să vorbească pe un ton apologetic: *"Dacă vom îndrăzni să-ți vorbim, te vei supăra? Dar cine ar putea să tacă?"* Fusese surprins de izbucnirea puternică a lui Iov. *"Iată, tu ai învățat pe alții și ai întărit mâinile slăbite. Cuvintele tale au susținut pe cei ce se clătină și ai întărit genunchii care se îndoiau"*. El recunoștea caracterul excelent din trecut al prietenului său, însă ce însemna tot acest necaz venit peste el? Era așa de schimbat, încât de îndată ce l-au văzut ei și-au rupt hainele și s-au aruncat la pământ. Erau uimiți de înfățișarea lui. Tot corpul îi era acoperit de o rană așa de groaznică, încât chiar viermii apăruseră alături de bulgării de țărână. În afară de asta, orice mângâiere și orice puțință de ușurare a suferințelor se depărtaseră de la el.

Pentru ei, totul era bine; erau într-o stare confortabilă, fără dureri, și nu puteau să pătrundă nici în cea mai mică măsură în suferința teribilă a lui Iov. Iar Elifaz admite că el fusese un om bun cu ceilalți, cum dar nu se putea învăța pe el însuși acum? Trecând prin acest necaz cumplit, el trebuia să fie un model! Într-adevăr, cu toții ar trebui să fim modele, cu toții ar trebui să fim ca Domnul Isus, mai ales când suntem în necaz și suferim cumplit, însă nu întotdeauna este așa cu cel credincios. Iov n-a putut evita să-și exprime suferința; ea trebuie să se arate într-un fel sau altul, prin lacrimi, gemete sau izbucniri. A fost însă Unul care a suferit fără să murmure, Unul care întotdeauna S-a plecat cu supunere, care a acceptat ca din partea lui Dumnezeu cel mai adânc dispreț și persecuția amară, ba chiar să fie numit Beelzebul; Unul care n-a avut un loc unde să-și plece capul, care a fost complet dependent de alți oameni, unii dintre ei pescari săraci, sau femei care L-au urmat ca să-I slujească.

Așa au stat lucrurile cu Domnul! El știe ce simte un om când trece pe un astfel de drum. Știți cu toții foarte bine că până și celui mai de pe urmă om îi place să fie independent, și că cel mai

nesuferit lucru pentru ființa umană este să fie dependentă de bunătatea altora. Totuși Domnul slavei așa a trăit, iar când a venit vremea marii suferințe, putem aprecia în mică măsură ce avea să fie crucea pentru El din suferința pe care a îndurat-o la gândul acesteia. El a trecut întotdeauna prin necaz înainte ca necazul să vină. Noi încercăm să nu ne gândim la necaz. Domnul niciodată nu și-a împietrit inima cu privire la ceea ce avea să vină peste El. Câteodată, oamenii folosesc mijloace de a-și întări trupul împotriva simțămintelor produse de încercare și împotriva durerilor, însă nu așa au stat lucrurile cu Domnul Isus. Nu; El a băut din oțet, nu însă și din băutura menită a-I amorți simțurile. Pe aceea a refuzat-o. Acela era un potir oferit de mila omenească pentru tâlharii obișnuiți, cu scopul de a le ușura durerile, un fel de anestezic, cum îl numim noi. Dar Domnul nu l-a vrut. N-a acceptat nici un fel de alinător al durerii pentru El Însuși. Oamenii acceptă anestezicul chiar pentru scoaterea unui simplu dinte, în timp ce peste Domnul Isus a fost o suferință care nu poate fi măsurată. Nu găsim în El spiritul ofensiv al lui Iov.

Fără îndoială însă că prietenii lui Iov erau oameni foarte provocatori, și ei au fost cei care l-au provocat. Totuși Domnul Isus stă în deplin contrast cu toate aceste lucruri. Iată o chestiune foarte instructivă pe care o putem urmări de-a lungul cărții și la care putem privi fiecare, personal, mult mai îndeaproape decât o pot face eu aici. Eu nu pretind acum decât să ofer o schiță care să ne fie de ajutor - timpul nu-mi permite mai mult. Însă contrastul este cu totul admirabil între Domnul și cel mai bun dintre oameni pus într-o poziție care nu era nimic în comparație cu suferințele Sale. Și totuși Iov stătea acolo, privit cu oarecare dispreț și cu multă suspiciune de cei trei prieteni ai săi, care nu erau vrednici să fie puși alături de el.

Elifaz continuă: "*Și acum, necazul a venit peste tine și tu ești slab! Te-a atins pe tine și te tulburi!*" Da, fără îndoială! Nu era însă și Elifaz tulburat așa de tare. Îi părea foarte rău, desigur - asta se poate spune ușor. "*Nu este frica ta de Dumnezeu sprijinul tău? Nădejdea ta, nu-i integritatea căilor tale?*" El este uimit că Iov ar fi putut să-și uite teama și nădejdea pe care le avusese înainte. El nu putea vorbi de credință în răscumpărare, fiindcă nu exista așa ceva atunci; toată binecuvântarea pentru un credincios al Vechiului Testament consta în ceea ce urma să vină. Dar, până atunci, frica de Dumnezeu îi dădea încrederea că Dumnezeu se va îngriji de el. Acum, nădejdea noastră nu mai constă în integritatea căilor noastre. Aceasta ar fi o temelie prea șubredă pentru un creștin. De ce? Pentru că Hristos este temelia noastră. Nu căile noastre drepte sunt izvorul nădejzii noastre. Nu este nimic altceva decât Hristos care ne oferă o încredere solidă în Dumnezeu. Așa că Elifaz vorbește potrivit cu acea amestecătură caracteristică acelor vremuri, afară de cazul când Dumnezeu oferea o revelație în Vechiul Testament.

Întotdeauna a existat acel amestec dintre credințioșia lor și credința în Hristos care avea să vină. Acesta este motivul pentru care nu putea exista o pace solidă. Sunt o mulțime de oameni în această stare acum. Ei amestecă credințioșia lor personală cu Hristos, și care este rezultatul? Amestecul "eului" cu Hristos are întotdeauna un efect distrugător - întotdeauna afectează și întunecă temelia păcii noastre. Trebuie să am o pace cu totul în afara mea. Trebuie să am o încredere bazată pe Acela în care nu există defect și care a împlinit o lucrare care mă face și pe mine fără defect înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este exact ceea ce a făcut Hristos.

"*Adu-ți aminte, te rog: care nevinovat a pierit?*" continuă Elifaz. Ei bine, Elifaz, ce zici despre Abel? Cel mai timpuriu exemplu din Biblie. Acest Abel a pierit. Vorbim de pieirea din aceasă lume; Iov n-a pus deloc problema lumii viitoare, și ei nu se refereau la aceea, ci la cea de acum. Nu era la ei o chestiune de credință, ci de vedere. Ei își trăgeau toate concluziile din ceea ce vedeau. Acesta este întotdeauna un teren fals pentru un credincios. "*Unde a fost nimicit cel drept?*" Abel a fost drept și a fost ucis de cel nedrept. Abel n-a avut nici o vină în asta, ci fiindcă Domnul a primit jertfa lui, Cain n-a putut suporta și l-a omorât. Așa că el a pierit în ce privește viața pe acest pământ, și acesta este singurul aspect pus în discuție în aceste pasaje din Iov.

Cei trei au tras concluzia, privind la starea lui Iov, că Dumnezeu are o acuzație foarte serioasă la adresa lui. Însă nu exista nici urmă de așa ceva. Dumnezeu era chiar Acela care l-a privit cu admirație și care, provocându-l pe Satan, îl făcuse de rușine în tentativele lui de a-l determina pe Iov să-L blesteme. Acum însă Dumnezeu folosește o cale la care nimeni nu s-ar fi gândit. Prin

prietenii lui, El îl face pe Iov să blesteme - nu pe El - ci ziua în care se născuse, fiindcă îi fusese îngăduit să trăiască. Iov nu pricepea ce urma Dumnezeu să facă, nu învățase lecția pe care Acesta vroia să o învețe. Elifaz înfățișează într-o manieră sugestivă și izbitoare ceea ce constituie un principiu general modern: *"După câte am văzut eu, numai cei ce ară fărădelegea și seamănă nelegiuirea, îi seceră roadele."* Însă aceasta nu este o regulă absolută. Sunt unii care au arat și semănat fărădelegea și totuși au cules belșug în această lume și s-au ales cu bogăția și cinstea cele mai înalte. Ba unii au devenit chiar regi sau împărați. Așa că Elifaz, prin ceea ce spune, arată că nu privise destul de departe. *"Aceia pier prin suflarea lui Dumnezeu."* Este adevărat, iar Iov n-a negat niciodată acest lucru, fără ca însă să facă din el un adevăr absolut sau o minciună absolută.

Apoi el vorbește despre lei, folosindu-i ca o imagine pentru a arăta că, oricât de mare și de impunător este un leu, totuși el poate fi zdrobit - și așa este și cu oamenii care-și asumă rolul de lei în această lume. Apoi vorbește de o viziune a nopții. Dumnezeu a folosit adesea aceste viziuni de noapte. Este adevărat că noi avem ceva mult mai bun; avem viziunea zilei, avem marea viziune a lui Hristos arătat în trup, avem viziunea lui Dumnezeu care S-a descoperit pe Sine Însuși, vorbind și acționând pentru noi în această lume a păcatului și a morții. Elifaz spune despre ce a văzut și a auzit atunci. *"Un cuvânt s-a furișat până la mine și urechea mea i-a prins șoptele. În clipa când viziunile nopții frământă gândul, când oamenii sunt cufundați într-un somn adânc, teama și frica au venit peste mine și toate oasele mi-au tremurat."* Este evident că nu primise destul har, pentru că harul nu-l face pe om să se teamă în felul acesta. Cea care face așa ceva este judecata, și acesta este lucrul de care acești oameni evlavioși erau plini. Erau plini de un duh de judecată.

Și acesta este chiar lucrul pe care noi suntem chemați să-l judecăm. "Nu judecați, ca să nu fiți judecați". Când în cineva care poartă numele Domnului există ceva rău, suntem chemați să judecăm un astfel de lucru. Dar în Iov nu era un asemenea rău. Și când răul nu există nu suntem chemați să judecăm și nu trebuie să cedăm gândurilor noastre, ci mai degrabă să așteptăm ca Dumnezeu să facă toate lucrurile limpezi. Priviți la modul cum Domnul S-a purtat cu Iuda. El îl cunoștea, nu însă și ceilalți, iar Domnul n-a vrut să acționeze conform cu ceea ce El deja știa, ci ceilalți au trebuit să judece. Elifaz continuă: *"Un duh a trecut pe dinaintea mea... Tot părul mi s-a zbârlit... Și stătea acolo; nu i-am putut distinge înfățișarea; o formă era înaintea ochilor mei. Și am auzit un glas care șoptea încetișor: 'Poate omul muritor să fie mai drept decât Dumnezeu? Poate un om să fie mai curat decât Cel ce l-a făcut? Iată, El n-are încredere în slujitorii Săi, El găsește greșeli la îngerii Săi: cu cât mai mult la cei ce locuiesc în case de lut, care își au temelii în țărână și pot fi zdrobiți ca molia. De dimineată până seara sunt loviți, pier pentru totdeauna și nimeni nu ține seama de ei. Li se taie firul vieții: mor, și fără înțelepciune.'" Toate acestea erau foarte adevărate, dar nu se potriveau deloc cu cazul de față. Fusese o lecție foarte bună pentru Elifaz; cum o învățase el este alt lucru. Însă mai erau multe alte lucruri de învățat care urmau să iasă la iveală, și anume că în spatele oricărui necaz, a oricărei încercări, al oricărui lucru care poate fi adus de răutatea diavolului peste credincioși în această lume, există un Dumnezeu al harului. Și mai mult decât atât, că El caută ca simțământul harului să umple și inimile noastre, și asta a făcut El în cele din urmă cu Iov. Cu cât mai mult ar trebui ca acest simțământ al harului să fie în noi, cei care prin credință L-am văzut pe Fiul lui Dumnezeu și care, tot prin credință, am învățat că Isus a suferit pentru ca noi să fim aduși, chiar acum, într-o relație stabilă, veșnică și binecuvântată cu Dumnezeu. Aceste lucruri au fost, bineînțeles, necunoscute lui Iov și oricărui om din timpul Vechiului Testament. Elifaz merge mai departe (capitolul 5): *"Strigă acum! Cine îți va răspunde? Spre care dintre sfinți te vei îndrepta? Nebunul piere ucis de mânia lui, omul simplu moare ucis de patima lui. Am văzut pe un nebun prinzând rădăcină; apoi deodată i-am blestemat locuința."* Iată reacția lui! Nici o rugăciune pentru el, ci i-a blestemat locuința. Nici un pic de milă pentru el. Acesta este duhul produs de graba de a judeca și de a-ți baza judecata pe aparențe. "Să nu judeci după înfățișare", spunea legea. Noi suntem chemați să așteptăm fapte temeinice. Luați un om care are o înfățișare rea. Câteodată un om rău*

îmbracă o înfățișare cumsecade. Nu trebuie să ne lăsăm înșelați de aceste lucruri. Câteodată un om bun se poate afla în așa împrejurări încât aparențele să fie cu totul împotriva lui. Atunci trebuie să avem mare grijă. Așa că judecata după înfățișare este un lucru foarte periculos. Și tocmai asta făceau cei trei. *"Fiii lui n-au siguranță, sunt călcați în picioare la poartă și nimeni nu-i scapă."* Acesta a fost un cuvânt foarte dureros pentru Iov. El fusese foarte veghetor cu copiii lui. I-a supravegheat cu multă rugăciune către Dumnezeu și cu arderi de tot, așa cum era natura lucrurilor atunci, felul în care se exprima evlavia în acele timpuri. Elifaz n-a aplicat-o la persoană, totuși există multe căi de a face o aluzie. *"Secerișul lui este mâncat de cei flămânzi, care îl iau chiar și din spini, și averile lui sunt înghițite de capcană."* Ceva foarte asemănător cu ceea ce i se întâmplase lui Iov. Nu spun că Elifaz îi imputa aceasta, dar acesta era duhul care era la lucru.

"Nenorocirea nu răsare din țărână și suferința nu încolțește din pământ. Omul se naște ca să sufere, după cum scânteia se naște ca să zboare. Eu aș alerga la Dumnezeu." Da, Elifaz, ai dreptate - tu ești adevăratul om! El nu credea că Iov căuta spre Dumnezeu. Elifaz însă era foarte calm și putea spune: "Da, dacă eu aș fi în locul tău l-aș căuta pe Dumnezeu, și Lui l-aș încredința cauza mea, în loc să strig și să mă plâng atâta" (așa cum făcuse sârmanul Iov). *"Lui Dumnezeu l-aș încredința soarta mea, care face lucruri mari și nepătrunse, lucruri minunate fără număr. El varsă ploaia pe pământ și trimite apă pe fața câmpiilor. El înalță pe cei smeriți și aduce în siguranță pe cei necăjiți."* Totuși, nu încearcă Dumnezeu câteodată pe oameni? Iar ploile sunt câteodată nu numai pentru înmulțirea roadelor, ci pentru distrugerea lor. Ele pot fi în așa fel încât să pună la încercare mult pe sârmanii fermieri și gospodari. Tot ceea ce spun cei trei sunt lucruri particulare, care nu înglobează toată realitatea. Cu toții îl hăituesc pe Iov ca să afle acea nelegiuire ascunsă care ei credeau că se află la temelie acestei încercări. Erau cu totul greșiți. *"El zădărnicește planurile oamenilor vicleni și mâinile lor nu pot să le împlinească. El prinde pe cei înțelepți în viclenia lor și planurile oamenilor înșelători sunt răsturnate."* Nici un gând despre oamenii răi care prosperă; el vorbește doar despre unii care sunt pedepsiți, iar ideea principală este: Iov trebuie să fie unul din ei.

Vedem totuși că la final Elifaz enunță un adevăr real, cu totul diferit de ce a fost mai înainte. *"Iată, ferice de omul pe care-l corectează Dumnezeu!"* Nu s-a gândit deloc că acesta ar fi cazul lui Iov. "Ferice de omul." Știa că Iov era foarte nefericit, prin urmare nu-l socotea nicidecum ca făcând parte din această categorie. *"De aceea, nu nesocoti mustrarea Celui Atotputernic. El face rana și tot El o leagă; El rănește și mâna Lui vindecă."* Cu siguranță că există o nuanță de blândețe în reproșurile lui Elifaz, în comparație cu ale celorlalți, așa cum vom vedea mai târziu. *"De șase ori te va scăpa din necaz și de șapte ori nu te va atinge răul. El te va scăpa de moarte în timp de foamete și de loviturile sabiei în vreme de război. Vei fi la adăpost de biciul limbii, vei fi fără teamă când va veni dezastrul",* și așa mai departe. Iar sfârșitul va fi acesta: *"Vei ști că sămânța ta este numeroasă și odraslele tale ca iarba de pe câmp. Vei intra în mormânt la bătrânețe, ca snopul strâns la vremea lui. Iată ce am cercetat, și așa este! Ascultă, să le știi pentru tine."* Lucrul remarcabil este că chiar acesta a fost sfârșitul și Elifaz n-a bănuțit că el se va împlini în cazul lui Iov. Era doar o predică într-o manieră vagă și măcar că l-a îndemnat pe Iov să o aplice, n-avea nici o idee că Dumnezeu însuși o va aplica și că El îl va scoate pe Iov mai binecuvântat ca oricând.

Acum Iov răspunde (capitolul 6): *"Oh! de ar fi cu puțință să mi se cântărească durerea" - exact punctul unde cei trei greșeau; ei priveau numai la suprafață - "și să mi se pună toate nenorocirile în cumpănă."* Nu, ei nu aveau o cumpănă dreaptă, erau parțiali. *"Ar fi mai grele decât nisipul mărilor: de aceea, cuvintele mele sunt îndrăznețe."* Cei trei erau încurcați. Iov admite că limbajul lui nu era ceea ce ar fi trebuit să fie. Suferea așa de mult încât cuvintele lui erau marcate de violența emoțiilor pe care le trăia. *"Căci săgețile Celui Atotputernic m-au străpuns."* Observați cum își varsă tot năduful. *"Duhul meu le suge otrava și fiorii lui Dumnezeu s-au înșirat pentru luptă împotriva mea."* Elifaz pomenise despre lei. Însă Iov aduce un caz mult mai potrivit cu situația de față. *"Zbiară măgarul sălbatic când are verdeță?"* Dacă are hrana

trebuincioasă mai zbiară el ca și cum ar suferi de foame? *"Mugește boul când are nutreț?"* Nu, ci mănâncă mulțumit. *"Ce-i fără gust se poate mânca fără sare?"* Iov pare să spună: "Iată, durerea este hrana mea, și nu există nimic care să o facă mai agreabilă, ci totul este otravă" - otravă pe care duhul lui o sorbea din plin. *"Are vreun gust albușul de ou?"* Cel mai bun lucru pe care îl avea era ceea ce este cu totul lipsit de gust și dezagreabil. *"Orice lucru de care sufletul meu nu vrea să se atingă, acela-i hrana mea, fie el cât de dezgustător. O, de mi s-ar asculta cererea și de mi-ar împlini Dumnezeu dorința! De ar vrea Dumnezeu să mă zdrobească, să-Și întindă mâna și să mă reteze!"*

Observați că nu avea nici cea mai mică frică de moarte. Era deasupra ei, însă o privea nu atât de mult ca pe un câștig - nu putea face asta, nu-L avea pe Hristos care să o transforme într-un câștig - ci privea moartea ca pe încetarea necazului său, ca pe sfârșitul suferinței lui. Și așa ar fi fost. Moartea putea fi o soluție, însă nicidecum la înălțimea a ceea ce Dumnezeu vroia să-i arate. Însă am menționat acest lucru ca să arăt că nu exista deloc în el teama de lumea nevăzută. *"Îmi va rămâne măcar această mângâiere, această bucurie în durerile cu care mă copleșește: că niciodată n-am tăgăduit cuvintele Celui Sfânt."* Asta era ceea ce făceau prietenii lui. Tăgăduiau cuvintele Celui Sfânt. Ei, în zelul și în judecata lor superficială, nu erau deloc călăuziți de Cel Sfânt, ci acționau după gândurile lor și judecau după propriile simțăminte doar la suprafața suferinței intense a sârmanului Iov.

"La ce să mai sper, când nu mai pot? Și care îmi este sfârșitul, ca să mai aștept? Tăria mea este oare o tărie de piatră? Este trupul meu de bronz?" - ca să pot îndura toate acestea fără să le simt. *"Nu sunt eu fără ajutor în mine însumi și n-a fugit orice putere de la mine? Cel ce este disperat are drept la mila prietenului."* Ei erau așa de lipsiți de milă, iată ceea ce-l amăra, iată ce nu-și putea explica, pe lângă faptul de cum îngăduise Dumnezeu să vină toate acestea peste el, anume că nu auzise nici un cuvânt de milă. *"Frații mei s-au arătat înșelători ca un pârâu, ca albia torenților care trec, care sunt tulburați de gheață și în care se ascunde zăpada; vine arșița vremii și seacă, vine căldura soarelui și dispar din locul lor."* Ei nu erau de nici un folos pentru el. *"Șerpuiesc pe potecile cursului lor, se afundă în pustie și pier."* El folosește imaginea deșertului, pe care toți îl cunoșteau foarte bine. Este cu totul diferit să treci printr-un deșert iarna și să treci prin el vara - iarna când n-ai nevoie prea mult de apă, și în zăduful verii când simți nevoia măcar a unei picături care să-ți răcorească limba. Așa că atunci când caravanele din Tema treceau vara prin deșert, își aminteau de acei torenți din iarnă, dar când se apropiau plini de nădejde de ei nu aflau nici măcar o picătură de apă. "Așa sunteți voi", spune Iov, "a fost un timp când puteam primi mângâiere de la voi, dar acum totul s-a schimbat. Nu aveți nimic pentru mine, decât suspiciune lipsită de orice teme". *"Așa și voi, acum nu sunteți nimic pentru mine; vedeți un lucru de spaimă și vă îngroziți."*

Da, aceasta era starea lor, erau șocați, nu vroiau nici măcar să se apropie de el. Nu vroiau să-i simtă răsuflarea greu mirositoare, ori să-i atingă pielea, de frică să nu se molipsească și ei. Se țineau deoparte, erau înspăimântați. *"V-am zis eu oare: 'Dați-mi ceva, cheltuiți din averile voastre pentru mine?'"* Adică, "eu n-am nevoie nici de cel mai mic lucru, iar voi mă tratați ca și cum aș încerca să vă trag și pe voi în nenorocirea mea. Nu, nu cer nimic de la voi, decât să nu mă judecați greșit". *"Învățați-mă și voi tăcea; faceți-mă să înțeleg în ce am greșit. Cât de puternice sunt cuvintele drepte! Dar ce dovedesc muștrările voastre? Vreți să mă muștrați pentru cuvinte?"*

Iată ceea ce făceau ei. Iov rostise niște cuvinte nepotrivite iar ei se agățaseră de ele imediat: "Da! începe să se arate vechiul Iov. Ce-ar zice lumea dacă l-ar vedea și auzi acum?" *"Totuși cuvintele unui deznădăjduit nu sunt făcute pentru vânt. Voi năpăstuiți pe orfan, săpați pe prietenul vostru. Uitați-vă la mine, vă rog!"* - îi roagă să se uite la el. *"Doar nu vă voi minți în față! întoarceți-vă, vă rog, nu fiți nedrepti"* - îi roagă să se întoarcă la o judecată sănătoasă asupra situației. Prietenul lor sârman trecea printr-o încercare cutremurătoare și nu-și putea da seama de ce. Nu era vorba de vreo fărădelege. El trebuia să învețe că propria lui dreptate nu constituie o temelie. Iov trebuia să aibă dreptatea lui Dumnezeu care singură poate rezista, totuși

el nu știa cum poate fi așa ceva. Răspunsul avea să vină mai târziu. *"Este vreo nedreptate pe limba mea și nu deosebește gura mea ce este rău?"* Asta ca răspuns la purtarea lor.

"Nu are omul o viață de trudă pe pământ?" (capitolul 7). Aici el trece la un alt punct de vedere: necazul lui se prelungea atât de mult! Nu era doar o încercare năpraznică, foarte scurtă de obicei în această lume. Când oamenii suferă fizic, durerea atinge un apogeu apoi dispare. Nu așa stăteau lucrurile cu Iov, care, acoperit fiind de răni peste tot, suferea în cea mai adâncă agonie. O, dacă Dumnezeu ar înlătura-o! O, dacă i-ar pune El capăt! *"Cum suspină robul după umbră, cum își așteaptă muncitorul plata, așa am eu parte de luni de durere și partea mea sunt nopți de suferință."* Lucrătorii se odihnesc în fiecare zi de munca lor; poate fi o muncă istovitoare, totuși ei au noaptea în care se pot odihni și liniști. Însă Iov nu se bucura de așa ceva. *"Mă culc și zic: 'Când mă voi scula? Când se va sfârși întunericul?' Și mă satur de frământări până la revărsatul zorilor."*

Câteodată avem și noi câte o experiență de felul acesta. Dar cât de mică este ea în comparație cu a lui Iov, și cât de repede trece! Însă Dumnezeu îl pusese pe Iov în cuptor ca să-l scoată de acolo mai curat ca oricând. *"Trupul îmi este acoperit cu viermi."* Gândiți-vă la aceasta! *"Pielea-mi crapă și supurează. Zilele mele zboară mai iuți decât suveica țesătorului, se duc fără nădejde. Adu-Ți aminte, Dumnezeule, că viața mea este doar o suflare; ochiul meu nu va mai vedea binele,"* etc. *"De aceea sufletul meu alege mai degrabă gătuirea, mai bine moartea decât aceste oase."* Nu că s-ar fi gândit că sinuciderea ar fi o soluție, dar moartea ar fi pus într-adevăr capăt întregii suferințe. Asta ar fi făcut omul firesc; și-ar fi pus capăt zilelor. Dar Iov nu se gândea la așa ceva. Era sub apăsarea mâinii lui Dumnezeu, însă îi cere Acestuia să pună capăt suferinței. *"Sunt dezgustat... nu voi trăi în veci... Lasă-mă, căci doar o suflare mi-e viața!"*

Apoi el folosește acea expresie remarcabilă pe care o găsim în alte două părți ale Vechiului Testament: *"Ce este omul, ca să-Ți pese atât de mult de el, ca inima Ta să se ocupe de el?"* Este o mare diferență între acest loc și cel din Psalmul 8, ca și în ce privește Psalmul 144. "Ce este omul?" Dacă privim la om fără Hristos nu este nimic extraordinar de comentat; dar când privim la Hristos vedem cel mai minunat lucru, fie în adâncimea umilinței Lui, fie în măreția înălțării Lui slăvite. Despre asta este vorba în Psalmul 8. Dar în Iov avem omul sub disciplina lui Dumnezeu, sub cârmuirea Lui morală. "O", spune el, "ce este omul, ca să sufere o astfel de cârmuire cumplită? Dacă aș fi o mare, n-aș simți-o; și dacă aș fi una dintre acele vietăți gigantice care o populează poate că aș putea să îndur mai mult decât pot acum". Dar ce este omul? - sărmanul, sensibilul om; plin de simțiri, de gânduri, înveninat de propriul lui necaz. "O", spune el, "de s-ar sfârși odată!"

În Psalmul 144 avem un alt aspect. Psalmistul așteaptă ca împărăția să fie instaurată prin puterea divină și spune: "Ce este omul?" Omul se împotrivesc. Acolo sunt neamurile, dar ce înseamnă ele? Fă judecată asupra lor, doboară-le cu brațul Tău înălțat! Acesta este punctul de vedere din acest Psalm. Așa că vedeți acest "om" în toată măreția lui Hristos, apoi în toate suferințele lui Iov, și în cele din urmă în toată nevrednicia neamurilor. Acestea sunt cele trei comparații diferite în trei locuri diferite din Scriptură. *"Când vei înceta odată să mă privești, ca să mă lași singur să-mi înghit scuipatul?"* adică un moment în care să-și poată trage răsuflarea. *"Tu, Păzitorul oamenilor."* Iov era perfect conștient că Dumnezeu era cu ochii asupra lui tot timpul. Totuși el nu era în prezența lui Dumnezeu în felul în care a intrat după aceea, după ce s-a cunoscut mai bine pe el însuși și pe Dumnezeu. Acesta este lucrul pe care noi avem privilegiul să-l învățăm într-un mod mult mai simplu și mai binecuvântat.

"Dacă am păcătuit, ce Ți-am făcut Ție, Tu, Păzitorul oamenilor? Pentru ce m-ai pus țintă loviturilor Tale, de am ajuns o povară chiar pentru mine însumi? Pentru ce nu-mi ierți păcatul și pentru ce nu-mi uiți fărădelegea?" El se încrezuse în Dumnezeu și nu putea să înțeleagă ce avea Acesta împotriva lui. *"Căci acum voi adormi în țărână și când mă vei căuta, nu voi mai fi!"*

DISCURSUL NR. 3 (capitolele 8-10)

Cuvântarea lui Bildad se bazează pe exact același principiu ca cea a lui Elifaz. E bazată în întregime pe cârmuirea morală a lui Dumnezeu, adică pe faptul că este imposibil ca El să producă necazul și să culce în țărână pe un om cu adevărat drept și că este cu totul sigur că El va nimici pe orice om nelegiuit. Totul este bazat pe ceea ce se întâmplă în lume acum. Nu este pic de credință în cuvintele lui. Este doar conștiința înaintea lui Dumnezeu; însă conștiința, oricât de folositoare și de importantă este ea, nu poate și nu va putea niciodată să-L reveleze pe Dumnezeu. Ea sesizează starea noastră rea, și cu cât este curățită mai mult de harul divin prin răscumpărare, cu atât discernământul ei este mai clar. Dar nu se putea vorbi despre asta atunci. Totul era mai mult sau mai puțin confuz, iar Dumnezeu era privit doar ca un Dumnezeu drept. Însă El este Dumnezeul oricărui har. Mulți confundă harul lui Dumnezeu cu bunătatea Lui, însă bunătatea lui Dumnezeu este un lucru cu totul diferit de harul Său. Bunătatea lui Dumnezeu este aceea care izvorăște sub forma oricărei îndurări, în răbdare și înțelegere pentru slăbiciunea noastră. Însă harul lui Dumnezeu nu înseamnă doar dragostea Lui, ci dragostea Lui care se ridică deasupra păcatului, care triumfa peste întreaga noastră răutate.

Este clar că așa ceva n-a fost și nu putea fi înainte ca Hristos să vină, nici măcar când El Se afla încă pe pământ. În moartea Lui pe cruce a fost pentru prima oară când dragostea lui Dumnezeu a ieșit în întâmpinarea întregii răutăți a omului. Omul nu se arătase niciodată mai ticălos ca acolo, în jurul crucii Domnului Isus. Și lucrul acesta a fost universal. Oamenii sunt aceiași și astăzi și nu vor fi niciodată altfel până când Domnul nu va schimba fața tuturor popoarelor. Aceeași mulțime care a strigat "Osana, Fiul lui David!" și L-a elogiât, a strigat cu o singură gură, după câteva zile, "Răstignește-L, răstignește-L!" Și cum de s-a întâmplat așa ceva? Era acolo puterea lui Satan, combinată cu necredința lor. Ovațiile lor nu fuseseră nimic. Ovațiile nu sunt decât simțăminte omenești înflăcărate pe moment, care pot face loc unei reacții cu totul opuse în foarte scurt timp. Chiar în copiii lui Dumnezeu nu e bine să te încrezi niciodată, căci, în multe privințe, ei sunt unii dintre cei mai nesocotiți oameni din lume. Și asta pentru că Satan îi urăște, le întinde curse, iar ei sunt foarte apti de a fi înșelați de aparențe. Ei lasă impresia că niciodată nu iau seama la Cuvântul lui Dumnezeu, sunt întotdeauna doritori de ceva nou, și în consecință ajung mereu într-o încurcătură sau alta.

Întotdeauna a fost așa. Și Pavel a avut o astfel de experiență. "Mă mir că treceți așa de repede de la Cel care v-a chemat prin harul lui Hristos, la o altă evanghelie". O evanghelie fabricată de om. Același lucru se întâmplă cu creștinii și astăzi. Ei sunt conduși de om și sunt așa de doritori ca omul să-i ovaționeze, încât sacrifică totul și fac orice compromis ca să obțină aprobarea oamenilor. În consecință ei nu au nici un pic de discernământ în lucrurile divine, pentru că așa ceva putem avea nu numai avându-L pe Hristos, dar și cunoscând ce înseamnă să fim răstigniți față de lume și lumea față de noi. Aceasta trebuie să fie o lucrare completă și care să atingă orice domeniu al vieții, iar copiii lui Dumnezeu se dau înapoi de la ea. În consecință, ei citesc orice de natură să le țină moralul ridicat, întocmai ca un copil care, trecând noaptea printr-un cimitir, fluieră ca să-și facă curaj. Orice le poate susține starea, orice mic sentiment, orice frază - poate una chiar fără valoare sau rea -, toate pavează calea care duce departe de Acela care ne-a chemat. Doar crescând în har și depinzând de acest har putem fi păziți de cursele care înconjoară poporul lui Dumnezeu. În timpul când Domnul a fost răstignit, poporul lui Dumnezeu erau iudeii, și acesta este motivul pentru care ei au fost mai răi decât toți.

Iar acum, în lumea în care trăim, cine este cea mai vinovată? Cine se coace acum pentru cea mai aspră judecată a lui Dumnezeu? Creștinătatea. Babilonul este mai urăcios pentru Dumnezeu decât Fiara. Aceasta din urmă reprezintă voința proprie care se răzvrătește pe față împotriva lui Dumnezeu, însă Babilonul este desfrânată aceea care se pretinde a fi logodnica lui Hristos. Și această pretenție este însoțită de cea mai cruntă nelegiuire și liberalism în învățătură, poleite cu nume pretențioase ca Biserica ortodoxă, sfântă, catolică, apostolică sau mai știu eu cum. Acesta

este Babilonul, acum locul celei mai mari confuzii posibile, iar în viitor obiectul mâniei lui Dumnezeu.

Babilonul creștinătății este mult mai rău decât Babilonul caldeenilor. Ce privilegii au avut aceștia din urmă? Erau păgâni și nu posedau decât gândurile lor. Creștinătatea însă are Noul Testament. Pretinde, de asemenea, că are Duhul Sfânt și că Îl poate da unui copil mic sau unui preot. Pretinde că poate face orice, chiar să aducă foc - nu din cer, ci din iad - ca să ardă pe martirii lui Dumnezeu. Poate face orice nelegiuire și orice înseamnă afront împotriva lui Dumnezeu. De aceea avem nevoie să fim călăuziți, avem nevoie de îndrumarea lui Dumnezeu ca să nu fim înșelați de aparențe, promisiuni și dorințe bune care niciodată nu durează mai mult de o zi sau de un ceas. Căci cu cât dorințele sunt mai mari - dacă nu există supunere față de Dumnezeu - cu atât mai repede putem fi atrași în ceea ce este împotriva lui Dumnezeu.

Nu vreau să spun că nici un creștin nu poate fi ca galatenii. Ei credeau că sunt într-o stare mai bună ca înainte, că totul merge bine, că nu erau așa de înguști ca alții, nici așa de bigoți ca Pavel care, credeau ei, era prea axat pe un singur punct de vedere. Ei erau oameni largi, liberali. Așa că, în consecință, au căzut în acea cursă teribilă a diavolului. Același lucru se repetă în fiecare perioadă. Cred că sunt persoane pe fața pământului care sunt la fel de atacate de Satan ca și galatenii. Însă acesta nu este un motiv ca să fim descurajați. A nu fi descurajat este consecința necesară a faptului că avem adevărul, o consecință pe care Satan o urăște și împotriva căreia nu va precupeți nici un efort.

De ce a ajuns Iov în această încercare? Pentru că Dumnezeu a spus: "Nu este nimeni ca el pe pământ, un om desăvârșit". Mai exista însă un lucru pe care nici Iov nici prietenii lui nu-l înțelegeau: harul. El știa că Dumnezeu era un Dumnezeu credincios, iar evlavia lui l-a condus să înțeleagă că toată încercarea era de la Dumnezeu. Și așa era, pentru că diavolul deja dispăruse. El își făcuse lucrarea în primele două capitole, fusese învins și făcut de rușine, drept care a dispărut și nu a mai apărut deloc.

Este cea mai mare greșală să crezi că toate vin de la diavolul, în mileniu va exista păcat și moarte cu toate că diavolul va fi legat atunci. Într-adevăr, izbucnirea violentă a lui Iov a fost pricinuită de cei trei prieteni ai lui. Ei erau oameni evlavioși, dar la ce folos dacă nu au fost călăuziți de Dumnezeu? Iată un lucru plin de învățăminte - nu ne putem încrede în călăuzirea unui om, fie el și evlavios. Chiar având cele mai bune intenții, avem nevoie de călăuzirea lui Dumnezeu și să fim păstrați în ea. Iată trei oameni evlavioși în purtarea lor, totuși atât de departe de gândul lui Dumnezeu, atât de bazați pe aparențe, care i-au făcut să creadă că trebuia să fie ceva foarte rău în Iov, după ce în viața lui de dinainte el se arătase a fi fără egal. Cu siguranță că ne-am aștepta ca, după ce Dumnezeu a zis că nu mai era nimeni ca el, toți oamenii evlavioși să gândească la fel. Afirmatia lui Dumnezeu era adevărată, totuși lipsea ceva important, ceva care a provocat de fapt încercarea, pentru că Iov până să-L aibă pe Hristos ca obiect al inimii lui, locul acesta era deținut de propria sa evlavie și de multa considerație pentru el însuși.

Aceasta este una dintre cele mai mari greșeli pe care un credincios le poate face - să gândească bine despre el însuși, să se creadă cineva. Pavel spune ceva foarte frumos, care ne învață exact contrariul: "socotind pe ceilalți mai presus de noi înșine". Iar "ceilalți" înseamnă orice creștin. Totuși, creștinii pot fi plini de tot soiul de greșeli. Care este însă persoana ale cărei greșeli le cunosc mai bine decât pe ale oricărei alta? Eu însumi. Prin urmare pot socoti în mod cinstit pe un altul ca fiind mai bun decât mine. Bineînțeles că și ceilalți sunt chemați la același lucru, iar unii dintre ei au mai multe motive să o facă, dar aceasta este cu totul altceva. Ceea ce este important este să știm cine suntem, că nu reprezentăm nimic în ce privește călăuzirea și că suntem mai puțin decât nimic în ochii lui Dumnezeu. Firea noastră este declarată a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu, iar noi îi cunoaștem fiecare, în ce ne privește, lucrările. Alții poate că nu le văd, dar noi le știm bine, așa că orice creștin ar trebui să știe cine este el însuși, nu ca Iov, care se admira pe sine fiindcă nu era ca ceilalți. Așa a vorbit fariseul: "Doamne, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni".

Da, e o stare foarte grea; nimic nu poate fi mai rău într-un credincios. Și acești sfinți din acele

vremuri se aflau într-un pericol iminent, fiecare dintre ei, chiar și Iov. El avea o cunoștință mai bună despre Dumnezeu în comparație cu ei și se ținea strâns lipit cu tenacitate de această cunoștință, știind că toată încercarea prin care trecea era de la Dumnezeu, și că Acesta era Cel ce îngăduise să vină necazul peste el. În consecință, nu putea înțelege deloc de ce Dumnezeu nu pusese nici un fel de piedică la tot ceea ce se întâmplase. Iov avea în general o conștiință bună, nu era vinovat de nici un păcat conștient. Era însă vorba de "eu" și nu de păcat, de faptul că el nu se judecase niciodată pe deplin în prezența lui Dumnezeu.

Mi-ar place să știu câți din această încăpere s-au judecat pe ei înșiși în felul acesta. Ar fi bine să vedem dacă așa stau lucrurile. Cu siguranță, aceasta este o lecție foarte importantă de învățat, totuși una pe care nimeni nu vrea să o învețe, pentru că este extrem de dureroasă și umilește complet gândurile noastre plăcute despre noi înșine. Poate că suntem ocupați cu evanghelia și vedem că această evanghelie ne este în întregime clară. Dar asta nu atinge "eul". Ar trebui să conducă la așa ceva, dar poate să n-o facă deloc. Așa că pot exista oameni foarte zeloși în evanghelie care să nu se cunoască deloc pe ei înșiși. Ei sunt în general ocupați cu alți oameni și n-au prea mult timp pentru a reflecta serios și a se judeca. Prin urmare lucrarea activă a lor în Domnul produce dureri dacă nu este corectată la timp de Hristos și dacă ei nu învață în mod practic să judece orice acțiune a cărnii prin puterea Duhului lui Dumnezeu. Aici greșeau prietenii lui Iov. Era clar că nu era doar o chestiune a cărmuirii în dreptate a lui Dumnezeu, ci era vorba de secretul harului. Acum harul este dezvăluit, este proclamat, propovăduit și manifestat, și constituie, prin urmare, un lucru mult mai serios. Asta era ceea ce galatenii uitaseră cu totul. Nu învățaseră încă această lecție. Fuseseră convertiți prin Pavel, fuseseră aduși în bucuria deplină a unei evanghelii propovăduite așa cum n-a mai fost niciodată propovăduită, mai bine decât ar face-o oricare dintre noi. Fuseseră aduși în această stare prin propovăduirea acestui om binecuvântat și totuși ei nu profitaseră de acest lucru ca să se judece pe deplin. Și tocmai de asta avem și noi cea mai mare nevoie, ca să putem fi păziți de capcanele ce ne înconjoară, care ne sunt întinse în orice moment, chiar de către prieteni la fel de dragi cum erau cei trei pentru Iov. Ei au fost pricina căderii lui, într-o manieră pe care numai Dumnezeu ar fi putut-o stabili.

Cum am amintit deja, Bildad urmează linia lui Elifaz și spune: "*Până când vrei să vorbești astfel?*" Nu putea să-l înțeleagă pe Iov nici în cea mai mică măsură. "*Până când vor fi cuvintele tale un vânt puternic?*" Asta fiindcă Iov nu putea înțelege de ce se întâmplaseră toate acestea, deși era sigur de perfecțiunea lui Dumnezeu, de credincioșia Lui, de faptul că Dumnezeu îl iubea și că el Îl iubea pe Dumnezeu. Iov nu vroia să lase nimic pe seama împrejurărilor.

În afară de suferința cumplită exterioară, Iov avea și suferințe interioare. Un val după altul se abăteau asupra lui și era purtat pe o mare a nenorocirii așa cum nimeni nu mai cunoscuse de când era lumea. Era rănit de insinuările prietenilor lui (pe care le-a combătut cu tărie, considerându-le false), care vroiau să-i demonstreze că nu era sincer și că nu-L iubea pe Dumnezeu. Nu era conștient de nici un păcat, totuși recunoștea că Dumnezeu este Cel care-l apasă. Asta constituie enigma lui Iov, enigmă pe care, în acele zile, doar Dumnezeu printr-o intervenție specială o putea rezolva. Elihu, care a apărut mai târziu, înțeleșese într-o anumită măsură cum stăteau lucrurile, însă Domnul a fost Acela care a pus capăt incertitudinii.

Acum, după ce Hristos a venit, o astfel de incertitudine nu mai are teme. Numai că, dragii mei prieteni, trebuie să tratăm evanghelia nu așa cum o face creștinătatea în general, ca pe un fel de iudaism cu ceva mai multă lumină și îmbunătățit, ci ca pe un lucru cu totul nou, ca pe o creație și o lumină absolut noi. Nu este doar o făclie slabă a acestui pământ, ci lumina cerului revelată în Domnul nostru Isus. Cei din vechime nu aveau așa ceva. Priveau spre El, însă într-un fel cu totul pământesc, ca spre Mesia, Acela care-i va scoate din greutate. Cunoștința lor despre aceste lucruri era însă superficială, și nu trebuie să confundăm anticipațiile profetice cu experiența celor credincioși. Prorocii nu înțelegeau întotdeauna ceea ce proceau. Ei trebuiau să caute și să învețe care era semnificația celor prorocite, așa cum facem și noi acum. Însă chiar dacă am înțelege toate profețiile, ele nu ne-ar oferi ceea ce ne oferă evanghelia.

Evanghelia este descoperirea dreptății lui Dumnezeu. Cei din vechime erau cu toții preocupați

cu dreptatea omului produsă de bunătatea divină, prin credință, privind spre Mesia. Însă ei nu aveau nici o idee despre condamnarea totală a omului, și că dreptatea lui Dumnezeu este un lucru cu totul nou, comunicat sufletului. Asta este ceea ce creștinătatea niciodată n-a suportat și posedat, pentru că foarte puțin creștinism este mult prea de-ajuns pentru creștinătate.

Revenind însă la textul nostru, vedem cum Iov este muștrat pentru simțămintele lui. Dar ce poate face omul decât să simtă? Ei însă nu simțeau cu el. Erau liniștiți, întreținând gânduri de judecată, iar acest lucru turna vitriol pe rănilor sârmanului Iov. Ei nu legau rănilor, alinându-le cu vin și cu untdelemn, ci dimpotrivă, le adânceau și le înveninau.

Și aceștia erau cei trei prieteni ai lui Iov! Ce lecție! Bildad merge mai departe: *"Dacă fiii tăi au păcătuit împotriva Lui, i-a dat pe mâna fărădelegii lor."* Aici ei credeau că l-au prins. Cum ar fi putut Dumnezeu să-i omoare toți copiii dacă nu ar fi fost ceva foarte rău în ei? Era același principiu fals. Și ceea ce arată falsitatea lui este testul universal. Gândiți-vă la Hristos. A fost ceva rău în El de a suferit cel mai mult, cu mult mai mult decât Iov? Așa că totul era o presupunere falsă, bazată pe un principiu fals, anume că trebuie să fie ceva rău într-o persoană care suferă adânc. *"Dar tu, dacă alergi la Dumnezeu, dacă implori pe Cel Atotputernic, dacă ești curat și drept"*, ah! iar au ajuns aici, nu erau doar copiii cei ce păcătuiseră! *"Dacă ești curat și drept"* - Iov era mai mult decât ei așa, *"atunci negreșit El Se va trezi pentru tine."* Cu siguranță că nu avea să se întâmple așa, fiindcă Domnul vroia ca necazul să-și facă lucrarea deplină, iar El a îngăduit toate aceste discuții ca să scoată la iveală tot ceea ce era în inimile lor, ca la sfârșit să intervină pentru a dărâma toate aceste principii care-i guvernau pe cei trei și la care Iov nu putuse să răspundă corect.

Iov le putea dărâma argumentele, dar asta este altceva. Un om deștept poate, desigur, să răstoarne un raționament greșit, dar acesta este un lucru cu totul diferit de a putea aduce adevărul. Pentru adevăr este nevoie de Dumnezeu, de Cuvântul și de Duhul Lui, și nu putem avea toate acestea când trecem printr-o încercare, fără o deplină dependență de Dumnezeu. Iar dacă voința proprie este în vreun fel la lucru, ca în cazul lui Iov și al prietenilor săi - voința proprie este un lucru care întunecă foarte mult - nu vom putea niciodată să avem certitudinea vocii lui Dumnezeu. De aceea voința proprie trebuie sesizată și judecată ca atare.

Apoi Bildad apelează la un alt lucru. Elifaz vorbește de experiența lui personală, însă Bildad își apără punctul de vedere aducând în scenă tradiția oamenilor. Acestea sunt cele două căi pe care oamenii se pot îndepărta de la adevăr: încrederea în ei înșiși și încrederea în alții cu nimic mai buni decât ei, încrederea în oricine altcineva numai în Dumnezeu nu. Așa că el spune: *"Întreabă, te rog, pe cei din generațiile trecute"*, pentru că oamenii cred că locul unde trebuie să mergem este puțin mai în urmă. Ei bine, dragii mei, noi dorim să ne întoarcem la început, la începutul lui Dumnezeu. Mulți vorbesc despre Părinții Bisericii, totuși aceștia sunt prea târziu. De ce nu vorbesc ei despre apostoli? Pentru că sunt pe cât de posibil de departe de ei. Nu există nici cea mai mică asemănare, decât doar în felul cum sunt denumite lucrurile, realitatea însă este cu totul diferită. Așa stau lucrurile și aici. S-au întors ei în grădina Eden? Aceasta nu face parte din generațiile trecute, ci este începutul în care Dumnezeu S-a revelat pe Sine Însuși.

Cu toții argumentau doar pe tărâmul dreptății. Nici unul nu a exprimat până acum, și mult timp după aceasta, vreun gând al harului. Iar Iov a ajuns tocmai la sfârșit la un astfel de rezultat, prin intervenția lui Dumnezeu. Atunci era doar praf și cenușă și s-a recunoscut ca nefiind nimic, ba chiar mai rău decât nimic. Și atunci a urmat binecuvântarea, atunci a fost restabilit de către Dumnezeu, și nu înainte. Bildad continuă: *"Nu te vor învăța ei, nu îți vor vorbi și nu vor scoate cuvinte din inima lor?"* Da, dar noi dorim cuvinte din inima lui Dumnezeu, pe care doar inima Lui le poate produce. *"Crește papura fără baltă? Crește trestia fără umezeală?"* Asta era chiar starea lor, baltă și umezeală, fără esență; iar gândurile lor nu erau mai bune decât papura care crește în baltă și decât trestia care se înalță din locurile umede. Bildad mai vorbește și despre cel fățarnic, care nu este mai bun decât o pânză de păianjen. Aceasta era ei, măcar că nu erau fățarnici, însă erau greșiți în argumentele lor, iar un argument greșit nu este niciodată altceva decât o pânză de păianjen.

Apoi el descrie într-o manieră vie și remarcabilă pe cel fățarnic, cu o ușoară aluzie la Iov. *"Iată, Dumnezeu nu va lepăda pe omul integru."* Însă Dumnezeu încerca și apăsa pe cel integru chiar în acel moment, însă ei nu-și puteau închipui una ca asta, nu puteau înțelege și nici crede așa ceva; astfel că toate raționamentele lor erau false și, mai mult decât atât, foarte aspre. Și este un lucru trist să fii dur cu ceea ce este bun și adevărat, la fel ca și să fii bun cu ceea ce este fals și rău. Aici ajunseseră ei, din pricina lipsei de călăuzire și de adevăr.

Am ajuns la un capitol foarte important (capitolul 9), în care se observă totuși lipsa lui Hristos. Iov nu neagă ce spuneau ei despre cel fățarnic. El este cu totul de acord. Totuși el spune cam așa: *"Greșiți dacă vă gândiți că eu sunt un fățarnic". "Știu bine că este așa. Și cum ar putea fi omul drept înaintea lui Dumnezeu?"* Aici se afla marea lui dificultate. Credea cu toată inima că Dumnezeu îi era credincios, nu numai lui, ci copiilor Lui în general; totuși care era temelia pe care se baza totul? Încă nu exista o temelie. Totul era de domeniul nădejdi. Nădejdea în Hristos care trebuia să vină, fără să se cunoască cum va împlini El această nădejde. Știau că totul va fi bine, dar cum, nu-și puteau da seama. Hristos avea să fie dreptatea celui credincios - ce lucru minunat! Ieremia vorbește despre dreptatea Domnului, însă nu cred că el a înțeles ceva despre asta. Cum ar fi putut? Nimeni nu putea ști. Priviți la apostoli chiar. Aveau întreg Vechiul Testament și întreaga învățătură a Domnului Isus din vremea slujirii Lui, și totuși nu puteau înțelege. Crucea a început să-i lumineze, apoi învierea și în cele din urmă, pe deplin, Duhul Sfânt trimis din cer.

Iov descrie într-un mod grandios cum este Dumnezeu în căile Lui, puterea Lui de nestăpânit și autoritatea Lui. Știa că omul era slab și supus greșelii. Totuși Iov nu se îndoia că Dumnezeu îl va păzi în toate greutățile, dar pe care temeii al dreptății nu-și putea închipui. Dacă omul era un sărman păcătos iar Dumnezeu îi arăta îndurare, cum era omul îndreptățit? Nu puteți pune dreptatea și păcatele laolaltă până la Hristos, care a murit pentru păcate și a înviat pentru îndreptățirea celui credincios. Acolo păcatele sunt cu desăvârșire șterse. Dar cum putea ști Iov despre așa ceva? Nici un om nu știa, nimeni de pe pământ. Ideea lor despre Mesia era mai mult ca despre un mare împărat care avea să fie plin de bunătate și de îndurare pentru poporul Lui de pe pământ. Dar că El avea să fie făcut pentru noi dreptate, înțelepciune, sfințenie și răscumpărare ei nu puteau înțelege deloc. Nu era putere, nici bucurie, nici pace, ci mereu acea dorință ca Dumnezeu să le arate îndurare ca unor sărmani și nenorociți păcătoși. Nu exista ideea de mântuire.

Iov descrie puterea lui Dumnezeu într-un chip minunat. *"Zguduie pământul din temelia lui, de i se clatină stâlpii. Poruncește soarelui, și soarele nu mai răsare; și își pune pecetea peste stele. Numai El întinde cerurile și umblă pe valurile înalte ale mării."* Foarte grandios și foarte adevărat. *"El face Ursa Mare, Orionul și Pleiadele și stelele din ținutul de miazăzi. El face lucruri mari și nepătrunse, minuni fără număr. Iată, El trece pe lângă mine și nu-L văd, se duce și nu-L zăresc. Iată, El apucă: cine-L va opri? Cine-I va zice: 'Ce faci?'"* Aici este exact locul în care Iov se afla. Era foarte sigur că totul era de la Dumnezeu, și tocmai asta complica lucrurile. Fiindcă avea conștiința curată înaintea lui Dumnezeu și îi cunoștea îndurarea; totuși, de ce toate acestea? Nu putea înțelege deloc, și nici ceilalți trei. *"Dumnezeu nu-și întoarce mânia, sub El se pleacă toți sprijinatorii mândriei. Și eu, cum să-i răspund?"* Aici el începe să-și simtă slăbiciunea. Iov nu era un om mândru, dar așa cum se întâmplă cu toți oamenii, până când ei învață lecția de care am vorbit, avea o părere foarte bună despre el însuși. Și asta trebuia dărâmată. Dacă un om este să fie binecuvântat, binecuvântarea nu va veni pe baza unei păreri bune despre el însuși. Aceasta este o greșeală, este cea mai mare piedică împotriva binecuvântării lui Dumnezeu. *"Chiar dacă aș fi drept, nu I-aș răspunde."* Iată evlavia lui Iov. *"Aș implora îndurarea judecătorului meu. Și chiar dacă mi-ar răspunde când Îl chem, tot n-aș putea crede că mi-a ascultat glasul."*

Aceasta era însă o mare lipsă de cunoaștere a lui Dumnezeu. Pentru că El răspunde și aude. Mai mult, acum El își găsește plăcerea în copiii Săi, acum când sunt curățiți și Îl cunosc. El dorește ca ei să fie în deplină intimitate cu El însuși.

"El, care mă izbește cu o furtună, care îmi înmulțește fără pricină rănilile." O, fără pricină! Asta era cam mult spus. Dumnezeu avea o pricină bine știută, avea în vedere un sfârșit binecuvântat. Urmărea ca Iov să ajungă mai fericit și cu o stare mai strălucitoare decât oricând. Și, până la venirea lui Hristos, aceasta nu se putea face decât transformându-l pe Iov într-un morman de oase frânte, ca să învețe că toată bunătatea era în Dumnezeu, iar tot ceea ce era rău era în el însuși. "Să alerg la putere? El este atotputernic. La judecată? Cine mă va apăra? Dacă m-aș îndreptăți eu însumi, gura mea m-ar condamna; dacă aș fi desăvârșit, El mă va dovedi ca vinovat. Nevinovat! Sunt; dar nu țin la viață; îmi disprețuiesc viața. Mi-este totuna, de aceea am spus: El nimicește pe cel nevinovat ca și pe cel rău." Aceasta era o blasfemie grozavă pentru cei trei, dar așa gândea Iov.

Putem înțelege acest lucru. Poate veni un dezastru îngrozitor, trimis de Dumnezeu, în care pot pieri oameni nevinovați alături de cei nelegiuiți, ca de exemplu în timpul unei molime trimise de Dumnezeu în cârmuirea Lui morală. Asemenea lucruri se întâmplă, negreșit, și Iov se ține strâns lipit de această realitate. Toate cuvântările lor nu-l pot dezlipi de acest lucru limpede la care ei își închideau ochii. *"Pământul",* spune el, *"este dat pe mâinile celui nelegiuit."* Și nu este adevărat lucrul acesta? Nu este Satan prințul și dumnezeul acestei lumi? Și cine este mai nelegiuit ca el? *"El acoperă ochii judecătorilor; dacă nu el, apoi cine altul?"* Asta înseamnă că ochii lor sunt acoperiți într-un fel sau altul ca să nu poată vedea lumina, așa că ei judecă după aparențe. Și e clar că aceasta nu este o judecată dreaptă. Aceste lucruri se întâmplă; oamenii nevinovați suferă, cei vinovați scapă. Și ele nu se întâmplă numai în Turcia, Rusia sau China, ci și în Anglia, în Londra. Și nimeni nu le poate împiedica. Lucrurile nu merg așa cum ar trebui și va fi așa până când Domnul va lua frâiele în mâini.

"Dacă zic: 'Vreau să-mi uit suferințele, să-mi las întristarea și să fiu voios', sunt îngrozit de toate durerile mele. Știu că nu mă vei ține ca nevinovat. Și dacă voi fi judecat vinovat, pentru ce să mă mai muncesc în zadar? Chiar dacă m-aș spăla cu zăpadă, chiar dacă mi-aș curăți mâinile cu leșie, Tu tot m-ai cufunda în mocirlă, de nu m-ar mai suferi nici hainele de pe mine!" Asta înseamnă că Dumnezeu îl va dovedi greșit până la urmă. Și e adevărat. Dacă te sprijini pe tine însuși, te sprijini pe o temelie care nu este aprobată de Dumnezeu. Dacă însă te sprijini pe Hristos, ești bazat pe singura temelie de nezgduit care nu poate fi niciodată luată de la tine. Așa și încheie el. *"Căci El nu este om ca mine, ca să-I pot răspunde și ca să mergem împreună la judecată. Nici nu este vreun mijlocitor între noi, care să-și pună mâna peste noi amândoi."* Aceasta este ceea ce a devenit Hristos. A devenit Mijlocitorul dintre Dumnezeu și oameni, și nu numai un mijlocitor, ci un mijlocitor care este la fel de divin ca Cel înaintea căruia mediază pentru noi. Dacă n-ar fi fost mâna lui Dumnezeu la cruce, n-ar fi putut exista o răscumpărare divină. Dumnezeu a fost Acela care Și-a părăsit Fiul; care Și-a întors fața de la El, și prin urmare a fost introdusă dreptatea lui Dumnezeu. Și nimic nu poate sta împotriva ei. Același Dumnezeu care osândește sub lege, a mântuit sub har, datorită lui Hristos.

În capitolul 10 avem plângerea lui Iov, asupra căreia nu voi zăbovi prea mult, fiindcă mai întâlnim astfel de pasaje de-a lungul cărții. Scopul meu nu este să analizez fiecare cuvânt, ci să ofer o vedere generală asupra acestei cărți. *"Sufletul meu este dezgustat de viață! Voi da drumul liber plângerii mele." Iov este acum disperat de lipsa oricărei înțelegeri din partea prietenilor săi. "Voi vorbi în amărăciunea sufletului meu." Parcă ar vrea să spună: "Iată-mă singur cu necazurile mele; sunt lângă mine trei prieteni, care însă nu au nici un dram de simpatie pentru mine, nici un pic de milă pentru toate câte sufăr. Ei sunt în siguranță, neatinși de nimic, și sunt foarte uimiți că toate acestea au venit peste mine. Și prin urmare ei gândesc că sunt un mare nelegiuit. Dar nu este așa." "Voi spune lui Dumnezeu: 'Nu mă condamna. Arată-mi pentru ce Te cerți cu mine.'" Și Dumnezeu i-a arătat. "Îți place să chinuiești, să disprețuiești lucrarea mâinilor Tale, și faci să-Ți strălucească bunăvoința peste sfatul celor răi? Oare ai ochi de carne sau vezi cum vede omul muritor? Zilele Tale sunt ca zilele celui muritor și anii Tăi ca anii omului?" Iov se vede pe el însuși ca un fluture zdrobit sub roată. Există acea roată teribilă pentru răufăcători, iar el, doar un fluture, este cu totul zdrobit sub puterea imensă a lui Dumnezeu. Totul în el era doar durere*

cumplită, din cap până-n picioare.

Iov avea o conștiință cu totul curată, de aceea zice: "Unde este păcatul meu? Vreau să-l văd". *"Tu știi bine că nu sunt vinovat."* El putea spune așa ceva lui Dumnezeu, și era cu totul adevărat. Dar nu despre asta era vorba, ci de faptul că era mulțumit cu acea umbră de dreptate pe care cel mai bun dintre oameni o poate avea aici pe pământ prin el însuși, dar care nu constituie nicidecum o temelie care să reziste înaintea lui Dumnezeu. *"Mâinile Tale m-au legat împreună și m-au făcut un întreg, ele m-au întocmit în întregime... Și totuși Tu mă nimicești"* - după toată dragostea pe care ai arătat-o față de mine. *"Adu-Ți aminte, Te rog, că Tu m-ai lucrat ca lutul."* Nu-l făcuse ca pe un înger, ca pe unul care putea fi deasupra suferințelor. *"Nu m-ai muls ca laptele? Nu m-ai încheșat ca brânza? M-ai îmbrăcat cu piele și carne, m-ai țesut cu oase și cu tendoane; mi-ai dat bunăvoința Ta și viața, mi-ai păstrat duhul prin îngrijirile și paza Ta. Iată totuși ce ascundeai în inima Ta"* - aveai aceste lucruri în inimă înainte ca eu să mă nasc și ai plănuțit ca eu să trec prin ele, și nu înțeleg de ce! *"Știu acum ce aveai de gând; ca, dacă păcătuiesc, să mă pândești și să nu-mi ierți fărădelegea."* El cerea să fie iertat dacă era vinovat de ceva ce nu-i era cunoscut. *"Dacă aș fi vinovat, vai de mine! Dacă aș fi drept n-aș îndrăzni să-mi ridic capul."* El este cu totul umilit acum, sau oricum, este pe calea spre acolo. *"Sunt sătul de rușine și cufundat în amărăciunea mea."* Acum începe să folosească cuvinte lipsite de evlavie. *"Mă urmărești ca un leu; și iarăși ai vrea să-Ți arăți puterea împotriva mea. Îmi pui înaintea noi martori împotriva, Îți crește indignarea împotriva mea și mă năpădești neîncetat cu nenorociri și cu mizerie. Și atunci de ce m-ai scos din pântecul mamei mele? O, de-aș fi murit, și ochiul să nu mă fi văzut!... Să înceteze, deci, să plece de la mine și să răsuflu puțin, înainte de a mă duce, ca să nu mă mai întorc, în țara întunericului și a umbrei morții, în țara negurii adânci"* - vedeți ce puțin cunoșteau ei despre un viitor luminos - *"unde domnește umbra morții și neorânduiala și unde lumina este ca întunericul adânc!"*

DISCURSUL NR. 4 (capitolele 11-14)

Trebuie să ne reamintim că, deși cartea Iov este inspirată, ar fi o mare greșeală să credem că și cuvântările din ea sunt inspirate. Cuvintele lui Satan cu siguranță că nu erau inspirate și ele sunt redade totuși în carte, iar greșelile vorbitorilor constituie o parte a beneficiului pe care îl putem avea din această porțiune a Scripturii. Fiecare dintre cei trei prieteni era cu totul greșit în ceea ce spunea, la fel ca și Iov. De abia când apare Elihu ni se prezintă gândul lui Dumnezeu atât cât privește inspirația omului, iar apoi cuvântul lui Dumnezeu Însuși dă rezolvare deplină întregii situații.

Acesta este un lucru foarte important, pentru că există o anumită tendință de a considera că, văzând că apar în Biblie, cuvintele unor anumiți oameni ar fi și inspirate. Cartea respectivă este inspirată în sine, dar noi trebuie să judecăm cele spuse de, să zicem, Saul sau chiar David, pentru că nu tot ceea ce au spus ei în viața lor cotidiană a fost inspirat. Poate fi ceva mai mult sau mai puțin adevărat, sau ceva real și absolut adevărat, însă totul este o chestiune de a căuta și de a compara Scriptura cu Scriptura. Când cele spuse vin direct din gura lui Dumnezeu, a unui proroc sau apostol - scrierile inspirate - toate acestea sunt absolut Cuvântul lui Dumnezeu. Dar nu așa stau lucrurile când avem de a face cu o scenă istorică, fie Samuel, împărați sau Cronici, sau cartea Iov, unde găsim conversații redade de Duhul Sfânt, și ar fi o greșeală să ne imaginăm că, din cauză că Dumnezeu le-a consemnat, ele ar reprezenta gândul Lui.

Vedem clar din ceea ce se întâmplă la sfârșitul cărții că aceste cuvântări n-au reprezentat gândul Lui. Să-l luăm de pildă pe Țofar. Multe din cele spuse de el sunt adevărate, dar nu se pot aplica la cazul de față. Cuvântarea lui a fost nefondată, fiind bazată pe ideea că orice îngăduie

Dumnezeu acum este în realitate judecata Lui. Nu așa stau lucrurile. Astăzi Cel Rău este la cârmă și el îi impulsionează pe oameni. Duhul rău lucrează în fiii neascultării și nimic nu merge cum ar trebui. Prin urmare a-ți baza raționamentul pe starea actuală a lucrurilor înseamnă să te faci vinovat de o mare greșeală. Ar însemna, pe scurt, să confunzi starea de acum cu cea de la judecata pe care Domnul o va face la tronul Său, în viitor. Atunci gândul lui Dumnezeu va fi pronunțat cu privire la toate căile și cuvintele noastre, însă starea prezentă este una confuză, în care oamenii nu sunt deloc ceea ce ar trebui să fie, în care chiar copiii lui Dumnezeu sunt foarte departe de ceea ce vor fi în curând. Totul este acum imperfect și departe de gândul lui Dumnezeu; toate câte se întâmplă pe pământ formează o masă confuză, iar judecata încă nu face loc dreptății, și nu-i va face până când Domnul nu va șede pe scaunul Său. Acum judecata este în mâna unor oameni care sunt foarte adesea la fel de nelegiuiți ca cei pe care-i condamnă și execută. Cu toții știm că în materie de judecată se pot face greșeli triste. Dar vine ziua când judecata va fi cu adevărat dreaptă. Este remarcabil faptul că Pavel îi caracterizează pe legiuitorii din zilele lui ca fiind nedrepti (1 Corinteni 6,1). Totuși Dumnezeu îi folosește. Ei sunt magistrați, sunt judecători, iar Dumnezeu îi numește nedrepti când este vorba de poporul Lui care are un standard de dreptate mult mai ridicat decât ei. Ei, cei ai Lui, Îl cunosc pe Hristos, iar toate lucrurile pentru care corinteni mergeau înaintea legii trebuiau rezolvate între ei. Așa că ei erau cu totul greșiți prin faptul că procedau așa cum lumea proceda. Lumea trebuie să meargă la tribunal. Ce-ar putea face altceva? Nu-și poate rezolva singură problemele. Însă copiii lui Dumnezeu au un cu totul alt tribunal, iar apostolul spune că este așa de ușor să rezolvi asemenea probleme, încât până și cel mai neînsemnat dintre ei poate face acest lucru. Bineînțeles, nu vrea să spună că cei mai neînsemnați sunt cei potriviți pentru a face așa ceva, ci este o muștrare pentru faptul că ei se duceau înaintea lumii. Cu siguranță că cei mai potriviți pentru a rezolva astfel de chestiuni sunt acei dintre frați cu experiență îndelungată și cu greutate. Apostolul însă face de rușine aici duhul lumesc din acel timp. Ne aflăm într-o lume în care cu toții putem face greșeli, câteodată din ignoranță, cel mai adesea însă din pricina unei voințe proprii care ne orbește. Însă îndurarea lui Dumnezeu veghează peste toate.

Astfel îl vedem pe Țofar cum ia toată situația în mâini. Să fi fost o persoană divină și n-ar fi vorbit mai autoritar. Pentru el era foarte clar că Iov este un om rău, căruia îi place să se audă vorbind, fără să-i pese de alți oameni. Pe scurt, Țofar rostește o cuvântare nepotrivită, necuviincioasă la adresa lui Iov, dând dovadă de mândrie și aroganță, și asta cu atât mai mult cu cât era cel mai tânăr dintre cei trei, și prin urmare cel mai puțin capabil. *"Să rămână această năvală de cuvinte fără răspuns și să fie limbutul îndreptățit?"* Iată cât de departe merge Țofar. *"Tu zici: 'Felul meu de a vedea este drept și sunt curat în ochii Tăi.'" Iov nu spusese așa ceva. Nu spusese că felul lui de a vedea este drept. Ce spusese era că Dumnezeu Își cunoaște căile și că el nu este fățarnic așa cum credeau ei. A recunoscut că ar fi putut să păcătuiască în vreun fel necunoscut lui, lucru care să fi provocat această furtună asupra lui. Aici se încurcau lucrurile. El credea că umblase cu o conștiință bună înaintea lui Dumnezeu, iar ceilalți nu erau capabili să-l dovedească vinovat. Totuși îl învinuiau în modul cel mai sever și nemilos, așa că Iov cere ca Dumnezeu să vorbească. Și Dumnezeu a vorbit. Dar cele spuse de El n-au fost spre cinstea lui Țofar, nici a lui Bildad și nici măcar a lui Elifaz, care avea un duh mult mai liniștit și mai calm. Iar mânia lui Dumnezeu nu s-a abătut asupra lor numai din pricina mijlocirii lui Iov, altfel moartea ar fi fost partea lor.*

Țofar spune câteva lucruri foarte bune, dacă sunt așezate la locul lor. El spune: *"Poți tu căutând, să-L găsești pe Dumnezeu?"* Știm că nimeni nu poate face așa ceva; Dumnezeu trebuie să Se reveleze pe Sine Însuși. *"Căci El cunoaște pe făcătorii de rele, vede nelegiuirea pe care omul n-o poate zări."* Toate acestea sunt insinuări împotriva lui Iov. *"Și totuși nebunul va îndrăzni, deși se naște ca mânzul unui măgar sălbatic."* Fără îndoială, aceasta este starea omului după cădere, anume că, uneori, faptele lui pot fi comparate cu cele ale unui animal - necontrolate, ca ale unui măgar sălbatic - sau chiar cu acelea ale unei fiare sălbatice care sfâșie și distruge tot înaintea ei, precum leul sau ursul. Omul este capabil să facă asemenea lucruri. *"Dacă îți*

pregătești inima și îți întinzi mâinile spre El." Acesta era un sfat excelent, era exact ceea ce Iov ceruse: să-L aștepte pe Dumnezeu până când Acesta îi va da răspunsul la nedumerirea lui. Însă sensul dat de Țofar era în întregime greșit.

"Dacă te depărtezi de fărădelegea care este în mâna ta." Nu era vorba de fărădelege, ci de mulțumirea cu el însuși a lui Iov. El era un om cu adevărat pios, care se temea de Dumnezeu, însă cu o părere bună despre propriul lui caracter. Iată un lucru pe care nimeni nu trebuie să și-l îngăduie. Este cu desăvârșire greșit ca cineva să se bazeze pe el însuși, indiferent cât de ireproșabilă ar fi comportarea lui. Nu ne putem baza pe nici o creatură, și cu atât mai puțin pe noi înșine. Era Unul care trebuia să vină, care acum a venit, iar noi avem pricepere să-L cunoaștem pe "Cel ce este adevărat". Este evident însă că pe timpul lui, Iov nu putea avea această pricepere. *"Atunci îți vei ridica fruntea fără teamă, vei fi tare și fără frică."* Astfel Țofar continuă până la sfârșitul capitolului cu un limbaj corect, însă cu un gând total greșit, fiindcă el presupunea că ar exista o anumită nelegiuire nevăzută și necunoscută. De ce însă o presupunea, dacă nu era nici văzută și nici cunoscută?

Avem în Noul Testament un exemplul remarcabil al unei reacții cu totul diferite de cea a lui Țofar. Unul din cei doisprezece ucenici era un om necinstit, care urma să-L trădeze pe Domnul Isus. Domnul, care cunoștea acest lucru perfect de bine, niciodată n-a dezvăluit aceasta într-o manieră care să acționeze asupra conștiinței celorlalți unsprezece. El a îngăduit ca totul să meargă până la sfârșit, și numai când Iuda a ales calea morții - pentru el prin mâna lui însuși și pentru Domnul prin mâna iudeilor și a neamurilor - atunci Domnul a scos la iveală totul. Dacă El ar fi vrut ca ceilalți să-l judece pe Iuda, l-ar fi dat în vileag mai înainte. Dar El știa că în felul acesta Scriptura nu s-ar mai fi împlinit, Scriptură care declarase că acela avea să-L vândă, și prin urmare lucrurile trebuiau să meargă până la capăt. Așa că Domnul n-a dezvăluit nelegiuirea lui Iuda până când ea nu s-a manifestat lumii întregi.

În capitolele 12-14 găsim răspunsul lui Iov, care probabil că le plătește prea mult cu aceeași monedă. *"În adevăr, numai voi sunteți oameni și odată cu voi va muri și înțelepciunea."* Meritau o astfel de mustrare. *"Am și eu minte ca voi."* Iov era mult mai plin de tact decât ei, fiindcă nu încerca să ia o poziție de superior. *"Nu sunt mai prejos decât voi."* El nu spune că este mai presus, ci, simplu, că nu e mai prejos. *"Și cine nu știe lucruri ca acestea?"* Ceea ce spuneau ei erau doar banalități, banalități morale pe care orice om familiarizat cât de cât cu Dumnezeu le-ar fi știut. Nu fuseseră capabili să arunci nici un pic de lumină asupra acestei situații în care un om evlavios și temător de Dumnezeu era încercat nespun de mult. N-au contribuit cu absolut nimic la dezlegarea acestui mister. N-au făcut decât să-și arate gândurile și simțămintele lor nepotrivite, care i-ar fi făcut să secere mânia, dacă ar fi fost ziua mâniei. Era însă ziua harului, și Dumnezeu i-a smerit făcându-i să fie îndatorați lui Iov pentru că nu fuseseră loviți după cum meritau. *"Eu sunt de batjocura prietenilor mei, când cer ajutorul lui Dumnezeu și El îmi va răspunde: cel drept, cel nevinovat este de batjocură! Dispreț în nenorocire! iată gândul celor tihniți: dă brânci cui îi alunecă piciorul!"* Aceasta constituie o zugrăvire fidelă a situației. Ei erau tihniți, nu se întâmplase nimic cu ei, nimic din ceea ce i se întâmplase lui Iov. "Jefuitorilor li se lasă corturile în pace, cei ce provoacă pe Dumnezeu sunt în siguranță, măcar că Dumnezeu lor este în mâinile lor." Nimic nu le-ar fi putut dărâma mai complet argumentele.

Fusese odinioară acel rebel Nimrod, primul om care a început să vâneze animale și apoi să-i supună pe semenii lui pentru scopurile sale, fără ca Dumnezeu să-i fi dat autoritate. Și totuși Dumnezeu a îngăduit acest lucru. Nimrod a zidit cetăți mari și a devenit faimos. Aceasta este starea actuală de pe pământ, care nu poate oferi o mărturie adecvată despre ceea ce Dumnezeu gândește despre oameni. Judecata Lui nu se arată încă, decât poate cu mici excepții, când și când. Acesta este motivul pentru care trebuie să fie o judecată, anume că lucrurile n-au fost judecate încă așa cum vrea Dumnezeu, dar vor fi.

"Întrebă animalele" - iată un lucru triumfător. Iov pare să spună: "Chiar animalele știu mai multe decât voi și dovedesc mai mult decât toate cuvântările voastre!" *"Întrebă animalele, și te vor învăța; păsările cerului, și îți vor spune; vorbește pământului, și te va învăța; și peștii mării*

îți vor povesti." Întreaga creație de jos, de pe pământ, este o dovadă că lucrurile nu stau încă așa cum ar vrea Dumnezeu. Nu se vânează ele unele pe altele, nu înghite cel mare pe cel mic și nu este omul acela care ucide pentru propria-i plăcere și animale și păsări și pești? Nu doar pentru hrană, ci și ca să-și placă lui însuși. Pe scurt, omul face multe pentru poftele lui, luxul lui, și pentru orice altceva afară de Dumnezeu. *"Cine nu vede în toate acestea dovada că mâna Domnului a făcut asemenea lucruri? El ține în mână sufletul a tot ce trăiește, suflarea oricărui trup omenesc. Nu deosebește urechea cuvintele, cum gustă cerul gurii mâncărurile? La bătrâni este înțelepciunea."* Aici el arată că nu urmărea deloc să condamne pe cei ce erau cu adevărat înțelepți, și că acceptă că cei bătrâni posedă înțelepciunea și acea pricepere pe care doar experiența le poate oferi. *"La El este înțelepciunea."* Acum se întoarce către Dumnezeu. *"La El este înțelepciunea și puterea; sfatul și priceperea ale Lui sunt. Iată, ce dăruiește El, nu va fi zidit din nou; pe cine-l închide El nimeni nu-l va scăpa. Iată, El oprește apele și totul se usucă"* - și ce stare nenorocită este în lume atunci când nu este apă. Dar apoi El poate face și reversul: *"El le dă drumul și inundă pământul."* Apele cară totul dinaintea lor. *"Cu El este puterea și înțelepciunea; ai Lui sunt cel ce se rătăcește și cel ce rătăcește pe alții."* Așa stau lucrurile și astăzi. *"El face pe sfătuitoari să umble cu picioarele goale și tulbură mintea judecătorilor."* Fără îndoială că acești sfătuitoari și judecători erau persoane deosebite din pricina cunoștinței și înțelepciunii lor. Dar există întotdeauna o limită în această lume, și adesea trebuie să te mulțumești cu dezamăgirea.

"El dezleagă legătura împăraților, și le pune o frânghie în jurul coapselor. El îi face pe preoți să umble cu picioarele goale, El răstoarnă pe cei puternici. El face să tacă buzele celor meșteri la cuvânt și ia mintea celor bătrâni... El face popoarele să crească și El le nimicește; El le întinde marginile până departe, și El le aduce înapoi." Totul e în continuă schimbare. Prin urmare, nu există nimic care să arate că judecata lui Dumnezeu este stabilită aici pe pământ. Totul curge și se schimbă, așa că nimic nu putea fi mai neadevărat ca temelia de pe care cei trei îl atacau pe Iov. *"El ia mintea conducătorilor oamenilor de pe pământ și îi face să rătăcească într-un pustiu fără drum, unde bâjbâie prin întuneric fără lumină, și El îi face să rătăcească întocmai ca un om beat."* Iată ce se întâmplă acolo unde oamenii se încred în oameni.

Dar acum (capitolul 13) el spune: *"Iată, ochiul meu a văzut toate acestea, urechea mea a auzit și a înțeles."* Ei se lăudaseră cu ceea ce văzuseră strămoșii lor. *"Ce știți voi, știu și eu, nu sunt mai prejos decât voi. Dar vreau să vorbesc acum Celui Atotputernic, vreau să-mi apăr cauza înaintea lui Dumnezeu."* Tocmai asta făcea. Dar cum? El nu știa încă. Nu exista Noul Testament și nu era încă Acela care să stea între Dumnezeu și om. Așa că Iov nu știa cum poate să ajungă la El. O! dacă L-ar putea găsi, dacă ar putea sta înaintea Lui. Știa foarte bine ce avea să găsească acolo - un Dumnezeu credincios. Totuși, într-un fel sau altul, existau dificultăți și enigme între Dumnezeu și sufletul lui, pe care nu le putea înțelege. Iov spune: *"Voi sunteți niște făuritori de minciuni."* Toate argumentele lor erau fondate pe om și pe lume. Toată temelia unui credincios este alcătuită din ceea ce este în Dumnezeu și din ceea ce El oferă și descoperă. O avem înfățișată, în toată perfecțiunea ei, în Hristos. Însă ei se bazau pe gândurile și pe experiențele oamenilor. Iov continuă: *"Sunteți cu toții niște doctori de nimic."* Ați venit să mă vindecați, ați auzit de starea mea groaznică; ați venit să mă faceți sănătos și să mă tămăduiți de boală și de suferință, și până la urmă ce ați făcut? Ați turnat otravă pe rănilile mele, nu vin, nici untdelemn. N-ați pus balsam pe rănilile unui sărman care suferă.

"O, dacă cel puțin ați fi tăcut, ce înțelepciune ați fi arătat!" Adesea, este un semn al înțelepciunii când un om stă liniștit și tace. Dar dacă începe să vorbească despre ceea ce nu înțelege? Exact așa stăteau lucrurile cu cei trei. *"Acum, ascultați, vă rog, apărarea mea și luați aminte la răspunsul buzelor mele! Vreți să vorbiți lucruri nedrepte din dragoste pentru Dumnezeu?"* Asta făceau ei, pretindeau că vorbesc pentru Dumnezeu. *"Și să spuneți minciuni ca să-L apărați? Vreți să țineți cu El și să faceți pe apărătorii lui Dumnezeu? Dacă vă va cerceta El, vă va găsi bine oare?"* Dumnezeu tocmai asta făcea. *"Sau vreți să-L înșelați, cum înșelați pe un om? Nu, nu! Ci El vă va dezaproba."* Cât de exact s-a împlinit acest lucru! *"El vă va dezaproba dacă în ascuns căutați la fața omului... Spusele voastre de neuitat sunt proverbe de*

cenușă, întăriturile voastre sunt întărituri de noroi. Tăceți, lăsați-mă, vreau să vorbesc, orice mi s-ar întâmpla. Îmi voi lua carnea în dinți și îmi voi pune viața în joc. Iată, dacă mă va ucide, totuși voi nădăjdui în El."

Exista o credință mult mai puternică în Iov decât în oricare din ceilalți trei. El n-a vrut să spună "Dacă mă va trimite la pierzare", nu, nici nu se gândea la așa ceva. "Dacă mă va ucide" - știa că cel mai bun lucru nu era viața pe acest pământ, tocmai învăța asta, ci că lucrul cel mai prețios era viața viitoare. Acolo totul va fi așa cum vrea Dumnezeu, aici însă există confuzie și tot felul de lucruri nepotrivite. *"El Însuși îmi va fi scăparea"* - nu se îndoia de loc de acest lucru - *"căci nu un nelegiuit va veni înaintea Lui."* Iov era departe de a fi nelegiuit. Nu spun că ceilalți ar fi fost nelegiuiți, însă cu siguranță că au vorbit prea rău pentru niște oameni pioși așa cum se considerau. *"Are cineva ceva de spus împotriva mea? Căci acum dacă aș tăcea aș muri."* Era o ușurare pentru el să vorbească în chinul pe care îl îndura. Tot ceea ce vroia era să fie corectat dacă ar fi fost greșit. El spune: *"Numai două lucruri să nu faci cu privire la mine și atunci nu mă voi ascunde de Fața Ta; îndepărtează mâna Ta de deasupra Mea"* - chinul exterior - *"și să nu mă mai tulbure groaza Ta"* - chinul interior. *"Apoi cheamă-mă și-Ți voi răspunde; sau lasă-mă să vorbesc eu, și răspunde-mi Tu! Câte fărădelegi și păcate am făcut?"*

A spus Iov că nu era păcat în el? Niciodată n-a afirmat așa ceva. Niciodată n-a avut îndrăzneala să spună: "Sunt curat în ochii Tăi". Nu, nicidecum. Din nefericire, el s-a bazat prea mult pe curăția lui, așa cum o vedea el și așa cum o vedeau alții. Însă trebuia să învețe că a fi curat în ochii lui Dumnezeu este un lucru cu totul diferit. El începe să învețe acest lucru din ce în ce mai mult. *"Pentru ce Îți ascunzi Fața și mă socotești ca pe un vrăjmaș al Tău? Vrei să însăimânți o frunză suflată de vânt?"* Iov se vedea cu totul neputincios. *"Vrei să urmărești un pai uscat? Căci Tu scrii lucruri amare împotriva mea și mă faci să moștenesc nelegiuirile tinereții mele. Pentru ce să-mi pui picioarele în butuci, să-mi pândești toate căile, să pui hotar pașilor mei, când trupul meu se sfârșește ca o haină mâncată de molii?"*

Avem acum înaintea un capitol remarcabil (capitolul 15). Vedem aici cât de departe erau oamenii din acele zile, așa neștiutori cum erau ei, de a confunda învierea celor nedrepti cu cea a celor drepti. Acest capitol ne înfățișează omul înviat din mormânt. Nu spun din morți. Învierea dintre cei morți înseamnă unii înviați, iar alții lăsați. Învierea din mormânt va avea loc după ce toți sfinții vor fi înviați, și când vor rămâne să fie înviați doar cei nelegiuiți. Aceasta va fi învierea din mormânt, nu dintre cei morți (pentru că aceasta presupune că alții vor rămâne neînviați), pentru că nu va mai rămâne nimeni neînviat atunci. Sunt două învieri. Ceea ce este numit de către creștinătate "înviere generală" este doar o născocire; n-are nici o bază în Scriptură. Este cu totul împotriva celor mai clare cuvinte ale lui Dumnezeu. Acum în această lume cei drepti și cei nedrepti sunt amestecați. Neghina crește împreună cu grâul. Dar asta numai până când va veni judecata, adică până când va veni Domnul. Și atunci când El va veni, cei drepti vor fi separați, nu numai chemați dintre cei morți (alți morți vor fi lăsați în mormintele lor), dar și luați în cer acolo unde El este acum. Ei vor fi ca El - "învierea celor drepti". Dar va mai rămâne marea masă a omenirii, și aceasta este ceea ce Iov descrie în acest capitol. Observați cât de minunat se potrivesc cuvintele lui. *"Omul născut din femeie"* - nici un cuvânt despre cineva născut din Dumnezeu. Cei născuți din Dumnezeu vor fi cei drepti. Însă *"omul născut din femeie"* - toți suntem așa - *"are viața scurtă, dar plină de necazuri."*

Acum, dacă am vorbi despre cei ce sunt născuți din Dumnezeu, aceasta ar fi tot ceea ce am putea spune? Cu siguranță că nu! A pleca din viața aceasta este fără îndoială un câștig, dar și a trăi se merită, atunci când Hristos este ținta și obiectul nostru. Iar unii ca aceștia ar putea spune în măsura lor, în ciuda tuturor slăbiciunilor și greșelilor, că "Pentru mine a trăi este Hristos". *"Se naște ca o floare"* - toți părem la naștere ca niște flori, dar cât de repede se dezvoltă totul și ne dovedim ceea ce suntem în realitate - *"fuge ca o umbră și piere"*. Știm cu toții cât de ridicată este mortalitatea printre copii. Aici ea se arată cel mai frecvent.

"Totuși, asupra lui Tu ai ochiul deschis! Și pe mine mă tragi la judecată și pier. Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nici unul măcar! Dacă zilele lui sunt hotărâte, dacă

i-ai numărat lunile, dacă i-ai însemnat hotarul pe care nu-l va putea trece" - totul este incertitudine, o stare precară în ceea ce-l privește pe om, însă toate sunt hotărâte de Dumnezeu - "întoarce-Ți măcar privirile de la el, ca să se poată liniști, ca să aibă măcar bucuria pe care o are muncitorul la sfârșitul zilei. Un copac, și tot are nădejde: căci, dacă este tăiat, înmugurește din nou și lăstarii săi nu încetează... Dar omul, când moare, rămâne întins". Nu este nici o nădejde pentru el în această viață pământească; moare și totul se termină. O plantă, dimpotrivă, poate fi distrusă aparent în întregime, dar poate răsări din nou, mai ales dacă are apă. "Omul, când își dă sufletul, unde mai este? Cum pier apele din lacuri și cum seacă și se usucă râurile, așa se culcă omul și nu se mai scoală." Aici oamenii se opresc adesea, nu însă și Duhul lui Dumnezeu prin Iov. Fiindcă este clar că el spune în realitate ceea ce Scriptura aprobă din plin - "cât vor fi cerurile, nu se mai deșteaptă". O expresie demnă de remarcat. Ar fi putut spune - lucru natural și mai ușor de înțeles - "cât va fi pământul"; însă omul trăiește și moare, și nu mai înviază "cât vor fi cerurile".

Cu siguranță că ceea ce se spune aici este foarte remarcabil, anume că omul fără Dumnezeu - omul născut doar din femeie, nu și din Dumnezeu - nu se mai deșteaptă și nu se mai scoală din somnul lui câtă vreme vor fi cerurile. Să luăm acum ultima carte a Noului Testament. În capitolul 20 al Apocalipsei vedem că, după ultima izbucnire a lumii și după binecuvântările împărăției de o mie de ani, toți cei ce nu vor fi convertiți în mileniu vor cădea victime ale lui Satan, după ce acesta va fi dezlegat, și vor fi strânși de către el împotriva Ierusalimului de pe pământ. (Ei nu se pot atinge de Ierusalimul de sus, de cetatea sfântă.) Vedem însă că este vorba acolo și de o "tabără a sfinților". De ce se află această tabără acolo, la acel timp? Satan adunase toate popoarele într-un ultim mare efort de a-i distruge pe cei drepti aflați atunci pe pământ; prin urmare toți aceștia se vor îndrepta spre Ierusalim, și cum orașul va fi neîncăpător pentru mulțimea sfinților veniți din toate colțurile lumii, aceștia vor forma o tabără mare în jurul "cetății preaiubite", și cu toții vor constitui ținta atacului lui Satan, care-i va conduce pe toți cei răzvrățiți de pe pământ. Și ce se întâmplă atunci? Un foc se coboară de la Dumnezeu și îi mistuie pe toți. Apoi Satan este aruncat în iazul de foc, unde va fi pedepsit în veci. Și asta nu e totul. Cerul și pământul dispar, iar toți cei morți înviază, nu numai cei ce fuseseră mistuiți de focul din cer, ci și toți cei nelegiuți de la începuturile lumii și până atunci. Aceasta este învierea celor nedrepti, cu toții laolaltă, fără nici măcar un singur om drept. Poate că vă întrebați ce se va întâmpla cu cei drepti. Vor fi mutați, așa cum noi suntem la venirea Domnului înainte de mileniu. Ei vor fi cu Domnul. Nu ni se vorbește despre ei, nici nu era nevoie. Lor nu li s-a promis niciodată că vor ședea pe scaunul de domnie; nouă da. Ei au fost liniștiți și în siguranță tot timpul cât au trăit pe acest pământ, așa că nu se vor bucura de altceva decât de liniște și, fiindcă n-au suferit niciodată cu Hristos nici nu vor fi slăviți împreună cu El. Fără îndoială însă că vor fi schimbați.

Acest principiu important al schimbării va fi aplicat tuturor celor găsiți în viață - tuturor sfinților de pe pământ la acea vreme. Îi găsim apoi în capitolul următor. "Cortul lui Dumnezeu este cu oamenii". Ei sunt oamenii, nu cortul. Cortul lui Dumnezeu sunt sfinții slăviți, sunt cei care au fost deja cu El și au împărțit, mai precis, după părerea mea, Biserica. Totuși și ceilalți vor fi binecuvântați de-a lungul veșniciei. Însă cortul lui Dumnezeu este cu oamenii, și cred că acești oameni sunt sfinții mutați de pe vechiul pământ pe cel nou. Cum și de ce, nu știu să vă spun, ceea ce știu este că așa va fi, și asta pentru că o spune Cuvântul lui Dumnezeu.

Așa că aceste adevăruri se întrezăresc în mod clar în cuvintele lui Iov. Cel nelegiuit va rămâne în mormânt până la sfârșitul pământului. Nu doar până la sfârșitul veacului, ci până la sfârșitul absolut nu numai al pământului, ci și al cerului. Pentru că cineva ar putea gândi că la începutul mileniului pământul va cunoaște o mare schimbare, și așa va fi. Dar nu atunci va fi sfârșitul de care vorbim, ci atunci când cerurile nu vor mai fi, la capătul tuturor dispensațiilor lui Dumnezeu. Atunci toți cei nelegiuți de la început până la sfârșit vor fi înviați pentru judecată. Acest lucru se potrivește într-un tot cu capitolul 5 din Ioan. Vă aduceți aminte cum Domnul prezintă acolo marele principiu al vieții și al judecării. El este sursa vieții, tot El și executorul judecării. Oferind viața El are părtășie cu Tatăl Său. "Căci după cum Tatăl înviază morții și le dă viață, tot așa și

Fiul dă viață cui vrea". Însă Fiul și numai El va judeca pe cei morți, ca și pe cei vii. Dar la timpul acela, toți vrăjmașii Lui vor fi morți, toți cei nelegiuți de la începutul lumii. Și vor fi cu toții condamnați la pierzare veșnică. Și mi se pare un lucru minunat că Dumnezeu îi va introduce în binecuvântare pe cei pe care-i iubește cu mult timp înainte ca cei blestemați să fie osândiți pe vecie.

Vă voi lăsa pe dumneavoastră să apreciați ce vedere pătrunzătoare a avut Iov de odinioară în comparație cu teologii de astăzi. Toți, indiferent de denotațiunea din care fac parte, împărtășesc această eroare gravă: amestecă pe cei dreți și nedreți într-o singură înviere pe care ei o numesc generală, fără însă a avea nici cel mai mic sprijin în Scriptură, ba mai mult, stând împotriva întregii lumini a cuvântului lui Dumnezeu, atât a Vechiului cât și a Noului Testament.

Nu cred că este nevoie să spun mai mult. Iov se întoarce de la această scenă solemnă și cheamă pe Domnul spunând: *"Atunci m-ai chema și Ți-aș răspunde; și Ți-ar fi dor de lucrarea mâinilor Tale"*. Inima lui începe să prindă un pic de curaj. *"Dar astăzi îmi numeri pașii: nu veghezi Tu oare asupra păcatului meu. Cum se prăbușește muntele și se năruie... așa distrugi Tu speranța omului"*, însă Domnul nu-l va lăsa din mână pe Iov până când acesta nu va vedea că el nu este doar un om care privește la Dumnezeu, ci unul care cunoaște dragostea Lui, acea dragoste care s-a ocupat de el și l-a disciplinat ca să devină mai binecuvântat decât fusese vreodată. Acesta este scopul cărții Iov.

DISCURSUL NR. 5 (capitolele 15-19)

Cu capitolul 15 începe cea de-a doua serie de cuvântări a prietenilor lui Iov. Deși Elifaz era cel mai serios și mai bine întemeiat dintre cei trei, împărtășea și el împreună cu ei aceeași greșală fundamentală. Acesta este un lucru important și pentru noi. Suntem atât de grabnici în a ne închipui că noi nu facem niciodată greșeli mari. Și de ce-ar fi așa? Suntem noi așa de diferiți de ceilalți? Suntem mai în măsură să ne ferim de ele? Să reținem că aceasta este o greșală de ordin practic, nu numai dogmatic. Nu este vorba aici de învățătură greșită, ci de contactul sufletului cu adevărul. Ce privilegiu că Dumnezeu ne-a oferit o astfel de carte!

Cum am mai spus, nu găsim în ea nici o referire la legea lui Israel, nici la izbăvirea lor din Egipt. Punctul central al cărții este reprezentat de lucrările lui Dumnezeu cu omul, în special cu cel credincios.

S-ar fi putut crede că ceea ce i se întâmplase lui Iov era doar rezultatul unor întâmplări. Dar nu, dragii mei; nu întâmplarea guvernează viața celui credincios. El este sub ochiul lui Dumnezeu. Așa a fost întotdeauna și cu atât mai mult acum. Astăzi noi ne aflăm în cea mai intimă relație cu Dumnezeu. Facem parte din familia Lui, Îi suntem copii, suntem fii ai lui Dumnezeu, nu prunci nevârstnici ca cei credincioși din sistemul iudaic. Ei nu ajunseseră la maturitate. Acum creștinul, dacă știe ce înseamnă să fii un creștin (mulți, din nefericire, nu știu și se consideră a fi mult asemănători cu credincioșii din vechime, ceea ce este o greșală), are privilegii mult mai înalte. Una din lucrările importante ale lui Satan este să-i împiedice pe credincioși să-și înțeleagă poziția și prin urmare să-și neglijeze responsabilitatea. Avem aici pe acești sfinți complet dezorientați văzând cum, cu lovitură după lovitură, dispăruseră toate cele cu care Iov fusese odinioară binecuvântat. Pentru că lui Dumnezeu Îi place să-Și binecuvânteze poporul nu numai cu binecuvântări spirituale, ci cu orice este nevoie. Vă aduceți aminte de cuvintele apostolului Ioan, care dorea ca lui Gaiu să-i sporească sănătatea tot așa cum îi sporea sufletul. Unde sufletul nu prosperă, încercările vin prin marea îndurare a lui Dumnezeu, însă acolo unde el propășește vom simți bunătatea Lui în toate lucrurile, în orice aspect care este

pentru slava Lui. El stabilește totul și, în înțelepciunea Lui, mereu interzice anumite lucruri. Oricum nu vreau să intru prea mult în acest aspect. Avem în Iov două lucruri care se întrepătrund perfect - nu era altul pe pământ în care Dumnezeu să-Și găsească plăcerea ca în el, și tot el era acela care trecea prin cea mai cumplită încercare care se pomenise. Acesta e un lucru dificil pentru iudei; ei nu-l pot înțelege. Ei încearcă să sugereze că Iov ar fi fost un personaj imaginar, pentru că li se pare ciudat ca, după Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeu să aibă o părere așa de înaltă despre unul care nu este iudeu. Așa că aceasta constituie o lovitură puternică pentru mândria și îngustimea lor.

Însă cum am amintit deja, Dumnezeu are de a face aici cu "omul", cu inima și cu conștiința lui. Și ceea ce este surprinzător este că nu se are în vedere un rău sau un păcat anume. Aceasta este greșeala capitală a lui Elifaz care se observă de-a lungul întregii lui vorbiri. Fiindcă el nu s-a putut ridica deasupra gândului că Iov fusese întruchiparea a tot ceea ce era mai frumos în ochii semenilor săi, binecuvântat de Dumnezeu într-un mod extraordinar, cel mai mare dintre fii răsăritului, iar acum totul se schimbă complet. Cum putea fi așa ceva, știind că Dumnezeu este drept, decât dacă n-ar fi vreo nelegiuire mare la mijloc? Și el credea că Iov este conștient de ea. Și, când colo, Iov nici nu pomeneste despre așa ceva. Nici un semn că s-ar fi rușinat de vreun lucru, sau că ar fi avut ceva pentru care să se judece. Era ceva rău în Iov, dar în nici un caz ceea ce se așteptau ei. Greșeala lui era aceasta, că avea o părere bună despre el însuși și își găsea plăcerea în faptul că toți îl respectau. Mă tem că acesta este un lucru foarte des întâlnit. Și este exact ceea ce oamenii nu sesizează, fiindcă nu vor să învețe lecția lui Dumnezeu.

Prietenii lui Iov erau niște oameni obișnuiți, chiar foarte obișnuiți. Iov însă era un om deosebit, cu totul neobișnuit, de aceea Dumnezeu l-a ales ca să servească lucrării pe care vroia să o facă. Dumnezeu a vrut să arate că un om poate fi fără pată în căile lui, pe drept respectat de ceilalți, evlavios, temător de Dumnezeu, un om al rugăciunii, preaiubit și prețuit așa cum era Iov, dar dacă el consideră că merită aceste lucruri și își găsește plăcerea în toată această stare, atunci Dumnezeu, care este un Dumnezeu gelos, nu va permite asta. De ce? Pentru că omul este un păcătos. Iar Iov, chiar dacă era credincios, păcatul exista în el și avea nevoie de judecată de sine. Dacă ar fi exersat această judecată de sine așa cum trebuie, n-ar mai fi fost nevoie de această încercare. Și mai este ceva: atunci când Dumnezeu trimite un necaz, omul este chemat să se supună fără nici o îndoială sau întrebare, dându-I lui Dumnezeu creditul că tot ceea ce face El nu este greșit. Însă, dimpotrivă, Iov era tentat să-L găsească pe Dumnezeu vinovat și gândea că Acesta Se purta prea dur cu el. Așa că felul cum a fost considerată această carte aproape 1500 de ani (sau poate mai mult) este complet greșit. La ceea ce mă refer este că Iov a fost considerat ca fiind o imagine a lui Hristos în suferința lui. Nici gând de așa ceva însă. Mai degrabă contrariul. Priviți, de exemplu, la Psalmii 38 și 39. Avem acolo nu exact pe Hristos personal, ci Duhul Lui în israelitul respectiv, iar acest lucru va fi împlinit în viitor când va exista o rămășiță a iudeilor cu totul marcată de Duhul lui Hristos, după ce noi vom fi luați în cer. Această rămășiță va trece printr-un necaz cumplit și ea va avea acest Duh al Lui. Acești psalmi sunt, în mod profetic, scriși pentru ei. Fără îndoială că totul a fost scris pentru noi. Toată Biblia a fost scrisă pentru creștini, pentru folosul, binecuvântarea și bucuria lor. Dar nu toată vorbește despre noi. Aceasta este greșeala pe care mulți o fac, crezând că dacă toată Scriptura este pentru folosul nostru spiritual, înseamnă că noi suntem cei la care ea se referă în toate pasajele ei. Nu este așa. Chiar acest lucru a dus la greșeala de care am pomenit mai înainte - încercarea de a-l face pe Iov o imagine a lui Hristos - în timp ce, în realitate, duhul lui răzvrătit îl pune în contrast direct cu Domnul Isus. Iov Îl acuză pe Dumnezeu că îi este vrăjmaș, că îl frânge în bucăți și că îl doboară la pământ, făcându-l de rușinea tuturor. Iov Îi impută aceste lucruri lui Dumnezeu. Fără îndoială că Dumnezeu era Cel ce îngăduise ca aceste lucruri să vină peste Iov, altfel n-ar fi fost posibil, însă nu era greșeala lui Dumnezeu, ci a lui Iov, și tot Iov era acela care nu putuse să suporte rușinea venirii prietenilor lui. El îndurase totul în chip admirabil până să-și facă apariția cei trei. Un om, când e singur, poate îndura; dar când apar cei care nu-i arată înțelegere, nici simpatie, atunci el izbucnește. Și Iov a izbucnit într-un limbaj foarte nepotrivit la adresa prietenilor săi - poate că ei

Îl meritau, cu siguranță însă că nu și Dumnezeu. Iar prietenii lui l-au speculat imediat. Au putut vedea că el vorbește necuviincios despre Dumnezeu, așa că Iov s-a plasat pe un teren foarte nepotrivit.

"Să dea înțeleptul răspuns înțelepciune deșartă?" - ei priceuseră că Iov vorbise cu abilitate, de aceea ei numesc asta înțelepciune deșartă - *"Sau să-și umple pieptul cu vânt de răsărit? Să se apere prin cuvinte care nu ajută la nimic, și prin cuvântări care nu slujesc la nimic? Da, tu nimicești chiar și frica de Dumnezeu, împiedici chiar și meditația înaintea lui Dumnezeu."* Iov n-a făcut niciodată așa ceva. Întotdeauna se agățase de Dumnezeu, privise către El, însă zicând: *"Nu-L pot găsi; m-a îndepărtat, m-a lovit cu putere, și acum nu pot ajunge la El. Știu că dacă aș ajunge la El aș găsi bunătate și îndurare."* Fără îndoială, Iov nu era prea consecvent; așa stau întotdeauna lucrurile cu omul când nu se află în prezența lui Dumnezeu. Iov trăia, pentru un om al credinței, prea mult cufundat în părerea bună a celorlalți și a lui față de el însuși. Aici stătea greșeala lui, cum am mai spus. Și acesta este capitolul unde Hristos și creștinismul ne așează în locul adevărat dacă suntem credincioși, loc care ne pune înaintea unei lumi ostile, ba chiar a creștinilor, care, dacă nu se poartă cu credincioșie, sunt cu totul împotriva celorlalți, fiindcă aceștia îi mustră prin comportamentul lor. Trebuie să îndurăm aceste lucruri și, în consecință, să suferim cu Hristos. Aceasta este ceea ce a suferit Hristos.

Nu vorbesc acum de suferința pentru Hristos. Dacă suntem aruncați în închisoare pe nedrept, exilați sau omorâți ca martiri, aceasta înseamnă să suferim pentru Hristos. Dar mai există un fel de suferință a creștinului - suferința cu Hristos. De exemplu, să presupunem că o prințesă a Angliei s-ar întoarce cu adevărat la Dumnezeu, luând în întregime poziția de creștină. Care va fi soarta unei asemenea prințese? Întotdeauna va suferi. De ce? Fiindcă tot ceea ce o înconjoară ar fi împotriva a ceea ce aparține sufletului și poziției ei, din pricina lumii în cel mai mare și rafinat aspect al ei. Care este locul creștinului? El nu este din lume. Care este distanța dintre el și lume? Aceeași ca între Hristos și ea. Ce a avut Hristos a face cu lumea? Când a contribuit El măcar cu o iotă la ceea ce lumii îi place și la ceea ce ea prețuiește? Hristos S-a dovedit a fi cel mai nefolositor dintre oameni pentru lume. Niciodată n-a ținut vreo cuvântare despre știință, n-a contribuit cu nimic la învățătura și la literatura ei. Nu S-a amestecat deloc în politică și nici măcar n-a acceptat să fie judecător al unei pricini, atunci când I s-a cerut să o facă, chiar într-un mod neoficial. Prin urmare, n-a existat niciodată vreun om mai complet separat de această lume, în timp ce trecea prin ea. Iată partea creștinului. De aceea am spus că cu cât ocupi un loc mai înalt în această lume, cu atât este mai dificil să rămâi credincios. Și asta înseamnă să suferi cu Hristos. Sunt unii oameni care trec fără dificultate prin viață. Asta nu este de admirat. E ca un fel de anesthetic pe care ei îl folosesc ca să le facă viața confortabilă, uitând cu totul că noi nu aparținem stării de lucruri de aici de jos.

Dragii mei, nu aceasta este calea. Chemarea noastră este de a fi cu totul puși de o parte pentru Domnul. Dacă ar izbucni un incendiu peste drum de noi, ar fi de datoria noastră să facem imediat tot ce ne stă în putere să dăm ajutor și să salvăm viețile și bunurile oamenilor. Acesta nu este un lucru lumesc. Dar ar fi lumesc să mergem la tribunal și să luptăm pentru drepturile noastre, sau să refuzăm să plătim dările impuse. Asta ar însemna chiar răzvrătire. Creștinii, trebuie să mărturisim, au uitat ce înseamnă să fii un creștin. Au pierdut standardul de viață, dar și practica. În ce mă privește, toată viața am dorit să mă țin alipit de ceea ce am descoperit a fi calea și datoria creștinului, căutând să ajut și pe alții să vadă adevărul și binecuvântarea acestora, și să mă port cu credincioșie în ceea ce cunoșteam. Sunt sigur că am o mulțime de lucruri pentru care trebuie să mă judec, însă Îmi mulțumesc lui Dumnezeu pentru orice încercare și orice lucru care au făcut să fiu nimic. Iată exact ceea ce Iov trebuia să învețe cu privire la el însuși. El nu știa că Dumnezeu lucruse toate acestea pentru binele lui, chiar îngăduind ceea ce și Lui Însuși Îi era foarte neplăcut: boala și dispariția familiei lui Iov. Toate acestea erau lucrarea lui Satan, însă Dumnezeu o îngăduise spre binele lui Iov, iar acesta din urmă n-avea nici cea mai mică idee despre toate acestea. Dacă Iov ar fi înțeles sfârșitul care urma și ar fi știut ceea ce se întâmplase în cer înainte de încercarea lui, ar fi pierdut o mare parte din binecuvântare. De ce? Pentru că

atunci, ca și acum, copilul lui Dumnezeu trebuia să umble prin credință.

Oamenilor le place să umble prin vedere, și aceasta a fost marea greșeală de la baza tuturor cuvântărilor celor trei prieteni. Ei l-au privit pe Iov; au privit la ceea ce fusese el, și l-au privit cum era el acum, zdrobit în țărână, și ca urmare au spus: "Ei bine, Dumnezeu este un Dumnezeu drept, și dacă n-ar fi ceva foarte îngrozitor în spatele acestor lucruri, El n-ar fi îngăduit niciodată așa ceva". Greșeau în întregime și Iov avea dreptate să spună: "Nu, știu că nu este așa, și toată vorbirea voastră nu poate ascunde faptul că există oameni foarte nelegiuți care prosperă din plin, și oameni evlavioși care suferă nespuse de mult". Cum poate fi așa ceva? Fiindcă Satan lucrează cu putere pe pământ, și el este acela pe care oamenii îl urmează fără să știe. Ei sunt captivi și sclavi ai celui rău, iar cei care nu sunt devin ținta răzbunării și urii lui. Dumnezeu nu schimbă această stare de lucruri, încă nu-l anihilează pe Satan, ci îl îngăduie. Și n-a existat o mai mare dovadă a acestui lucru ca în faptul că vrăjmașul a condus această lume și pe poporul iudeu la răstignirea Mesiei al lor, Domnul slavei. A fost El răstignit din pricina vreunei nelegiuiri? Aici avem dovada crucială. Cel care a fost absolut fără păcat a fost Cel care a suferit cel mai mult.

În consecință, toată teoria celor trei era o falsitate de la început până la sfârșit. Și totuși mulți oameni o adoptă și în ziua de azi. Ei gândesc că trebuie să fie ceva foarte în neregulă cu cei care trec prin momente grele. Era ceva însă care lui Iov îi lipsea. El nu se cântărise niciodată pe sine însuși în prezența lui Dumnezeu. Iar Acesta nu s-a oprit deloc până nu l-a adus în prezența Sa. El a intervenit într-un fel extraordinar. Dar să nu anticipăm. Elifaz, după ce l-a muștrat cu putere pe Iov, revine la ceea ce era foarte obișnuit pentru el. Elifaz era un om mult atașat de valoarea mare a experienței. Dar constituie ea un standard? Nimeni nu neagă cinstea care trebuie dată celor bătrâni. Dar Elifaz folosește aceste lucruri în mod greșit, și spune către Iov: "*Tu ești omul care s-a născut întâi?... Între noi sunt peri albi, bătrâni, oameni mai în vârstă decât tatăl tău... Voi istorisi ce am văzut, ce au spus înțelepții, ce n-au ascuns, auzind de la părinții lor, singurii cărora li se dăduse țara și nu venise încă printre ei nici un străin.*" El privește deci către vechea experiență, către cei mai buni dintre oameni, atunci când oamenii nu erau așa de răi ca în timpul lui. Iar acest lucru este adevărat: omul merge din rău în mai rău.

Un poet celebru, păgân, spunea același lucru, anume că nici o generație nu fusese așa de rea ca cea în care el trăia, generație care avea să dea naștere la copii mai răi decât părinții lor. Oricum, ei nu sunt așa de răi ca cei care cred că lumea merge din ce în ce mai bine, pentru că acesta este apogeul greșelii. Va fi o mare schimbare. Dar ceea ce va produce această schimbare nu vor fi predicatorii, nici tractatele, nici cărțile, nici educația; ba chiar nici Biblia, măcar că ea este Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru că Biblia cere mai mult decât atât, cere ca oamenii să fie născuți din Dumnezeu. Și chiar atunci când sunt născuți așa, ei sunt chemați să se judece pe ei înșiși, chiar cei mai buni dintre ei, ca în cazul lui Iov. Către acest lucru era el condus, și spre acel loc se îndrepta el așa de greoi. Prin urmare, toată această cuvântare era nepotrivită aici, iar cea mai mare parte a capitolului este o descriere a faptului că dacă un om se comportă așa va fi întotdeauna înspăimântat de ceea ce urmează să vină asupra lui. Însă Elifaz greșea. Iov n-avea un astfel de gând. El era foarte sigur că dacă l-ar putea găsi pe Dumnezeu ar fi foarte bine, și că El îi va vorbi și îi va face doar bine. Nu știa însă cum avea să se termine totul.

Avem acum răspunsul lui Iov (capitolul 16). "*Astfel de lucruri am auzit eu adesea; voi toți sunteți niște mângâietori supărăcioși. Când se vor sfârși aceste cuvinte în vânt? Și pentru ce atâta supărare în răspunsurile tale? Ca voi aș vorbi eu, dacă ați fi în locul sufletului meu? V-aș copleși cu cuvinte, aș da din cap la voi, v-aș mângâia cu gura și aș mișca din buze ca să vă ușurez durerea? Dacă vorbesc, durerea nu mi se alină.*" Fără îndoială, Iov vorbea adevărul. El ar fi fost un mângâietor în necaz, n-ar fi fost un doctor fără leacuri. Ei pusese otravă pe rănilor în loc de ceva care să aline. "*Dar acum, vai! El m-a stors de puteri... Mi-ai pustiit toată casa!*" Acum vorbește despre el însuși. "*Mă sfâșie și mă urmărește în mânia Lui.*" El nu spune că Dumnezeu era Acela care făcea aceste lucruri. Cred că ar fi un pic prea mult să presupunem așa ceva. El vrea să spună că Dumnezeu îngăduia toate acestea. De aceea Iov folosește în mod ostentativ cuvântul "El". Dumnezeu îngăduise diavolului să facă aceste lucruri. Altminteri Iov ar

fi dat dovadă de o inconsecvență radicală în cuvintele lui, ceea ce cred că nu este cazul. *"Dumnezeu m-a dat la bunul plac al celor nelegiuiți"* - și într-o manieră foarte vie el își descrie necazul. Însă acum (versetul 17) vedem cum Iov respinge acuzația că ar fi împiedicat meditația (sau rugăciunea) înaintea lui Dumnezeu. *"Deși nu este nici o violență în mâna mea și rugăciunea mea este curată. Pământule, nu-mi acoperi sângele și să nu fie loc pentru vaietele mele!"* Iov se consideră o victimă a acestei vrăjmășii arătate față de el. *"Chiar acum, iată, Martorul meu este în ceruri, Apărătorul meu este în locurile înalte."* Nu-i veți auzi pe ceilalți spunând așa ceva. Ei nu știau despre cer așa de multe cum știa Iov, nu-L cunoșteau pe Dumnezeu așa cum Îl cunoștea Iov. Cuvintele lui de mai înainte sunt începutul unei lumini slabe care începea să străpungă norii. *"Prietenii mei sunt batjocoritorii mei, dar ochii varsă lacrimi către Dumnezeu. O, dacă ar fi un mijlocitor pentru om înaintea lui Dumnezeu, cum este fiul omului pentru prietenul său!"* Cum este adusă inima lui Iov să tânjească după chiar lucrul pe care Hristos avea să-l facă!

În capitolul 17 Iov se întoarce către starea lui groaznică. *"Mi se pierde suflarea, mi se sting zilele, mă așteaptă mormântul. Sunt înconjurat de batjocoritori și ochiul meu trebuie să privească spre insultele lor."* Dacă așa stăteau lucrurile cu cei trei care îi fuseseră prieteni, care erau oare simțămintele celorlalți oameni din jurul lui Iov? Concluzia firească a unei minți la fel de firești este că guvernarea morală a lui Dumnezeu este acum ceea ce ar trebui să fie, în loc de a pricepe că, din contră, Dumnezeu așteaptă să-Și exercite cârmuirea în mod direct atunci când Hristos, care singur este capabil să țină frâiele, va domni. Prin urmare, chiar atunci când biserica a fost formată, ea era cu totul incapabilă de a judeca lumea. Papalitatea este un exemplu relevant în această privință. Ei au încercat să guverneze lumea, și care este rezultatul? Au ajuns să fie cel mai urâcios lucru în ochii lui Dumnezeu. Nu există nimic mai nelegiuit decât papalitatea. Puteți să-mi vorbiți despre ororile păgânismului și ale budismului. Da, dar ei nu-L amestecă în toate acestea pe Hristos, pe Petru sau pe Pavel. Papalitatea cunoaște suficient de mult despre creștinism ca să o facă extrem de vinovată. Este o idolatrie mult mai ticăloasă să te închini fecioarei Maria decât Iunonei sau lui Venus. Pentru că una este pură ignoranță sub întunericul diavolului, în timp ce cealaltă înseamnă închinare adusă creaturii după ce Hristos a venit, după ce lumina adevărată a strălucit. Nu există nimic mai vinovat decât idolatria creștină.

Iov își plânge starea în cuvinte foarte solemne, și o compară cu ceea ce fusese înainte. *"M-a făcut un proverb printre oameni și am devenit ca unul pe care îl scuipi în față."* Iată că acum este vorba și de alți oameni, nu numai de cei trei. *"Ochiul mi se întunecă de durere; toate mădularele mele sunt ca o umbră. Oamenii dreپți sunt înmărmuriți de aceasta și cel nevinovat se răscoală împotriva celui nelegiuit. Dar cel drept rămâne tare pe calea lui."* Iată spre ce privea Iov. *"Chiar dacă m-ar ucide, tot voi nădăjdui în El."* Acestea sunt cuvintele lui, acesta este duhul lui. Avea mai multă credință decât oricare din cei trei.

Apoi, în capitolul următor (18), avem un alt om, Bildad din Șuah, iar el vorbește și mai violent decât Elifaz. *"Când vei pune capăt acestor cuvântări?"* Nu simțea nimic pentru Iov, nu-l înțelegea deloc. *"Arată înțelegere, și apoi vom vorbi. Pentru ce ne socotești drept animale? Pentru ce ne privești ca pe niște întinați? Oare pentru tine, care te sfâșii în mânia ta, s-ajungă pustiul pământul și să se strămute stâncile din locul lor? Da, lumina celui rău se va stinge"* - o lovitură pe la spate pentru Iov - *"și flacăra focului lui nu va mai străluci. Se va întuneca lumina în cortul lui și se va stinge candela deasupra lui."* Așa îl socotea el pe Iov. *"Pașii lui cei puternici se vor strămta; și chiar sfatul lui îl va răsturna. Căci este dus în laț chiar de picioarele lui și umblă peste firele unei plase"* - asta era doar imaginația lui Bildad. Și în felul acesta continuă el până la sfârșitul capitolului. Nu voi mai stăruii asupra lui, pentru a mă concentra mai mult asupra răspunsului lui Iov. Oricum, toată cuvântarea lui Bildad era greșită.

"Și Iov a răspuns și a zis: 'Până când îmi veți întrista sufletul și mă veți zdrobi cu cuvinte? Iată că de zece ori m-ați batjocorit; nu vă este rușine să mă nedreptățiți? Dacă am rătăcit cu adevărat, greșeala mea rămâne cu mine. Dacă vă lăudați împotriva mea, credeți că mi-ați dovedit că sunt vinovat? Atunci să știți că Dumnezeu mă urmărește și mă înconjoară cu lațul Lui.'" Iată credința lui Iov. El ia toate ca din mâna lui Dumnezeu, fără să știe ce se întâmplase în

cer. Fusese ales să treacă prin cel mai cumplit necaz, iar el, care avea să ajungă proverbial pentru răbdarea lui, și-a pierdut răbdarea și a izbucnit. Astfel, chiar un om evlavios a eșuat în totalitate. Ah! în Hristos vedem contrastul acestui lucru. Aici greșesc oamenii făcându-l pe Iov o imagine a Domnului Isus. Nu, ci Iov reprezintă un om care a falimentat, un om născut din Dumnezeu care a eșuat. Noi avem nevoie de Hristos, și nu putem face nimic fără El. Aceasta este morala adevărată a cărții lui Iov.

"Iată, strig: 'Violență!' și nimeni nu aude; strig tare și dreptate nu este. El mi-a tăiat orice ieșire și nu pot trece; a răspândit întuneric pe cărările mele. M-a despuiat de slava mea, mi-a luat cununa de pe cap." Toate acestea Iov le simțea foarte adânc. Ce drept are oricare dintre credincioși la o cunună acum? Sau la slavă acum? Nu are el o natură păcătoasă care trebuie judecată constant în fiecare zi? Merită acest lucru o cunună? Ziua când vom fi încununăți va fi atunci când orice părțică a omului vechi se va duce, și tot ce vom avea în noi va fi numai de la Hristos. În această privință Iov avea atât de multe de învățat. *"M-a zdrobit din toate părțile și pier; mi-a smuls speranța ca pe un copac. S-a aprins de mânie împotriva mea" - aici Iov greșea - "S-a purtat cu mine ca și cu un vrăjmaș. Oștile Lui au pornit deodată înainte, și-au croit drum împotriva mea și au tăbărât în jurul cortului meu. A depărtat pe frații mei de la mine și cei ce mă cunosc s-au înstrăinat de mine!"* Știți ce înseamnă acest lucru pentru inima unui om, dacă l-ați experimentat. *"Rudele mele m-au părăsit și prietenii mei m-au uitat. Cei ce locuiesc în casa mea și slugile mele mă privesc ca pe un străin, în ochii lor sunt un necunoscut. Chem pe robul meu, și nu răspunde; trebuie să-l implor cu gura mea."*

Ce dureros! Ajuns într-o stare așa de grea, el cerea prietenilor săi să aibă milă, iar ei nu răspundeau decât cu o suspiciune care-l rănea până în adâncul sufletului. *"De ce mă urmărești ca Dumnezeu? Și nu vă mai săturați de carnea mea?"* Cu alte cuvinte: Nu am suferit destul ca să fiți mulțumiți? *"Oh! de mi-ar fi scrise cuvintele, de-ar fi înscrise într-o carte! Să fie săpate cu o dală de fier și cu plumb, în stâncă, pe vecie... Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și El Se va ridica la urmă pe pământ."* Aceasta este o extraordinară expresie a credinței, cu atât mai mult dacă o comparăm cu ceea ce am discutat în urmă cu privire la învierea omului - nu a celui drept - ci a omului. Vă amintiți că Iov începe cu "Omul care este născut din femeie" - nici un cuvânt despre cineva născut din Dumnezeu. Omul fără Dumnezeu, fără Hristos; și care este sfârșitul? Un copac tăiat din rădăcină mai poate răsări din nou, însă nu și omul. Și nu se va mai trezi "cât vor fi cerurile".

Așa stau lucrurile și cu învierea celor drepti? Nu. Acest lucru îl spune și Iov aici. *"Știu că Răscumpărătorul meu" - Acela care va răzbuna poporul lui Dumnezeu pe vrăjmașii lui, și care Se îngrijește de cei ai Săi în orice dificultate și primejdie - "este viu și că El se va ridica la urmă pe pământ".* El este Acela care, după ce totul va falimenta, va apare. *"Chiar dacă mi se va nimici pielea, totuși în carnea mea voi vedea pe Dumnezeu."* Adică, va fi o înviere reală, e adevărat nu în "carne și sânge", ci după cum vă amintiți, Hristos a fost același după înviere, și a cerut ucenicilor să-L pipăie și să vadă că erau carne și oase, nu "carne și sânge", care constituie viața naturală a omului acum. Când va veni învierea va fi vorba de "carne și oase" într-un mod slăvit, și în loc ca sângele să fie sursa de viață, această sursă va fi duhovnicească, de un caracter divin. În această viață naturală, sângele poate fi vărsat și omul moare. Vărsarea de sânge este imaginea de căpătâi a morții prin violență, iar binecuvântatul nostru Domn a știut aceasta și a trecut prin ea. Însă înviat fiind din morți, posedă un trup tangibil, care putea fi pipăit, însă și cu proprietăți supranaturale. Acum noi suntem limitați, atât de limitați încât chiar și un om puternic poate fi oprit de o ușă de numai câțiva centimetri grosime. Ea îl oprește. Și, cu siguranță, un zid de granit poate opri pe oricine. Dar când va sosi acea zi, vom trece prin toate așa cum Domnul nostru a făcut. Înadins Domnul a intrat în cameră când ușile erau încuiate. Cineva poate spune că piatra a fost dată la o parte de pe mormântul Lui. Dar n-a fost dată pentru ca Domnul să poată ieși, ci ca ucenicii să vadă că El nu mai era acolo. Ce înseamnă toată grosimea pământului pentru El? Trupul slăvit are o putere proprie și poate străbate prin orice.

Nu așa stau lucrurile acum cu omul. El este foarte limitat și slab. Un lucru mic îl poate opri și

chiar omorî. Dar nu va mai fi așa atunci când trupul va fi înviat în putere, în neputrezire și în slavă. Iov avea să fie înviat și să trăiască din nou, într-un mod slăvit, în putere și în neputrezire. *"Îl voi vedea și îmi va fi binevoitor."* Nu era deloc înspăimântat de această perspectivă. Îi plăcea să se gândească la El, și aștepta cu certitudine intervenția Sa. *"Ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia."* Ce contrast între Iov și Balaam! Balaam nu putea vedea pentru el însuși, ci doar profetic. El n-avea nici parte, nici sort. Însă Iov, având orice parte și sort, știa acest lucru perfect. *"Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu."*

Vedem deci că aceasta urma să fie învierea celor dreți. Ea are loc înainte ca cerurile să nu mai fie. Până atunci, toată creația așteaptă eliberarea de sub robia stricăciunii în care suferă acum. Hristos va fi acela care va face acest lucru, pentru că aceasta va fi lucrarea Lui. Nimeni deci nu trebuie să se mire că în ziua aceea dreptatea va domni pe pământ iar Satan va fi anihilat. El va fi închis și nu i se va mai permite să înșele pe nimeni până la sfârșitul celor o mie de ani, când va acționa ca o sită care va separa pe cei născuți din Dumnezeu de ceilalți. Apoi va fi aruncat în iazul de foc pentru totdeauna. Însă cei dreți vor fi împărățit deja o mie de ani înainte. Fie ca inimile noastre să se țină acum alipite de Domnul și să ne aducem aminte că Domnul este slujit și slăvit prin credința simplă de zi cu zi, implicându-L pe El în orice lucru, încrezându-ne în El și judecându-ne pe noi înșine.

DISCURSUL NR. 6 (capitolele 20-23)

Capitolul 20. Iov nu era un om nelegiuit. Era marea greșeală a lui Țofar, a acestui om grăbit și violent, căci, în mod evident, acestea erau trăsăturile particulare ale caracterului său. El nu se concentra atât de mult asupra experienței, ca Elifaz. Acesta era punctul tare al lui Elifaz - experiența îndelungată. Un lucru valoros într-adevăr, totuși care poate să nu oglindească gândul lui Dumnezeu. Poate fi folosită corect sau greșit, iar în cazul nostru era folosită greșit, fiindcă încercarea lui Iov era ceva cu totul special. Dumnezeu nu mai lucrase cu nici un alt om în felul remarcabil în care a făcut-o cu Iov, și acesta este motivul pentru care avem o carte întregă despre el - fiindcă Iov a fost încercat într-un fel cu totul deosebit. Nimeni, în afară de Domnul Isus, n-a fost vreodată încercat ca el. Încercările Domnului nostru au fost mult mai profunde; însă în El nu era nimic decât perfecțiune. De ce? Pentru că în El nu a existat păcat. În Iov însă era păcat, și el nu se gândea la acest păcat care locuia în el. Iov nu știa nimic despre ceea ce Noul Testament numește "omul cel vechi". El se întorsese de la Satan și de la păcatele lui către Dumnezeu: era un credincios real și adevărat al lui Dumnezeu. Dar nu avea nici o noțiune, ca de altfel nici unul dintre credincioșii Vechiului Testament, nici o concepție clară a ceea ce înseamnă natura noastră păcătoasă. Acesta este un adevăr revelat după venirea lui Hristos. El a făcut toate lucrurile clare, și până la El nimic nu a fost limpede. Exista totuși suficientă lumină pentru călăuzire; și asta explică faptul că Iov și cei trei prieteni ai săi erau oameni credincioși. Însă Iov a trebuit să învețe că era ceva în el care se mândrea cu efectele credinței în sufletul lui. Iov avea o părere prea bună despre el.

Acesta nu este un lucru neobișnuit, chiar la un creștin. Cunosco o mulțime de oameni care nu sunt dispuși să aibă gânduri prea smerite despre ei înșiși, însă în ce mă privește sunt foarte siguri (măcar că nu am nimic cu care să mă mândresc) că am dorința să simt în totalitate ceea ce sunt. Știu că, foarte frecvent, avem tendința să uităm acest lucru. Cum am mai amintit, Iov nu avea nici o frică de moarte. El o privea în față, ba chiar o dorea. Însă ea ar fi zădărnicit întreaga lecție pe care trebuia să o învețe. Dumnezeu îngăduie ca el să fie încercat la maxim, însă în nici un caz ca viața să-i fie curmată, căci astfel scopul Lui ar fi fost zădărnicit și Iov n-ar mai fi învățat lecția

pe care trebuia să și-o însușească prin suferință și prin suspiciunea celor trei prieteni ai săi, acei oameni care, în trecut, îl respectaseră cel mai mult. Acum ei însă îl abandonaseră și-l suspectau de ceva foarte grav, căci, ziceau ei, nu putea fi atât de mult fum fără foc.

Exact așa spun oamenii și astăzi când văd ceva mai deosebit. Cei optsprezece peste care căzuse turnul din Siloam, erau ei cei mai răi din Ierusalim? "Nicidecum", spune Domnul. Dumnezeu are căile Lui minunate despre care noi nu știm nimic. Însă "dacă nu vă veți pocăi toți veți pieri la fel" - cu o pieire mai groaznică decât dacă ar cădea un turn peste voi. Vedem cum un om a fost păstrat - nu fără nici o vină, departe gândul, ci - departe de orice rău ascuns care îi era imputat din pricina teribilei sale suferințe, care îl înstrăinase complet de simpatia prietenilor săi. Și în loc să beneficieze de un dram de înțelegere din partea lor, a primit mai degrabă batjocură și suspiciune.

Această caracteristică străbate cuvântările lor. Și ei merg din rău în mai rău, în special Țofar. Aceasta este ultima cuvântare a lui. El a forțat așa de mult nota încât, probabil, i-a fost teamă să mai intervină și a treia oară. Elifaz și Bildad au mai vorbit apoi, totuși au fost cu totul biruiți de Iov, din pricină că era mai mult adevăr în el decât în ei, măcar că Iov mai avea multe de învățat. Prin urmare apare apoi Elihu, un personaj cu totul nou, iar la sfârșit Domnul Însuși. Acestea sunt fapte reale, nu o poveste închipuită. A existat cu adevărat o persoană numită Iov care a trecut prin toată această încercare. Au existat și cei trei prieteni ai lui, la fel și Elihu; iar la urmă Domnul Și-a făcut cunoscute gândurile, a dat rezolvare întregului caz și l-a izbăvit pe Iov din toate necazurile lui, iar la mijlocirea acestuia din urmă i-a iertat pe ceilalți trei de atitudinea lor rea și nefondată față de el.

Iată-l pe Țofar începându-și discursul. *"Gândurile mele mă îndeamnă să răspund și frământarea mea nu-mi dă pace."* Iată unde, de regulă, ne duce graba. Este ușor pentru cei care nu sunt în necaz să vorbească și să gândească rău despre cei ce sunt cufundați adânc în nenorocire. Și exact acest lucru s-a întâmplat cu acest tânăr - pentru că el era mai tânăr decât ceilalți. *"Nu știi tu că, de mult de tot, de când a fost așezat omul pe pământ, înălțarea celor răi a fost scurtă și bucuria nelegiuitului numai de o clipă?"* Doar asta învățase Țofar? Nu știa el nimic de lucrările lui Dumnezeu pentru încercarea și pentru binele copiilor Lui aici pe acest pământ? Nu știa el că Dumnezeu ne mai și disciplinează? - chiar înainte ca relația de Tată și fiu să fie revelată și dăruită nouă. Deoarece acum noi ocupăm acest loc privilegiat - suntem copii ai lui Dumnezeu. Și sfinții Vechiului Testament erau așa, însă ei nu cunoșteau acest lucru. Erau sfinți ai lui Dumnezeu și știau foarte bine să sunt puși deoparte pentru El și că nu erau ca ceilalți oameni din lume. Știau lucrul acesta perfect de bine, și așteptau pe Acela care avea să dea răspuns tuturor întrebărilor și să descopere toate lucrurile. Chiar și femeia din Samaria știa lucrul acesta. *"Când va veni Hristosul, ne va spune toate lucrurile"*. El va da rezolvare tuturor dificultăților.

Însă Țofar pare că nu întâmpină nici o dificultate. În general așa stau lucrurile cu aceia care cunosc foarte puțin, însă pretind că știu totul. Prin urmare, Țofar susține că există un Dumnezeu drept deasupra și oameni ticăloși și nelegiuiți aici jos și că, în mod invariabil, Dumnezeu îi pedepsește acum pe aceștia. Acest lucru nu este adevărat. Întotdeauna Dumnezeu a îngăduit ca o mare parte a acestei lumi să propășească aparent în nelegiuirea ei, și motivul este că timpul judecății încă nu a sosit. Pot exista judecăți de excepție împotriva celor răi, așa cum tot de excepție a fost și necazul remarcabil al lui Iov, din pricina severității lui și a manierei în care Satan a fost provocat de Dumnezeu să-i facă rău. Însă Dumnezeu l-a susținut în taină pe Iov chiar atunci când el găsea greșeală în Dumnezeu și Îl credea prea dur din pricină că îngăduise să vină așa ceva peste el. Însă el a fost susținut, nu numai pentru binele lui, ci și pentru al nostru. Acum noi avem această carte și putem profita de ea pentru noi înșine și pentru alții.

"Chiar de s-ar înălța până la ceruri și capul i-ar ajunge până la nori, va pieri pentru totdeauna, ca murdăria lui, și cei care-l vedeau vor zice: 'Unde este?'" Țofar nu ducea lipsă deloc de putere de expresie. Era ceea ce se poate numi un om "elocvent". De fapt, toți erau așa. Toți și-au pledat cauza cu abilitate - numai că vederea le era prea scurtă. Nu priceuseră acest

lucru: că din pricina bunătății Lui și pentru binecuvântarea lui Iov, îl conducea Dumnezeu pe acesta din urmă să-și recunoască nimicnicia și răul care era ascuns înăuntru, rău pe care el niciodată nu-l sesizase a fi un păcat înaintea lui Dumnezeu, și anume încrederea în ceea ce harul lucrase în el. Fiindcă nu neg că harul lucrase cu putere în Iov. Lucrase un caracter plăcut, plin de bunătate și onest. Dar că Iov se baza pe acest lucru, că se gândea mult la el și că se socotea mai presus decât alții, era cu totul altceva. Toate acestea lucrau în mintea lui și trebuiau scoase afară. Aceasta a fost o lecție importantă pentru Iov și a avut prețul unei suferințe severe.

"Va zbură ca un vis și nu-l vor mai găsi; va pieri ca o viziune de noapte." Acest lucru este adevărat în unele cazuri, dar asta era tot ceea ce Țofar putea să vadă în această lume. Era un mod prea îngust de a privi la lucrările lui Dumnezeu. *"Ochiul care-l vedea nu-l va mai privi, locul în care stătea nu-l va mai zări. Fiii lui vor căuta favoarea săracilor și mâinile lui vor da înapoi ce a luat cu silă."* Toate acestea ținteau către Iov, însă nu era nimic adevărat. Nu erau decât presupuneri neîntemeiate. *"Nu-și va plimba privirile peste pâraiele și râurile de miere și de unt."* Țofar recunoaște că Dumnezeu își găsește plăcerea în a face bine. Într-adevăr, și nu numai celor drepti, ci și celor nerecunoscători și răi. Asta înseamnă că îi aprobă? Dimpotrivă, ci numai fiindcă El este bun face ca soarele să strălucească peste cei răi ca și peste cei buni. Există oameni foarte ticăloși, cu totul vrăjmași lui Dumnezeu, care beneficiază de soarele și de ploaia lui Dumnezeu, ca și de multe alte bunătăți ale Lui, și care nu se gândesc niciodată la El. Oameni mai insensibili și mai nerecunoscători decât animalele lipsite de rațiune care, totuși, recunosc bunătatea și grija stăpânului lor. Cu adevărat, acesta este un lucru îngrozitor într-un om. Veți găsi oameni de cea mai înaltă educație și abilitate care sunt ca o stâncă înaintea bunătății lui Dumnezeu. Motivul este format dintr-un singur cuvânt - necredința.

Începutul bunătății lui Dumnezeu într-un om este atunci când el începe să-și simtă răutatea, și asta n-o poate face decât prin credință. Și aceasta este darul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu reprezintă temelia și mijlocul prin care un om este adus din întuneric la lumină și din moarte la viață veșnică. De ce? Deoarece Cuvântul Îl revelează pe Hristos. Iar cel credincios Îl primește pe Hristos pe baza mărturiei lui Dumnezeu. Marea masă a oamenilor din țara noastră aleargă fie spre necredință, fie spre superstiție. Acestea două fac progrese mai mari decât adevărul în momentul de față. Fără îndoială că Dumnezeu continuă să salveze suflete, dar câți alții nu se întorc de la credință? Și câteodată chiar din familiile celor ce iubesc pe Domnul! Așa se întâmplă de sute de ani; așa a fost la început, așa este și acum. Unii cred cuvintele spuse, iar alții nu. Și așa cum unii intră acum în binecuvântarea veșnică, tot așa alții vor avea parte de pierzarea veșnică.

Vedem deci cât de important este să prindem gândul lui Dumnezeu. Nici experiența, nici tradiția nu pot să suplinească acest gând. Bildad era îndrăgostit de tradiție așa cum era Elifaz de experiență. Însă Țofar, după cum se vede, avea multă încredere în el însuși. Iar această încredere în sine este mai periculoasă decât experiența sau tradiția. Dumnezeu pune bază pe Cuvântul Său și El este onorat atunci când noi primim acest Cuvânt și îl aplicăm, nu numai altora ci, mai presus de toate, nouă înșine. Totul decurge din credință. Acesta este punctul unde toată cunoștința omenească se dovedește neputincioasă. Cunoștința omenească - știința de exemplu - este în totalitate fondată pe lucruri care se văd, fie prin microscop sau telescop, lucruri pe care ochiul și mintea omului le pot discerne.

Binecuvântarea lui Dumnezeu însă este bazată în întregime pe mărturia dumnezeiască. Îl onorezi pe Dumnezeu atunci când Îl crezi pe El mai degrabă decât pe tine însuși, atunci când primești mărturia Lui despre Fiul Său. Dumnezeu a avut îndeajuns de multă dragoste în inima Sa ca să rezolve, prin Domnul Isus, problema noastră, oricât de mare a fost prețul plătit. Iar Domnul Isus a îndeplinit în mod desăvârșit tot ceea ce era în gândul lui Dumnezeu. Acesta este creștinismul, care în zilele lui Iov era încă un lucru viitor. Exista suficientă lumină - o rază printre norii groși - care arăta că Mesia urma să vină, însă asta era tot. Lumina a mai crescut un pic în Psalmi și ceva mai mult în proroci, însă lumina deplină n-a existat până când El Însuși nu a venit. Atunci nu mai era doar o rază sau doar o promisiune, ci era El Însuși. Era Fiul lui

Dumnezeu, și viața veșnică dăruită oricui crede în El. Prin asta nu se înțelege doar acceptarea la nivel intelectual; nu, deoarece întotdeauna drumul către adevăr trece prin conștiință. Nu există nici o legătură divină cu Dumnezeu decât prin conștiința care recunoaște starea noastră păcătoasă și, în consecință, se aruncă prin credință în brațele Domnului Isus.

Nu găsim nimic de genul acesta în Țofar. El nu privește decât la judecata oamenilor nelegiuți. Judecata unui om drept nu are nici un loc în gândurile lui, și tocmai aici stă întreaga problemă. Astfel el îi descrie lui Iov grozăvia a ceea ce-l așteaptă pe omul care continuă în nelegiuirea lui și care nu recunoaște această nelegiuire, ci doar o ascunde cu viclenie. Iar Țofar chiar credea aceste lucruri despre Iov și nimeni nu i le-a putut scoate din cap până când n-au fost toți trei aruncați în țărână, scăpând doar datorită lui Iov de disciplina severă a lui Dumnezeu. El încheie: *"Aceasta este partea celui rău, pe care i-o păstrează Dumnezeu, moștenirea rânduieții lui de Dumnezeu"*. Cum am mai spus, nici urmă de disciplinare a celor pe care Dumnezeu îi iubește, în timpul peregrinării lor pe acest pământ. Și totuși aceasta este exact ceea ce face Dumnezeu. Asta împlinește El astăzi cu mine și cu tine. Apostolul Petru face referire la acest lucru în prima sa epistolă, anume că după ce suntem născuți din Dumnezeu devenim obiecte ale disciplinării Lui ca Tată. Suntem judecați după faptele noastre acum, nu în viitor, căci judecata viitoare este în întregime în mâinile Fiului. El va sta pe scaunul de judecată mare și alb, unde toți cei nelegiuți vor fi în final judecați. Tatăl nu are nimic de a face cu aceasta. Însă El este acum cu totul preocupat să vegheze asupra greșelilor noastre, curățind via și fiecare mlădiță a ei. De aceasta Se ocupă El acum. Tatăl este viticultorul și El curățește via, ca ea să aducă mai multă roadă. Iar când nu este deloc roadă, El taie și îndepărtează.

Iov răspunde în capitolul 21. *"Ascultați, ascultați cuvintele mele."* Era o mare alinare pentru cel încercat să poată vorbi. Nu reușise deloc să le câștige simpatia, totuși el preferă să vorbească clar și pe față, și nu întâmpină nici o dificultate în a le răspunde la tot ceea ce ei au de spus. *"Ascultați, ascultați cuvintele mele și lăsați-le să înlocuiască mângâierea voastră. Îngăduiți-mă și voi vorbi; și, după ce voi vorbi, veți putea să vă bateți joc."* Vorbea aspru, dar asta era ceea ce meritau. *"Oare împotriva unui om se îndreaptă plângerea mea?"* În mijlocul încercării el simte pe deplin că are de a face cu Dumnezeu, iar aceasta reprezintă adevărata evlavie. *"Și pentru ce n-ar fi duhul meu la capătul răbdării? Priviți-mă, mirați-vă și puneți mâna la gură. Când mă gândesc, mă înspăimânt și un tremur îmi cuprinde tot trupul."* Ce-l făcuse să se înspăimânte așa de tare? Văzuse exact contrariul a ceea ce vedea Țofar.

Ce l-a făcut pe Iov să tremure văzând că cei nelegiuți prosperă? El spune: *"Pentru ce trăiesc cei răi?"* Adică - Pot să înțeleg foarte bine de ce Dumnezeu pedepsește pe cei răi, asta este ceea ce ei merită; problema însă stă în faptul că cea mai mare parte din ei par că înfloresc în mijlocul nelegiuirilor lor. *"De ce îmbătrânesc și chiar își măresc puterea? Sămânța lor se întărește cu ei în fața lor, iar odraslele lor sub ochii lor."* Nu zbură totul ca un vis (așa cum pretindea Țofar), ci era mai degrabă invers. *"În casele lor domnește pacea, fără umbră de frică."* Casele multor oameni evlavioși au fost prădate de tâlhari, sau au fost arse de foc, în timp ce oameni de cel mai josnic caracter n-au avut niciodată asemenea probleme.

Există însă un sfârșit îngrozitor care-i așteaptă, atunci când se vor trezi, ca bogatul din pildă, în chinuri teribile. Acesta este un lucru serios, și chiar Domnul a fost Cel ce ne-a oferit această imagine. Nimeni nu poate să vorbească pozitiv despre acest lucru până la venirea Domnului. Acea pildă n-a fost descrierea a ceea ce va fi după înviere, ci a stării care are loc imediat după moarte. Iar bogatul nu era un om nelegiuit după standardul iudeilor; nu fusese un bețiv sau un tâlhar, sau ceva de genul acesta. Fusese un om foarte respectat, dusese o viață de lux. N-auzim că ar fi fost un batjocoritor; chiar l-a recunoscut pe părintele Avraam și a fost îngrijorat de sufletele celor cinci frați ai săi. Cu alte cuvinte, era un om pe care semenii lui puteau să-l considere foarte respectabil, însă nu exista la el nici credință, nici pocăință, nici atârnare de Dumnezeu, nici așteptare a lui Mesia. Era mulțumit să se bucure de bogăția lui; cât despre Lazăr, doar câinii erau aceia care-i mai acordau atenție.

"Nuiiua lui Dumnezeu nu este peste ei. Taurii lor sunt plini de vlagă și prăsitori, juncanele

lor fată și nu leapădă." Totul prosperă, "își lasă copiii să se împrăștie ca niște oi și copiii se joacă în jurul lor. Cântă cu sunet de tobă și de harpă, se desfășează cu sunete de caval. Își petrec zilele în prosperitate și se coboară într-o clipă în Locuința Morților. Și ei ziceau lui Dumnezeu: 'Pleacă de la noi.'" Cuvintele lui Iov sunt mai solemne și mai adevărate decât cele folosite de Țofar. "Căci nu voim să cunoaștem căile Tale. Ce este Cel Atotputernic, ca să-I slujim? Ce vom câștiga dacă Îi vom înălța rugăciuni?" Nu că ei ar fi spus aceste lucruri celorlalți, ci asta era ceea ce prin purtarea lor spuneau lui Dumnezeu.

Prin urmare există multă esență în cuvintele: "Nebunul zice în inima lui: 'Nu există Dumnezeu'". Probabil că el n-a rostit aceste cuvinte cu gura lui nici măcar o dată în viață, dar asta era ceea ce inima lui spunea. Dumnezeu citește cuvintele inimii. Iar robul cel rău zicea în inima lui: "Stăpânul meu întârzie să vină". Probabil că el propovăduia ceea ce oamenii numesc "cea de-a doua venire"; poate că o fi propovăduit-o, dar asta era ceea ce inima lui spunea. Nu-L aștepta în realitate deloc pe Hristos, ci era bucuros că El încă nu venea. Rugăciunea lui n-a fost niciodată: "Vino, Doamne Isuse!". Așa că este un lucru foarte serios cum Domnul citește în inimi, de aceea este cu totul important ca noi să ne judecăm pe noi înșine și să privim la El, ca astfel să-L avem pe Hristos Însuși înaintea sufletului nostru, într-un mod așa de obișnuit încât să fim plini de gândul Lui și dirijați de dragostea Lui, călăuziți de Duhul Sfânt care oferă celor care privesc la Hristos purtarea și harul necesare.

"Iată, fericirea lor nu este în mâna lor. Departe de mine sfatul celor răi!" Iov era mai departe de astfel de oameni decât cei trei prieteni ai lui. Este foarte posibil ca acestora din urmă să le fi plăcut să fie în relații bune cu cei care prosperau în felul acesta, fiindcă asta este o capcană foarte obișnuită. Oamenilor le place să fie în ceea ce ei numesc "companie bună", și să fie respectați de oamenii de frunte ai acestei lumi. Dar unde este Hristos în toate acestea? Inimile noastre sunt chemate să fie alături de ceea ce Hristos prețuiește, și cu aceia pe care El îi iubește. Nu vreau să spun că n-ar trebui să avem acea dragoste plină de compasiune pentru cei mai răi dintre oameni - cu siguranță că trebuie. Însă aceasta este o cu totul altfel de dragoste. Dragostea pentru familia lui Dumnezeu este mai înaltă decât cea pentru o soție neconvertită, mai înaltă decât cea pentru copiii noștri care nu sunt întorși la Dumnezeu. Familia lui Dumnezeu ne este mai aproape, și asta pentru toată veșnicia, iar noi suntem bucușori să umblăm în această credință și dragoste chiar de pe acum. "Dar de câte ori se întâmplă să li se stingă celor răi candela." Sunt și astfel de cazuri; el le văzuse și le cunoștea, și nu le neagă deloc.

Observați că ceea ce Țofar și ceilalți susțineau era doar o jumătate de adevăr. Însă o jumătate de adevăr niciodată nu sfințește. Ceea ce este lăsat la o parte poate fi de aceeași importanță, sau chiar mai mare, și aici stă diferența. Cu toată imperfecțiunea lui, Iov în realitate se ținea alipit de adevăr și privea la el cu o inimă mai largă și cu o conștiință mai exersată. Sunt oameni care vorbesc corect, cum am spune "ca în predică", dar asta nu vine din sufletul lor; nu e decât o vorbire corectă, potrivită gândurilor omului, nu o vorbire a credinței. Iov, în ciuda tuturor defectelor lui, așa vorbea. "Căci ce-i pasă lui ce va fi de casa lui după el, când numărul lunilor lui i s-a împlinit?" Egoismul este trăsătura de bază a tuturor celor răi care prosperă în această lume. Asta este tot ceea ce vor: să trăiască cât mai mult cu putință.

"Oare pe Dumnezeu Îl vom învăța noi cunoașterea, pe El care judecă pe cei de sus? Unul moare în tihnă și în pace cu coapsele încărcate de grăsime și cu măduva oaselor plină de suc. Altul moare cu amărăciunea în suflet, fără să fi gustat fericirea, și amândoi adorm în țărână, amândoi sunt mâncați de viermi" - iar lumea nepăsătoare merge la înmormântarea lor închipuindu-și că totul este în regulă cu amândoi. Asta e ceea ce se numește "judecată îngăduitoare". Oamenii își imaginează că toți vor merge în ceruri, afară de cei care sunt prea răi - cei nelegiuți pe față! Dar cum judecă Dumnezeu lucrurile? Dacă Unul a murit pentru toți, atunci toți au murit. Aceasta este starea omului. El a murit pentru toți - pentru toată omenirea. Toți sunt fără scuză. Iar moartea lui Hristos îi face să fie într-o stare mai grea, dacă nu cred, decât dacă El n-ar fi venit și n-ar fi murit. El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc - ah! aici este diferența - să nu mai trăiască pentru ei înșiși. Asta este ceea ce au făcut înainte. Cei morți - morți

spiritual - nu trăiesc pentru altceva decât pentru ei înșiși. Însă creștinul trăiește pentru Acela care a murit pentru noi și a înviat pentru noi. Nu se pune că aceasta ar fi valabil pentru toți. Învierea Domnului este garanția că într-o zi El va fi Judecătorul celor care nu cred. Pentru cel credincios, învierea este mărturia din partea lui Dumnezeu că păcatele sale sunt curățite. Pentru că Acela care a devenit responsabil pentru păcatele lui a coborât în mormânt, iar Dumnezeu L-a înviat ca să ne arate că păcatele noastre s-au dus. Acest lucru este valabil pentru toți aceia care cred, și pentru nimeni altul. Ce va fi cu ceilalți? Omul înviat este Acela care îi va judeca pe toți. Așa a vorbit apostolul către atenieni. Ei nu erau credincioși, și prin urmare el nu vorbește de vreunul ca fiind îndreptățit. Însă le spune că învierea Domnului este dovada și garanția pe care Dumnezeu le-a dat ca să arate că El va judeca pe toți locuitorii pământului prin Omul pe care L-a înviat din morți. Ceea ce face ca acest lucru să fie atât de solemn este că omul a fost acela care L-a pus în mormânt, el a fost acela care L-a ucis. Iar Cel care L-a înviat a fost Dumnezeu. Și acest Om înviat va judeca pe toți cei găsiți în viață, toată lumea locuită. Nu este vorba aici de scaunul de judecată mare și alb, ci de judecata lumii atunci când El va veni pe norii cerului. Pavel nu le-a vorbit despre răpirea celor ai lui Hristos, ci de venirea Lui cu judecată asupra tuturor celor care nu-I aparțin.

"Știu eu bine care sunt gândurile voastre, ce judecăți nedrepte roștiți asupra mea." Acum Iov se întoarce spre greșeala lor, comisă din pricina îngustimii de vedere de care dădeau dovadă, presupunând răul într-un om acolo unde nu exista nici cea mai mică dovadă concretă. Noi trebuie să vorbim ceea ce cunoaștem, iar unde nu cunoaștem, să privim la Dumnezeu. *"Voi ziceți: 'Unde este casa celui nobil? Unde este cortul în care locuiau nelegiuiții?' Dar ce! N-ați întrebat pe călători și nu știți ce istorisesc ei? Cum cei răi sunt cruțați pentru ziua nimicirii și sunt conduși spre ziua mâniei?"* Acesta este motivul pentru care ei prosperă acum. El trasează acest adevăr într-o manieră demnă de admirație. Cei trei prieteni priveau la starea actuală de lucruri ca fiind dovada grăitoare a ceea ce gândește Dumnezeu despre oameni - anume că dacă El crede că umblăm bine atunci vom prospera, iar dacă dăm de necaz este din cauză că suntem răi. Aceasta era teoria lor, o teorie cu totul falsă și coruptă. *"Cine îl muștră în față pentru purtarea lui? Cine îi răsplătește tot ce a făcut? Este dus la groapă și i se pune o strajă la mormânt. Bulgării din vale îi sunt mai dulci, căci toți oamenii merg după el, iar cei dinaintea lui sunt fără număr. De ce îmi dați atunci mângâieri deșarte? Ce mai rămâne din răspunsurile voastre decât viclenie?"*

Acum începem din nou cu Elifaz (capitolul 22). El ia cuvântul și spune: *"Poate fi vreun om de folos lui Dumnezeu? Nu, ci omul inteligent își va fi de folos lui însuși."* Da, Elifaz, dar nu poate un om să fie plăcut lui Dumnezeu? Nu pentru un folos se supune cel evlavios lui Dumnezeu și ascultă de cuvântul Lui, ci ca să-I fie plăcut. De ce? Pentru că Îl iubește. Nu face asta pentru un profit. Acesta este felul iudaic de a privi lucrurile. *"Dacă ești drept, are Cel Atotputernic vreo mulțumire?"* Da, are. Elifaz greșea. Dumnezeu Își găsea plăcerea în Iov - în acel om împotriva căruia veneau ei cu insinuările lor. Dumnezeu a subliniat la începutul cărții, vă aduceți aminte, că nu era nimeni pe pământ ca slujitorul Său Iov; și totuși exista ceva acolo care Dumnezeu vroia să scoată afară, ceva de care Iov nu știa nimic, un lucru pe care el niciodată nu-l văzuse ca fiind greșit. *"Va discuta El cu tine pentru că-I este frică de tine și va intra El la judecată cu tine? Nu-i mare răutatea ta și fărădelegile tale fără sfârșit? Căci ai luat fără temei garanție de la fratele tău, ai lăsat fără haine pe cei goi."* Elifaz revine la acuzațiile lui rele. *"Nu dădeai apă celui ce se stinge de sete, nu voiai să dai pâine omului flămând."*

Elifaz nu făcea altceva decât să-și imagineze ce ar fi putut să facă Iov de ajunsese într-un asemenea necaz. *"Dar cel puternic, el avea pământul și cel onorat locuia în el."* Iov era acesta. *"Ai trimis înapoi pe văduve cu mâinile goale și ai zdrobit brațele orfanilor. De aceea ești înconjurat de capcane."* Vedeți cum tot acest raționament era greșit. *"Și te-a tulburat groaza dintr-o dată. Sau sunt întunecimi care nu te lasă să vezi și revărsarea de ape te acoperă. Nu este Dumnezeu sus în ceruri? Iată piscul de stele: ce măreț este! Și tu zici: 'Ce știe Dumnezeu?'"* Așa ceva Iov nu zisese, ci exact contrariul. *"Poate El să judece prin întunericul de nori?"* Fără îndoială, Elifaz nu era un batjocoritor. Era un om evlavios, deși îngust în vederi; și sunt mulți ca

el. *"Și totuși El le umpluse casele de bunătați"*, etc. Era parcă o umbră de blândețe în inima lui pentru Iov. *"Împrietenește-te acum cu Dumnezeu și fii în pace: în felul acesta fericirea va veni la tine. Primește învățătură din gura Lui, te rog, și pune-ți în inimă cuvintele Lui."* Cu siguranță, Elifaz nu era deloc genul lui Țofar, și nici chiar al lui Bildad. *"Vei fi așezat iarăși la locul tău, dacă te vei întoarce la Cel Atotputernic, dacă depărtezi nedreptatea din cortul tău."* Și așa a fost. Puțin bănuia el că chiar așa vor sta lucrurile, spre rușinea lor însă. *"Pune-ți aurul împreună cu țărâna, aruncă aurul din Ofir în prundul pâraielor! Și atunci Cel Atotputernic va fi aurul tău, argintul tău, bogăția ta; căci atunci Cel Atotputernic va fi desfătarea ta și îți vei ridica fața spre Dumnezeu."* Și exact așa s-a întâmplat, în cel mai minunat mod și mai curând decât se aștepta Elifaz. *"El va mântui chiar și pe cel ce nu este nevinovat, care își va datora scăparea curăției mâinilor tale."* Acest lucru a fost verificat în cazul lui Iov și al celor trei prieteni ai lui, oricât de puțin se aștepta Elifaz la așa ceva. Ei au fost tratați de Dumnezeu ca vinovați față de fratele lor, pe care îl judecaseră așa de greșit și căruia îi imputaseră tot felul de lucruri rele ascunse, considerându-l fățarnic și îngâmfat. Și Elifaz, în mod inconștient, a rostit aici cuvinte care aveau să se adeverească. Putem vedea din când în când un asemenea lucru. Cuvinte spuse în treacăt de un creștin - fără nici măcar să se gândească că vor fi vreodată adevărate - se împlinesc adesea, cuvinte ale unor suflete foarte simple, poate de la un frate sărac care nu știe să scrie, sau de la o sârmană soră bătrână care nu poate face altceva decât să cârpească ciorapi.

Așa că aceste cuvinte s-au dovedit a fi adevărate. Dumnezeu are de a face cu orice cuvânt adevărat rostit, mai mult decât ne putem da noi seama. Lui Elifaz, măcar că era cu totul greșit, i-a fost îngăduit să rostească cuvinte care s-au adevărit în chip minunat cu privire la Iov. Dumnezeu i-a făcut pe acești trei oameni să simtă că Iov era mai drept decât ei, că mâinile lui erau mai curate decât ale lor. Ei și le murdăriseră încercând să facă din Iov ceea ce nu era, și lui i-au datorat faptul că le-au fost cruțate viețile.

Iov răspunde în capitolul următor (capitolul 23). *"Și acum plângerea mea este amară. Mâna care apasă asupra mea este mai grea decât îmi sunt gemetele. Oh! dacă aș ști unde să-L gădesc."* Iov avea o inimă plină de evlavie, măcar că suferea cumplit în încercarea lui. Era însă preocupat să-L găsească pe Dumnezeu. *"Dacă aș putea să ajung până la scaunul Lui, mi-aș apăra cauza dreaptă înaintea Lui, mi-aș umple gura cu dovezi. Aș cunoaște cuvintele pe care mi le-ar răspunde, aș înțelege ce are să-mi spună."* Asta era tot ceea ce dorea. Nu-i era teamă de ce avea să-i spună Dumnezeu. Era sigur că El era bun și că-l iubea. *"Ar lupta El împotriva mea cu mărirea puterii Sale?"* Așa credeau cei trei. *"Nu; ci m-ar asculta negreșit. Doar un om drept și-ar prezenta starea înaintea Lui și aș fi iertat pentru totdeauna de Judecătorul meu."*

"Dar dacă mă duc la răsărit, nu este acolo; dacă mă duc la apus, nu-L gădesc; dacă are treabă la miazănoapte, nu-L pot vedea; dacă Se ascunde la miazăzi, nu-L pot descoperi. Dar El știe ce cale am urmat". Iov, după cum vedeți, avea o inimă totdeauna întoarsă spre centrul de atracție, totdeauna către Dumnezeu. Putea să oscileze în necaz, așa cum acul busolei poate fi foarte instabil pentru câteva momente, însă în cele din urmă se fixează către nord. *"Piciorul meu s-a ținut de pașii Lui; am ținut calea Lui și nu m-am abătut de la ea. N-am părăsit poruncile buzelor Lui."* Era cu totul încredințat că are o conștiință bună. Însă Dumnezeu vroia să-i arate că nu se rezumă totul doar la vina exterioară. Oamenii așa sunt tentați să creadă. Am fost martor la sfârșitul unor creștini adevărați și, îmi pare rău că trebuie să o spun, lucrul principal pe care l-am auzit de la ei a fost: *"Privesc în urmă la viața mea îndelungată în care L-am urmat pe Domnul Isus."* Dacă Iov ar fi zis: *"Privesc înapoi la bunătatea, îndurarea și sprijinul Domnului, atunci când nu le-am meritat deloc"*, asta ar fi fost foarte bine. Trebuie să adaug că cei pe care i-am auzit vorbind așa n-au auzit niciodată evanghelia în felul în care noi ne-am obișnuit să o auzim. Totuși, nu mă îndoiesc că au fost creștini adevărați, erau însă confuzi din pricina învățaturii rele. *"Dar hotărârea Lui este luată. Cine I se va împotrivi? Ce-I dorește sufletul, aceea face."* Iov recunoaște supremația și suveranitatea lui Dumnezeu într-un mod deplin. *"El va împlini ce a rânduit pentru mine și va mai face și multe alte lucruri. De aceea sunt tulburat înaintea Lui."* Era tulburat fiindcă își dădea seama că există ceva între Dumnezeu și el; ceva cu care Dumnezeu

avea de a face, dar ce? - nu putea să înțeleagă. *"Când mă gândesc la lucrul acesta, mă tem de El. Dumnezeu mi-a tăiat inima, Cel Atotputernic m-a umplut de groază. Căci nu întunericul durerii mele mă nimicește, nici negura în care sunt înfășurat."*

DISCURSUL NR. 7 (capitolele 24-28)

CAPITOLUL 24. Acest capitol încheie răspunsul lui Iov către Elifaz. El clarifică complet faptul că toată starea de lucruri din lume este o anomalie și că nu poți judeca ce gândește Dumnezeu despre un om după nivelul lui de prosperitate, fiindcă cei dreți sunt adesea cei mai încercați. Și nu există nici o dovadă că ar fi ceva greșit în viața lor, ci, din contră, Dumnezeu îi pune la încercare ca să arate că ei sunt într-adevăr ai Lui. Prin urmare, suntem chemați să ne supunem din inimă încercării și să ne încredem cu totul în El. Mai mult, noi beneficiem de un avantaj pe care sfinții din vechime nu l-au avut, și nici nu-l puteau avea până la Hristos, și anume nu numai lucrarea împlinită a Domnului, ci și lumina Lui care a strălucit. Ei n-au avut așa ceva. Trăiau înainte de lege. Totuși, vedem clar că era destulă lumină pentru cei care priveau către Dumnezeu, și că totul era întuneric, așa cum este și acum, pentru cei care nu aveau credință în El. Însă marea și folositoarea lecție a acestei cărți o constituie diferența dintre cei credincioși, precum și cauza acestei diferențe. Există o puternică diferență între Iov și cei trei prieteni ai lui, și am încercat să arăt în ce consta ea. În ciuda greșelilor lui și în ciuda iritării sale din pricină că era socotit fățarnic de prietenii lui, trebuie recunoscut că lovitura primită de Iov de la cei ce mărturiseau că-l iubesc a fost una dintre cele mai profunde și puternice. Așa lucrează Cel Rău întotdeauna.

În cazul lui Iov avem acest lucru în forma lui extremă. Aceasta este marea diferență între istoria lui și cea a altor oameni. Aceștia din urmă n-au simțit acest lucru decât într-o anumită măsură. Însă Dumnezeu a îmbinat toate aceste aspecte într-un singur caz, cel al lui Iov, care a fost încercat mai mult decât oricare om. Nu vreau să spun că Pavel, Petru sau alții n-au avut necazurile lor și că viața nu le era în pericol. Cu Iov însă nu a fost o chestiune de viață, ci una de răbdare. Viața lui era pusă la adăpost, altfel tot planul lui Dumnezeu ar fi fost zădărnicit. Însă Dumnezeu a avut grijă ca, oricât de mari au fost suferințele, el să fie păstrat în viață, păstrat ca să treacă printr-o încercare fără egal, dar care s-a întors totuși cu un câștig incomparabil.

Satan nu face niciodată nimic înspre bine, ci totdeauna înspre rău. Însă în cazul de față el a eșuat cu totul în încercarea lui de a-l corupe pe Iov, și Dumnezeu a fost Acela care a dus mai departe lucrarea ce o avea de făcut, folosindu-se de necredința și de lipsa de spiritualitate a celor trei prieteni ai lui. Doar atunci Iov și-a blestemat ziua și niciodată înainte. Tot ce venise de la Satan el a îndurat cu cel mai mare curaj și cu toată încrederea în Dumnezeu. Dar când cei trei au început să-l bănuiască de nelegiuire și fățarnicie, asta a fost prea mult pentru el. N-a mai putut rezista. A izbucnit într-un limbaj necuviincios, însă Dumnezeu a fost mult îngăduitor fiindcă Iov, în esență, era de partea Lui, și orice ar fi venit peste el, el dorea să le ia ca din mână lui Dumnezeu. Nu putea înțelege de ce se întâmplaseră toate acestea, însă se ținea alipit de Dumnezeu.

"Pentru ce nu se strâng vremurile la Cel Atotputernic și de ce nu văd, cei ce-L cunosc, zilele Lui?" Adică, de ce îngăduie Dumnezeu să meargă lucrurile așa și nu există acum o zi a răzbunării Lui? Putem răspunde la o astfel de întrebare: pentru că această zi l-a fost rezervată lui Hristos. Tatăl nu va judeca pe nimeni. El arată dragoste ca Tată și dragoste ca Dumnezeu, pentru că El este tot atât de mult dragoste, după cum este lumină. Prin urmare judecata aparține lui Hristos, și motivul este clar. Hristos a fost Acela pe care oamenii, fără nici cel mai mic motiv, fără nici un

temei, L-au urât. L-au urât și pe El și pe Tatăl; de aceea Lui Îi este dată în mâini judecata. Toată judecata Îi este încredințată Fiului, pentru că El este Fiul Omului și ca Fiu al Omului a fost urât de oameni, divinitatea I-a fost negată și a fost socotit ca un tovarăș al oamenilor nelegiuți. A fost învinuit că e samaritean și chiar că ar avea demon. Nu era nimic mai rău pentru un om decât să spună și să creadă așa ceva.

Și acești oameni nu erau păgâni. Păgânii n-au fost niciodată așa răi. Poporul lui Dumnezeu, când este într-o stare rea, e mai rău decât oricine. Acesta este un lucru pe care mulți nu-l pot înțelege și nu-l cred. Ei bat tobele și suflă cu trâmbița în creștinătate, ca și cum totul ar merge bine. Sunt, într-adevăr, copti pentru judecată! Și asta în Anglia, nu doar în Kamciatka sau în centrul Africii. Cu cât există mai multă lumină, cu atât oamenii, dacă nu sunt credincioși, sunt mai răi. Iudeii vorbeau de grozăvia Sodomei și Gomorei. "O", a spus Domnul, "voi sunteți mai răi ca ei. Va fi mai ușor în ziua judecății pentru Sodoma și Gomora și pentru Tir" - aceste cetăți erau privite ca mostre ale nelegiuirii - "va fi mai rău pentru Horazin, Betsaida și Capernaum". Acesta din urmă era locul unde Domnul Isus trăia. Era socotit orașul lui în Galileea. Ceea ce era cel mai grav în ochii Lui era respingerea luminii și a dragostei Sale. Prin urmare, cu cât ești mai aproape de binecuvântare, cu atât ești mai vinovat dacă nu o deții.

Urmează însă un alt lucru foarte important, și anume că dacă "eul" nu este judecat și dacă nu există o judecată de sine zilnică, ne împietrim. Pierdem ungera adevărului și puterea lui în suflet și astfel putem deveni mulțumiți cu noi înșine, pentru că știm că noi credem. Exact aici se aflau cei trei prieteni ai lui Iov. Erau într-o stare confortabilă, nu-i deranja nimic, totul era în regulă în ceea ce-i privea. Dar Iov? El trebuia să fie un om foarte rău dacă se afla într-o asemenea stare. Așa gândeau ei. Iar Iov acum își pune această întrebare, dacă vremurile sunt așa de rele, de ce nu vine ziua răsplătirii? Nu o vedem încă, dar va veni. Îl așteaptă pe Acela care singur poate judeca răul în chip desăvârșit.

Cu toții suntem înclinați să fim foarte parțiali. Câteodată, anumite păcate sunt foarte grave în ochii noștri. Unii sunt biruiți de băutura, un lucru foarte rușinos, mult speculat de Satan, însă alții, care vor să pară că nu sunt chiar așa de răi ca cei ce umblă amețiți de alcool, sunt stăpâniți de lăcomie, care este un lucru mult mai orbitor și mai periculos pentru suflet. Nu există nimic mai urăcios pentru Dumnezeu ca un om care are o părere bună despre el însuși. Fiindcă oricât de înălțate ar fi gândurile lui, el nu e altceva decât un sărman păcătos pierdut, care dacă nu are un viciu anume, are altele la fel sau chiar mai rele. Nu spun asta ca să scuz vreunul din ele.

Există multe feluri în care oamenii arată că nu au nimic în comun cu Domnul Isus și că nu posedă nici o cunoștință de Dumnezeu. Dar Domnul va fi Judecătorul infailibil și El nu va părtini pe nimeni. Tot ceea ce este contrar lui Dumnezeu va fi judecat de El, de Acela în care oamenii nu L-au văzut pe Dumnezeu, ci doar un om. De aceea, ca om, El va fi Judecătorul întregii omeniri. Toată judecata este dată Fiului pentru că El este Fiul Omului. Iov descrie anomaliile care se întâmplau atunci pe pământ. "*Unii mută hotarele.*" Acesta nu-i un lucru neobișnuit. Oamenii bogați care au pământ mult profită de aceasta pentru a mai fura altul. Și așa fac și împărații. Văd câte o provincie frumoasă și gândesc că ar fi bine ca ea să facă parte din imperiu, și în cele din urmă este furată. Și nu doar cei de sus procedează așa, ci și cei din păturile inferioare ale societății. Dar Domnul va judeca toate aceste lucruri, și atunci nimeni nu va fi favorizat.

"Fură turmele și le pasc; iau măgarul orfanului, iau garanție vaca văduvei." Aceștia sunt cei bogați, cei așa ziși "respectabili", cei care au de toate dar încă mai vor. Apoi îi vedem pe ceilalți, pe cei săraci și necăjiți de pe acest pământ. "*Iată-i, ca măgarii sălbatici din pustie, ies dimineața la lucru să caute prada și pustia le dă pâinea pentru copiii lor. Taie nutrețul care a mai rămas pe câmp, culeg ciorchinii rămași în via celui rău. Își petrec noaptea goi, fără îmbrăcăminte, fără învelitoare împotriva frigului. Ei (bogații) smulg pe orfan de la sân, iau garanție tot ce are săracul. Și săracii umblă goi, fără îmbrăcăminte, strâng snopii și-s flămânzi."* Și Dumnezeu pare să nu ia seama la toate acestea, însă motivul este că El așteaptă ziua aceea.

Dar ce dragoste minunată le este arătată acum acestor săraci căroră le este propovăduită

evanghelia. Ei erau aceia de care Domnul Isus Se ocupa în mod deosebit. Apoi Iov descrie o categorie de oameni mult mai rea. Aceștia sunt oamenii violenței, ucigașii. *"Ucigașul se scoală în revărsatul zorilor, ucide pe cel sărac și lipsit și în timpul nopții este ca un hoț. Ochiul dat adulterului pândește lăsarea amurgului."* Violența și corupția, cele două mari caracteristici ale stricăciunii omului.

Atunci când omul a fost creat, el nu știa nimic despre rău și bine. Nu cunoștea diferența dintre ele, fiindcă nu exista răul pe pământ și el însuși fusese făcut fără să existe ceva rău în persoana lui. Însă a căzut în păcat și a dobândit puterea de a judeca ceea ce este rău și ceea ce este bine. Aceasta este conștiința. Nu era nevoie de această conștiință care să judece ceea ce este bine și rău atunci când totul era bine. Însă după cădere totul s-a schimbat. Omul neconvertit folosește răul și binele considerându-i pe alții la fel, sau chiar mai răi decât el, găsindu-și astfel o scuză. Dar când un om este convertit, conștiința se concentrează asupra persoanei lui însăși. Acesta este motivul pentru care pocăința a fost de la început strâns legată de credința în Hristos. Credința și pocăința merg împreună, iar faptul că Îl primim pe Hristos ne face să ne judecăm pe noi înșine, nu să privim la răul altora și să ne găsim scuze.

Avem un exemplu în vameșul din pildă. Pe când fariseul spunea: "Doamne, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni; eu sunt un om mai bun; nu beau, nu înjur, nu fac lucruri rele", sârmanul vameș, către al cărui suflet Dumnezeu vorbise, în loc să privească la oameni mai răi decât el, nu putea să spună decât: *"Doamne, ai milă de mine, păcătosul."* El nu spune "de mine, un păcătos". De mulți ani sunt izbit de frumusețea acestei expresii. "Doamne, ai milă de mine, păcătosul. Știu că păcatele mele sunt atât de multe încât nu mai pot privi la alții. Eu sunt cel păcătos, eu singur." Acest om a plecat îndreptățit mai degrabă decât celălalt. Nu este vorba aici de ceea ce se numește "îndreptățire prin credință", ci este lucrul normal care are loc întotdeauna într-un suflet convertit: osândirea de sine înaintea lui Dumnezeu. Iar aceasta este produsă de lumina lui Hristos. Iar acum când lucrarea Lui este săvârșită, El Se află la dreapta Tatălui, de unde oferă pocăință și iertare de păcate tuturor celor care privesc la El.

Așa că pocăința este o lucrare a harului și stă în antiteză cu o conștiință rea, pentru că ea oferă omului o conștiință bună și îl face să se judece pe sine. El poate să nu știe că păcatele îi sunt ierte - aceasta este consecința răscumpărării. Așa ceva nu putea exista până când lucrarea lui Hristos nu era făcută. Putea fi o privire înainte către El și către lucrarea Lui, iar unii au avut o nădejde tare că Domnul le va îndepărta păcatele, însă nu știau cum. Dar acum evanghelia este proclamarea din partea lui Dumnezeu a acestui mare adevăr: "Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat". Este o bucurie să crezi aceasta - "de orice păcat". Dacă nu ne sunt curățite toate păcatele, atunci nici unul nu este. Iar dacă un păcat s-a dus, atunci toate s-au dus. Aceasta este lucrarea lui Hristos, și El niciodată nu face un lucru pe jumătate. Nu, ci totul e complet.

Bildad ia cuvântul din nou (capitolul 25), însă ceea ce spune nu mai seamănă a cuvântare. E o vorbire foarte scurtă și fără nici o aplicație la cazul lui Iov. Cei trei sunt acum la strâmtoare, iar Bildad, al doilea dintre ei, se rezumă la a zugrăvi slava lui Dumnezeu. Tot ceea ce spune este adevărat și bine întemeiat, însă n-are nici o legătură cu cazul în speță. *"Stăpânirea și frica sunt cu El; El face pace în locurile Lui înalte."* Da, dar ceea ce-l tulbura pe Iov era că el, în locurile de jos, avea orice altceva numai pace nu. Se chinuia cumplit și nu știa de ce. *"Cine ar putea să-I numere oștirile?"* Foarte adevărat, însă cu ce-l mângâia acest lucru pe Iov? *"Și peste cine nu răsare lumina Lui? Cum ar putea omul muritor să fie drept înaintea lui Dumnezeu?"* Acest lucru este exact ceea ce spusese Iov în capitolul 9, așa că Bildad doar repetă ceea ce Iov enunțase cu mult mai bine decât el. Iov intrase în această chestiune foarte adânc, încât chiar scosese în relief nevoia unui mijlocitor, a unui mediator între Dumnezeu și om. Iov avea de departe mult mai multă lumină spirituală decât ei. *"Cum ar putea cel născut din femeie să fie curat? Iată, nici luna nu este strălucitoare și stelele nu sunt curate înaintea Lui; cu atât mai puțin omul muritor, care nu este decât un vierme, fiul omului, care nu este decât un viermișor!"* Totul era adevărat, dar nu se potrivea.

Iov răspunde (capitolul 26) cu destulă agerime: *"Cât de bine știi tu să ajuți pe cel fără putere! Cum dai tu ajutor brațului fără tărie!... Și al cui duh vorbește prin tine?"* Acum Iov arată că poate intra în lucrurile lui Dumnezeu mult mai deplin decât ar fi crezut Bildad. *"Umbrele tremură sub ape, ca și locuitorii lor; înaintea Lui Locuința Morților este dezgolită, adâncul n-are acoperiș. El întinde miazănoaptea deasupra spațiului gol și ține suspendat pământul pe neant"* - iată o remarcabilă anticipare a descoperirilor moderne. *"Și acestea sunt doar marginile căilor Sale și numai adierea lor ușoară ajunge până la noi. Dar tunetul lucrărilor Lui puternice cine-l poate înțelege?"* Acest tunet este rezervat pentru ziua judecării.

În capitolul următor (27) ar fi fost rândul lui Țofar, dar, deși Bildad a avut doar foarte puțin de spus, Țofar n-a mai avut nimic. Era deja depășit de această dezbateră și vom vedea că nici Elifaz nu mai intervine. Ei începuseră viguros, plini de încredere că judecata lor era sănătoasă, însă Iov a răspuns pe deplin la toate cuvintele lor nechibzuite, iar acum tăceau. Nu că ar fi fost deja convinși că nu avuseseră dreptate, însă procedau așa cum mulți procedează - tăceau, fără să mai spună un cuvânt, însă erau încă de aceeași părere. Dar Dumnezeu nu avea să îngăduie ca lucrurile să rămână așa. El i-a scos din locul în care se ascuseseră și S-a pronunțat împotriva lor. Și Iov a fost acela, așa cum vom vedea, prin care au fost scăpați, fie de o judecată teribilă, fie chiar de moarte.

"Viu este Dumnezeu, care mi-a luat dreptatea, și Cel Atotputernic, care mi-a amărât sufletul, că atâta timp cât voi avea suflet și suflarea lui Dumnezeu va fi în nările mele, buzele mele nu vor rosti nimic nedrept, limba mea nu va spune nimic neadevărat." El susține mai departe că imaginațiile lor erau false. Acum o spune mai solemn ca oricând, ca pe un fel de jurământ. *"Departă de mine gândul să vă dau dreptate! Până la cea din urmă suflare îmi voi apăra nevinovăția. Țin cu tărie la dreptatea mea și nu voi renunța la ea; inima nu mă muștră pentru nici una din zilele mele."* Apoi Iov face o descriere a soartei celui nelegiuit, care continuă până la sfârșitul capitolului.

În capitolul 28 Iov schimbă subiectul în mod foarte abrupt și se ocupă de starea generală a omenirii, și nu de o categorie anume de oameni, nelegiuiți sau drepti.

"Argintul are o mină de unde se scoate și aurul are un loc de unde este scos ca să fie curățit." Aurul nu se găsește în filoane, ca argintul, ci adesea în formă de praf, iar câteodată în formă de bulgări mici. Însă argintul se găsește în filoane mari și bogate. *"Fierul se scoate din pământ și piatra se topește ca să dea bronz."* Acesta este exact locul unde se găsește cuprul. Când citim "bronz" în Biblie, este foarte adesea vorba de cupru. *"Omul pune capăt întunericului."* Iov ne oferă acum o imagine remarcabilă a mineritului din vremurile străvechi. *"Cercetează straturile cele mai adânci, pietrele întunericului și umbra morții."* Omul se afundă până în adâncimea pământului pentru a scoate comori. *"Dar înțelepciunea unde se găsește? Unde este locuința priceperii?"* În căutarea omului după bogății nu este înțelepciune, ci doar gândul după înavuțire. Dar unde se găsesc înțelepciunea și pricepera? Ei bine, acestea nu sunt pe pământ și nici în minele întunecate din adâncul lui. *"Omul nu-i cunoaște prețul, ea nu se găsește în pământul celor vii."* Cât de solemn este lucrul acesta! Adevărata înțelepciune și pricepere nu-și are locul pe acest pământ. Ea vine din cer. Se găsește doar în Hristos, iar El încă nu venise. *"Adâncul zice: 'Nu este în mine', și marea zice: 'Nu este la mine'... Adâncul și moartea zic: 'Noi am auzit vorbindu-se despre ea.'"* Într-adevăr, ele auziseră despre Acela care era întruchiparea înțelepciunii și care avea să o dăruiască celor smeriți. Prin moarte ne-a fost oferită și nouă, însă ei nu puteau ști acest lucru.

"Dumnezeu îi știe drumul, El îi cunoaște locuința... El a văzut înțelepciunea și a arătat-o, i-a pus temeliiile și a pus-o la încercare. Apoi a zis omului: 'Iată, frica de Domnul, aceasta este înțelepciunea; depărtarea de rău este pricepere.'" Avem aici exact ceea ce simte un suflet atunci când este convertit. Poate că nu știe prea multe, însă vede că întreaga lui viață a fost marcată de rău și se desparte de el. O privire reală la Hristos este de ajuns pentru el ca să facă acest lucru prin Duhul lui Dumnezeu și în frica Domnului. Și aceste două lucruri, frica de Domnul și depărtarea de rău, rămân chiar și atunci când sufletul respectiv nu se ocupă cu răul lui și nu

vorbește despre el.

Totuși, evanghelia este ceva diferit. Ea este conștiința că tot răul nostru a fost deja judecat în persoana lui Hristos pe cruce, că păcatele noastre s-au dus și că noi suntem acum copii, mai albi ca zăpada prin sângele Lui. Aceasta este evanghelia. Iar omul, după ce primește cuvântul adevărului, primește Duhul Sfânt, ca prin El să se bucure și să mărturisească; dar întâi să se bucure el de efectele credinței lui. Nu ca să vorbească mai întâi altora, aceasta este părerea vanității celor tineri, ci ca să mulțumească, să-L laude și să se închine lui Dumnezeu. Acesta este adevăratul efect al lucrării Duhului Sfânt. Există însă, în acele momente de început, multă energie, iar oamenii sunt ocupați mai mult cu nevoile altora decât cu harul și cu adevărul lui Dumnezeu, care sunt infailibile.

DISCURSUL NR. 8 (capitolele 29-32)

Acesta este începutul ultimului argument al lui Iov. Prietenii lui fuseseră deja aduși la tăcere, iar el enunță ultimul său apel, fiindcă vorbirea lui este mai mult decât un argument, deoarece el se ridică deasupra a tot ceea ce pledaseră și insinuasera ei.

În capitolele 29-31 Iov își revarsă toate simțămintele din inimă. Primul dintre aceste capitole se ocupă de zilele din trecut ale prosperității lui, capitol în care putem vedea cât de mult își găsea el plăcerea în acele lucruri pe care harul le lucrase în ființa lui. Iată ceva care n-ar fi trebuit să existe. Își găsea plăcerea în caracterul lui bun și, prin urmare, împrumuta prea mult din duhul fariseului, "Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni." Harul lucrase mult în Iov și zidise în el un caracter admirabil, dar de ce să se gândească sau să vorbească de așa ceva? N-ar fi fost mai bine să se concentreze asupra izvorului tuturor binecuvântărilor și să se laude în Domnul mai degrabă decât în el însuși? Iată exact lucrul împotriva căruia lupta Dumnezeu. Și vedem că până în acest moment Iov încă nu înțelesese ceea ce urmărea El. Satan dispăruse complet. El este întotdeauna învins în înclăștarea cu copiii lui Dumnezeu. Poate câștiga câte o luptă, dar războiul este pierdut. Și asta se vede clar în cazul lui Iov.

Cel de-al doilea dintre aceste trei capitole este martorul căderii lui Iov. El își plânge starea groaznică și încă nu e capabil să-și înfrâneze gândul că Dumnezeu Se comporta cu asprime față de el, fiind părtinitor. Nu-I putea înțelege căile nici în cea mai mică măsură, nici scopul pe care El îl avea pentru binecuvântarea lui. Pe scurt, Iov încă nu ajunsese unde îl voia Dumnezeu fiindcă încă nu terminase cu el însuși. Acesta este secretul.

În următorul capitol, ultimul din cuvântarea lui, Iov se așează pe sine înaintea lui Dumnezeu și cere să fie judecat. Așa de curată îi era conștiința, în ciuda poziției și bogăției pe care le avusese înainte, pentru că aceste lucruri sunt întotdeauna de natură să mărească pericolul și dificultățile. Nu există mai mare greșală decât să crezi că în sărăcie îi poți sluji mai greu lui Dumnezeu. Din contră, atunci când oamenii nu mai sunt săraci și nu mai simt nevoia unei dependențe continue de Dumnezeu, atunci devin independenți. Din nefericire, unii creștini adoptă chiar limbajul și duhul acestei lumi. Concluzia finală este: "*Cuvintele lui Iov s-au terminat.*" Apoi nu mai auzim de el apărându-se.

Dar acum, înainte de toate, el spune: "*Oh! de-aș fi ca în lunile trecute, ca în zilele când mă păzeam Dumnezeu*". Întotdeauna e un semn rău când oamenii se sprijină pe trecutul lor. Să-ți amintești cum Domnul te-a smuls din ghearele lui Satan odinioară este un lucru mare, însă cunoașterea lui Dumnezeu este infinit mai întinsă decât lucrarea harului divin care-l mântuiește pe păcătosul pierdut. E un lucru bun ca cel păcătos să simtă totdeauna aceasta, dar devine ceva trist când el privește înapoi spre această experiență ca la cel mai scump lucru. Asta denotă că n-a

făcut nici un progres. Cu siguranță că viața divină trebuie să constituie o savurare crescândă a lucrurilor cerești.

Dar chiar față de Iov Dumnezeu nu S-a lăsat niciodată fără mărturie, căci El întotdeauna a pregătit resurse pentru sufletele care au umblat într-adevăr cu El. Cine poate pune la îndoială că Enoh a umblat cu Dumnezeu? Și credeți că Enoh privea înapoi la primul său contact cu Dumnezeu, spunând că doar acolo L-a cunoscut? Nu, nicidecum. Mulți creștini gândesc așa și acesta este cel mai trist lucru acum - creștinii au uitat ce înseamnă să fii un creștin. Ei se gândesc doar la momentul când au devenit copii ai lui Dumnezeu și par să creadă că acesta este cel mai important lucru. Fără îndoială că acest lucru a reprezentat trecerea graniței, însă cu siguranță că nu înseamnă pătrunderea în întreaga strălucire a noului tărâm în care au pășit. Unde este sărbătoarea? Unde este haina cea mai bună, precum și toate celelalte lucruri care o însoțeau? Nu au oare nici o importanță toate acestea? Ele au venit după și sunt o imagine a locului binecuvântării, "harul în care stăm", nu numai harul care ne-a mântuit, ci harul în care stăm. E un loc al harului de care ne bucurăm din ce în ce mai mult pe măsură ce Îl cunoaștem mai bine pe Dumnezeu și ne judecăm pe noi înșine. Aici Iov a eșuat. El se admira pe sine și prin urmare privea înapoi. *"Oh! de-aș fi ca în lunile trecute."* Dumnezeu avea să-l binecuvânteze cu mult mai mult. Este adevărat că el a trecut printr-o cernere foarte severă, dar totul a fost numai spre binele lui. Și, mai mult decât atât, a fost spre binele tău și al meu, spre binele oricărui credincios care a profitat de această carte de când Dumnezeu a scris-o. A fost scrisă pentru binecuvântarea tuturor. Dumnezeu are rezervele Lui de har și a găsit de cuviință să ofere un exemplu foarte cuprinzător celor ce aveau să treacă prin încercări. Noi am auzit de răbdarea lui Iov, însă chiar acesta a fost lucrul în care el a eșuat, devenind la sfârșit nerăbdător chiar și față de Dumnezeu. Iar motivul constă în faptul că încă nu era cu totul zdrobit - avea încă să se cunoască pe el însuși.

O, cât de rar găsești un credincios care să fie ceea ce orice credincios ar trebui să fie. Un lucru foarte rar chiar și între creștini.

"Ca în zilele când Dumnezeu mă păzea, când candela Lui strălucea deasupra capului meu și lumina Lui mă călăuzea în întuneric. Cum nu sunt ca în zilele tinereții mele." E ciudat că el se referă la tinerețea lui și nu mai degrabă la zilele de maturitate sau de bătrânețe. *"Când Cel Atotputernic încă era cu mine."* Nu era Dumnezeu și acum cu el? Numai că el nu vedea și nu știa acest lucru. *"Pe cine iubește El muștră și nuieste."* Aceasta este una din marile lecții ale cărții Iov. Sunt de acord că a fost o disciplinare teribilă în cazul lui. Și aici greșeau prietenii săi: era așa de teribilă încât ei au gândit că este o pedeapsă și că este imposibil pentru o persoană să sufere așa de îngrozitor dacă n-ar fi vinovată de vreun lucru la fel de îngrozitor. Și ceea ce complica lucrurile era că el se vedea bun, lucru care îi conducea să creadă că ar fi un fățarnic. Totuși ei erau complet greșiți, și în consecință au căzut mai adânc decât Iov, acesta trebuind să se roage pentru ei ca să fie cruțați.

"Când mi se scaldau pașii în smântână și stânca vărsa lângă mine pâraie de untdelemn! Dacă ieșeam la poarta cetății și dacă îmi pregăteam un scaun în piață, tinerii se trăgeau înapoi la apropierea mea, bătrânii se sculau și stăteau în picioare." Toate aceste lucruri erau extrem de plăcute lui Iov, iar noi suntem înclinați să gândim la fel. Se spune că nimic nu are mai mult succes ca succesul, o maximă cu totul contrară gândului lui Dumnezeu, care neagă faptul că suntem aici într-un loc al suferinței, supuși disprețului și lepădării pentru numele lui Hristos. Oamenii te vor lăuda dacă ai succes și o avere frumoasă.

"Mai marii își opreau cuvântările și își puneau mâna la gură." Una din trăsăturile frumoase ale lui Iov era că el nu se pretindea a fi mai mare și nu căuta să fie așa ceva. Era într-adevăr ca un rege în ce privește noblețea caracterului și a căilor sale. Și toate acestea ar fi fost admirabile dacă n-ar fi vorbit și nu s-ar fi gândit la ele. *"Să nu știe dreapta ce face stânga."* Asta nu înseamnă că alți oameni nu ar putea ști, dar greșeala e ca mâna stângă să știe ce face dreapta, adică, noi nu trebuie să ne gândim la lucrul respectiv. Ceea ce am făcut am făcut pentru Dumnezeu.

Aici vedem că lucrurile nu stăteau așa. Iov era foarte încântat de ceea ce lumea credea despre el. *"Urechea care mă auzea mă numea fericit, ochiul care mă vedea dădea mărturie despre*

mine!" Se referea la cei pe care îi ajutase în multele lor necazuri. *"Căci eliberam pe săracul care cerea ajutor și pe orfanul lipsit de sprijin."* Asta era adevărat, și Dumnezeu Își găsea plăcerea în Iov. Iar în cele din urmă a înțeles și Iov că Dumnezeu Își găsea plăcerea în el, dar a înțeles acest lucru după ce încercarea lui a luat sfârșit. Toată atenția și considerația care i se dădeau de către oameni, precum și faptul că era conștient de propria-i bunătate, îl înălțaseră pe Iov în proprii săi ochi. Iată un lucru foarte normal, nu însă și spiritual, iar Dumnezeu dorea să dărâme această stare de lucruri din el, cu atât mai mult cu cât Iov nu era un om oarecare. Cele mai mari încercări vin asupra celor mai puternici, asupra celor care le pot îndura.

"Bindecuvântarea celui ce pierea venea peste mine, făceam ca inima văduvei să cânte de bucurie. Mă îmbrăcam cu dreptatea și ea mă acoperea, judecata mea îmi era manta și turban." Da, Iov era tare încântat. *"Orbului îi eram ochi și șchiopului picior. Celor nevoiași le eram tată și celui necunoscut îi cercetam cauza. Rupeam falca celui nedrept și-i smulgeam prada dintre dinți. Atunci ziceam: 'În cuibul meu voi muri și zilele mele vor fi multe ca nisipul'."* Nu; Dumnezeu avea să tulbure acel cuib călduros și confortabil și să-l facă pe Iov să tânjească după moarte. *"Apa va pătrunde în rădăcinile mele, roua va sta toată noaptea peste ramurile mele. Slava mea va înverzi neîncetat și arcul îmi va întineri în mână. Oamenii mă ascultau și așteptau, tăceau înaintea sfatului meu. După cuvântările mele, nici unul nu răspundea și cuvântul meu era pentru toți o rouă binefăcătoare. Mă așteptau ca pe ploaie, deschideau larg gura ca pentru ploaia de primăvară. Când erau fără curaj, le zâmbeam și nu puteau izgoni seninătatea de pe fața mea."* Parcă e prea frumos să fie adevărat, și totuși așa era. *"Le alegeam calea și mă așezam în fruntea lor; eram ca un împărat în mijlocul unei oștiri, ca unul care mângâie pe cei întristați."*

Nu trebuie să vă surprindă faptul că evreii au fost cei dintâi raționaliști. Evreii filozofi nu credeau că aceasta este o istorie adevărată. Cât de mult a penetrat această idee în sinagogă nu putem spune. Presupun că au fost și oameni cu o inimă simplă care au crezut pe de-a întregul fiecare cuvânt al ei. Însă unul dintre cele mai importante motive pentru care evreii nu acceptă această istorie este că Iov nu a fost unul de-al lor. Părerea lor era că oricine nu era evreu nu era decât un câine. Nu puteau crede că despre unul dintre neamuri Dumnezeu putuse să spună lucruri pe care nu le-a spus despre Avraam, Isaac sau Iacov. Ei știau că aceștia din urmă trăiseră cam în același timp cu Iov, lucru care făcea imposibil ca ei să creadă că Dumnezeu îl înălțase pe acesta mai presus de strămoșii lor contemporani cu el.

Asta este ceea ce-i face pe oameni raționaliști: dau întâietate gândurilor lor mai degrabă decât Cuvântului lui Dumnezeu. Presupun că acești evrei țineau mai mult la unele cărți ale Bibliei, și este la fel de probabil că le displăceau altele. Cred că nu erau încântați că Iona prorocise unei cetăți dintre neamuri, mai mult decât fusese acesta încântat să fie trimis ca proroc acolo. El a făcut tot ceea ce a putut ca să evite acest lucru, și când Dumnezeu l-a trimis în răsărit, el s-a dus în apus. Când i s-a spus să meargă la Ninive, Iona a luat o corabie spre Iope, exact în direcția opusă.

În capitolul 30 avem lucruri cu totul diferite. Iov spune: *"Și acum!... Am ajuns de râsul celor mai tineri decât mine."* Vă puteți imagina cât de dureros era acest lucru pentru un om care fusese atât de apreciat ca Iov. *"Pe ai căror părinți nu-i socoteam vrednici să-i pun printre câinii turmei mele."* Iată că Iov poate fi și caustic atunci când vrea. Nu i-ar fi pus printre câinii turmei lui. Gândiți-vă la acest lucru! Și el dă și motivul. *"La ce mi-ar fi folosit puterea mâinilor lor?"* Iov era un om înțelept, și dacă avea slujitori, avea din aceia care-și puteau îndeplini datoria. Astfel de oameni netrebniți pe care el îi descrie în următoarele versete, nu i-ar fi putut fi niciodată slujitori, deși era gata să le ofere hrană și îmbrăcăminte la nevoie. Însă acum îl durea foarte mult că acești oameni îl batjocureau, și nu numai ei, ci și cei tineri. Căci știți ce înfățișare avea acum Iov, nu numai că rănile îl acopereau din cap până în picioare, dar chiar viermii începuseră să colcăie în ele și să mănânce dintr-o pradă încă vie. Era o imagine îngrozitoare.

Și ce însemnau toate acestea pe lângă suferințele interioare? Credeți că cele mai mari suferințe ale apostolului Pavel au fost cele trupești? El a suferit nespuse de mult din pricina fraților mincinoși. Și cred că a trebuit să sufere adesea și din pricina fraților adevărați - poate chiar mai

mult, însă într-un alt sens.

Observați că Iov nu mai face nici o referire la cei trei prieteni ai lui. Vorbește doar de acei oameni de ultimă speță care-l disprețuiau. Însă ceea ce-l întrista cel mai mult era că Dumnezeu îl adusesse în această stare. *"Pentru că El a dat drumul corzii arcului și m-a tulburat profund." "Prin marea lor tărie durerile devin veșmântul meu; mă strâng ca gulerul de la cămașă. El m-a aruncat în noroi și am ajuns ca țărâna și cenușa. Strig către Tine și nu-mi răspunzi."* Dumnezeu îl auzea, însă avea un motiv ca să nu-i răspundă.

Următorul capitol (31) constituie ultimul lui apel către Dumnezeu. Aici el vorbește nu atât celor trei, cât Acestuia din urmă.

"Făcusem un legământ cu ochii mei și cum mi-aș fi oprit privirile asupra unei fecioare? ...Dacă aș fi umblat cu minciuna și mi-ar fi alergat piciorul după înșelăciune: să mă cântărească Dumnezeu în cumpăna cea dreaptă și-mi va vedea integritatea!" Avea o conștiință în întregime curată, dar nu era de ajuns. Mai există și principiul judecății de sine, și acela al supunerii totale față de Dumnezeu, care recunoaște că El este drept și înțelept în toate căile Sale, nu numai în cea ce face, ci și în ceea ce îngăduie. Toate sunt numai spre bine.

"Dacă mi s-a abătut pasul de pe cale", etc. Este clar că Iov era fără pată în purtarea lui, nu numai în exterior, ci și în ce privește starea inimii sale.

Apoi el se ocupă de un alt aspect. *"Dacă am privit soarele când strălucea, luna când înainta măreață"*, adică în sensul unei închinări la acestea, închinare care constituia una din cele mai timpurii forme de idolatrie. N-auzim aici de Baali sau de Astartee, sau de oricare alta dintre urâciunile păgânilor, ci de lucrurile pe care Însuși Dumnezeu le crease, însă Iov nu alunecase pe o astfel de pantă periculoasă.

"Dacă m-am bucurat de nenorocirea celui ce mă ura, dacă am sărit de bucurie când l-a atins nenorocirea." Iată o cursă în care se poate pica foarte ușor, oamenii fiind foarte grabnici în a se bucura de nenorocirea vrăjmașilor lor. *"Dacă mi-am acoperit fărădelegile ca Adam, și mi-am ascuns nelegiuirile în sân."* Observați că Iov era deplin familiarizat cu istoria căderii lui Adam. Ceea ce vedem noi azi, a văzut și el atunci. Adam se făcuse vinovat de un mare păcat. În loc să se smerească și să meargă înaintea lui Dumnezeu ca să-I mărturisească cum Îl necinstise, el mai degrabă s-a ascuns. Iar învelitoarea pe care și-o pusese arăta că nu mai era inocent. *"Oh! de-aș avea pe cineva să mă asculte! Iată semnătura mea: să-mi răspundă Cel Atotputernic! Cine-mi va da plângerea iscălită de potrivnicul meu? Ca să-i port scrisoarea pe umăr, s-o leg pe fruntea mea ca pe o coroană, să-i dau socoteală de toți pașii mei, să mă apropii de el ca un prinț. Dacă pământul meu strigă împotriva mea și dacă brazdele lui varsă împreună lacrimi; dacă i-am mâncat roada fără s-o fi plătit și dacă am întristat de moarte sufletul stăpânilor lui: atunci să crească spini din el în loc de grâu și neghină în loc de orz!"* Cuvintele lui Iov s-au terminat.

Iov s-a justificat pe sine într-un mod remarcabil. Totuși, greșeala cu privire la lucrările tainice ale lui Dumnezeu încă stăruia în el, și prin urmare un nou personaj își face apariția. Nu am auzit de el până acum, ceea ce constituie un indiciu remarcabil cu privire la obiceiurile și simțămintele străvechi, absența oricărei pomeniri a lui fiind în spiritul manierelor de atunci. Iar el însuși arată că se supune acestei stări de lucruri și nu se plânge în nici un fel de ea. Elihu deci a fost un om pregătit de Dumnezeu ca să răstoarne mândria vârstei înaintate și a tradiției, căci acestea caracterizau pe fiecare dintre cei trei prieteni ai lui Iov. Erau bătrâni și mândri de locul pe care-l ocupau. Însă una din căile minunate ale lui Dumnezeu este aceea că nici o tradiție nu poate face față împrejurărilor noi. Pot fi aceleași fapte chiar, însă într-o lumină diferită, modificate enorm de împrejurări; iar toate acestea trebuie luate în seamă.

Și cine este suficient pentru aceste lucruri? Suficiența noastră este de la Dumnezeu. Este nevoie de dependență de El. Deci toți trei eșuaseră, iar acum intră în scenă Elihu.

"Acești trei oameni au încetat să mai răspundă lui Iov, pentru că el era drept în ochii săi." Asta era ideea lor, și era oarecum adevărată. *"Atunci s-a aprins de mânie Elihu, fiul lui Baracheel, din Buz, din familia lui Ram."* El ținea de familia lui Nahor, fratele lui Avraam. Nu făcea parte, strict vorbind, din familia aleasă, însă era în strânsă legătură cu ea, ca Laban de

pildă. "El s-a aprins de mânie împotriva lui Iov, pentru că el se îndreptătea pe sine mai degrabă decât pe Dumnezeu." Asta așa era, Iov se îndreptățise pe sine. Ultimul capitol pe care l-am studiat reprezintă doar îndreptățire de sine de la un capăt până la celălalt. Cele spuse de Iov erau lucruri foarte adevărate, însă nu-și găseau locul acolo unde era vorba de lucrările lui Dumnezeu și de motivele pentru care El îngăduise ca încercarea să-l ajungă. "Și s-a aprins de mânie împotriva celor trei prieteni ai lui, pentru că nu găseau nimic de răspuns și totuși îl condamnau pe Iov." Ce-i împiedicase pe cei trei ca să-l înțeleagă pe Iov? Același lucru de care se împiedica și Iov - "eul". "Eul" nu era judecat. El constituie una dintre cele mai mari piedici în calea creștinului.

"Fiindcă ei erau mai în vârstă decât el, Elihu așteptase până ce Iov a terminat de vorbit." Iată un lucru foarte cuviincios. "Dar, văzând că nu mai era nici un răspuns în gura acestor trei oameni, Elihu s-a aprins de mânie." De ce? Fiindcă era gelos pentru Dumnezeu. "Și Elihu, fiul lui Baracheel, din Buz, a răspuns și a zis: 'Eu sunt tânăr și voi sunteți bătrâni; de aceea m-am temut și m-am ferit să vă arăt ceea ce știu. Eu îmi ziceam: 'Să vorbească zilele, marele număr de ani să învețe pe alții înțelepciunea.' Dar, de fapt, în om, duhul, suflarea Celui Atotputernic dă priceperea.'" Duhul este cea mai elevată entitate a naturii omului. Trupul este vasul din afară, iar sufletul este ceea ce-l face pe om să fie un om. Fiecare om are duhul lui propriu, dar sufletul este ceea ce poate fi comun între oameni. De pildă, Ioan Botezătorul a venit în duhul și în puterea lui Ilie. Nu putea veni în sufletul lui Ilie. Fiecare vine în propriul său suflet, care constituie centrul individualității. Însă duhul reprezintă capacitatea omului. Puteți găsi o duzină de oameni cu aceeași capacitate, și noi spunem câteodată: "Omul acela vorbea ca un Luther", sau "Omul acela scria ca un Calvin", sau "era la fel de zelos în lucrare ca John Wesley și în propovăduire ca Charles Spurgeon" - și așa mai departe. Duhul acestor diverși oameni poate fi similar în alții, dar el este cel care le oferă o putere sau un caracter deosebit. Însă sufletul și duhul sunt atât de intim corelate, încât înțelepciunea omenească nu poate face distincție între ele, într-atât sunt de contopite, ambele fiind de natură spirituală. Când omul moare, sufletul se desprinde de trup împreună cu duhul.

Astfel putem înțelege ce semnifică duhul într-un om. Duhul este expresia capacității spirituale, și el nu poate fi măsurat cu etalonul experienței. Un om tânăr poate avea o capacitate spirituală mai mare. Așa stăteau lucrurile cu Elihu. Iar el spune: "Suflarea Celui Atotputernic dă înțelepciunea." Dumnezeu a fost Acela care a suflat omului în nări suflare de viață; și această suflare nu era numai sufletul ci și duhul. Iată motivul pentru care omul este singurul care are un suflet nemuritor. Dumnezeu n-a suflat acea suflare a Sa într-un cal sau într-un câine, ori în alt animal de pe pământ, ci numai în om. Prin urmare, sufletul și duhul omului sunt nemuritoare. Însă ele pot fi nemuritoare în iad sau nemuritoare într-un mod binecuvântat în cer. Nemurirea nu-l scutește pe om de păcătoșenia lui și nici de consecințele unei astfel de păcătoșenii. Și nici, de altă parte, nu-l privează - cu atât mai puțin - de posibilitatea de a primi viața veșnică prin Domnul Isus. "Nu vârsta aduce înțelepciunea, nu bătrânețea te face în stare să judeci. Iată de ce zic: 'Ascultați-mă! Voi spune și eu ce știu.' Iată, am așteptat sfârșitul cuvintelor voastre, v-am urmărit dovezile, cercetarea pe care ați făcut-o cuvintelor lui Iov. V-am dat toată luarea aminte; și iată că nici unul dintre voi nu l-a convins pe Iov, nici unul n-a răspuns la cuvintele lui. Să nu ziceți însă: 'În el noi am găsit înțelepciunea'... Voi vorbi deci, ca să răsuflu în voie, îmi voi deschide buzele și voi răspunde. Nu voi căuta la înfățișare, nu voi linguși pe nimeni; căci nu știu să lingușesc; altfel, îndată m-ar lua Cel care m-a făcut" (versetele 14-22). Elihu este primul care va merge la rădăcina problemei - un mijlocitor dintre o mie, așa cum el însuși spune, deși nereferindu-se la el.

DISCURSUL NR. 9 (capitolele 33-37)

Este izbitor să vezi cât de neagreat este Elihu de către cei ce gândesc lumește. Nu e ceva nou. A început cu evreii și continuă până în zilele noastre. Ei îl privesc ca pe un tânăr ambițios și plin de vanitate. Însă asta trădează o gândire deloc familiarizată cu Dumnezeu, fiindcă Elihu ocupă un loc foarte important și prețios în această carte. El este acela care, pentru prima dată, scoate la lumină binecuvântarea necazului - necazul care se întoarce spre binele celui ce suferă. Acest lucru n-a fost prea bine cunoscut nici măcar în Israel după aceea; pentru că în Israel Dumnezeu a arătat cârmuirea unui popor, dar acesta este un lucru cu totul diferit de ceea ce găsim în Iov. Ce prezintă Elihu este o cârmuire a sufletelor, lucru care este mai valabil ca oricând în creștinism.

Este ceea ce avem în capitoul 15 din Ioan: "Eu sunt adevărata viță și Tatăl Meu este viticultorul". Și ce face Tatăl? "Pe orice mlădiță care n-aduce roadă în Mine, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai multă roadă". Pe de o parte curățește, iar de cealaltă taie. Pe cei cu totul insensibili El îi taie, cu atât mai mult dacă ei îi poartă numele în mod fals. Dar pe aceia care aduc roadă El îi curățește ca să aducă și mai multă. Exact așa s-a întâmplat și cu Iov. La fel cu Petru. Satan a dorit să-l cearnă ca pe grâu. Petru era înălțat în proprii săi ochi întocmai ca Iov. Era foarte sigur de dragostea lui mare pentru Domnul și s-a încrezut în ea - nu în dragostea lui Hristos pentru el, ci în a lui pentru Hristos. A crezut că în ciuda oricărei dificultăți el Îi va rămâne credincios și n-a dat atenția cuvenită avertismentului Domnului. Iar în noaptea aceea, înainte ca să cânte cocoșul, s-a lepădat de El; cu alte cuvinte, a căzut exact acolo unde credea că era imposibil să cadă.

La fel a fost cu Iov. El s-a arătat a fi un om plin de har în prosperitate și foarte răbdător în necaz. Și dacă totul s-ar fi sfârșit aici, Iov ar fi fost mai mulțumit de el însuși ca oricând. Dar Domnul a intenționat ca lucrurile să meargă până la capăt și să accepte necazul ca din mâna Lui. Dar Iov n-a putut înțelege asta. Nici soția lui n-a înțeles, așa cum se întâmplă adesea în cazul lor. Femeile sunt câteodată foarte nerăbdătoare; așa a fost și ea; prin urmare, i-a dat exact sfatul care nu trebuia. El l-a respins, însă n-a putut rezista insinuărilor celor trei prieteni ai lui. Am văzut în amănunt cum au stat lucrurile în această privință, așa că nu voi mai stăruia asupra acestui aspect. Îl vedem pe Iov acum triumfător asupra lor. Ei sunt cu totul aduși la tăcere. Acești oameni bătrâni, experimentați și înțelepți n-au înțeles semnificația celor întâmplate nici măcar cât Iov. Motivul este că Iov avea un mai mare simțământ al harului lui Dumnezeu, care constituie adevărata cheie a lucrărilor Lui.

Avem de învățat însă una din marile lecții ale acestei cărți, anume că nu ne putem slăvi cu oamenii, oricât de sfinți ar fi ei, ci numai cu Dumnezeu. Noi, cei de azi, nu mai avem nici o scuză, fiindcă scopul morții lui Hristos a fost nu numai ca să fim iertați și făcuți fericiți, ci și ca să umblăm judecându-ne pe noi înșine și încrezându-ne în Dumnezeu. În aceste două lucruri Iov a falimentat, și de același pericol suntem și noi pândiți.

În ce-l privește pe Elihu, el ridică pentru prima oară vâlul de deasupra enigmei pe care nici unul dintre ei nu fusese în stare să o rezolve - nici Elifaz, nici Bildad, nici Țofar și nici chiar Iov. Ultimele cuvinte ale lui au fost că el nu va renunța la neprihănirea sa până nu va crește neghină în loc de orz, lucru care este imposibil. Era decis să reziste și fără îndoială că ei greșeau crezând că ar fi existat ceva greșit în el. Și totuși era. Nu în felul în care ei credeau, ci era plăcerea pe care Iov și-o găsea în ceea ce harul, pe care Dumnezeu i-l dăduse, lucruse în viața lui. Acum intervine Elihu, care cu greu a putut să tacă în tot acest timp, măcar că și-a arătat smerenia care-l caracteriza. El intervine la momentul critic, când nu numai cei trei dar și Iov tăcuse. Era destul de greu să-l faci pe Iov să tacă, pentru că era un vorbitor excelent și avea multe lucruri adevărate de spus. Însă nu se cunoștea încă pe sine așa cum vroia Dumnezeu. Iată motivul pentru care ne-a fost dată această carte, nu ca să ne cunoaștem pe noi înșine într-un fel omenesc, prin gândurile noastre, ci prin lumina lui Dumnezeu care detectează ceea ce nimic altceva nu poate detecta.

Deci Elihu tăcuse. El era tânăr în comparație cu ei, de aceea nu i-a întrerupt. Ar fi putut s-o

facă, dar a așteptat până la sfârșit, până când Iov și-a încheiat cuvântarea în care arătase că părerea sa despre sine însuși era mai bună decât oricând, nefiind afectată cu nimic de ceea ce Dumnezeu adusese peste el. Asta l-a făcut pe Elihu să se mânie. Era indignat că ceilalți nu vedeau acest lucru, anume că Iov nu era supus lui Dumnezeu și că vorbise nepotrivit cu privire la El. Nu trebuie să vă închipuiți că atunci când Dumnezeu l-a comparat pe Iov cu cei trei prieteni ai lui S-a referit la aceste cuvântări. Nu, deloc. Iov a fost însuflețit de un duh nepotrivit în tot acest timp cât a respins gândurile rele a celorlalți față de el. Totuși doar gândurile lor rele nu-l făceau mai rău decât era, așa că dacă ar fi tăcut n-ar fi însemnat că starea lui era așa cum o credeau cei trei. Dar Iov nu învățase încă această lecție, eșuând la capitolul răbdare, acel capitol prin care se remarcase și care-l făcuse să fie puțin mândru.

Elihu își începe apologia. Din pricina aceasta mulți nu-l agreează. Sunt mii de oameni care au scris despre scripturi și care nu și-au văzut niciodată păcătoșenia înaintea lui Dumnezeu, care nu s-au măsurat niciodată pe ei înșiși în prezența Lui. Toți aceștia îl urăsc pe Elihu și vorbesc cu dispreț despre el și despre cuvintele sale. Lui Elihu i-a părut rău că a trebuit să vorbească, nu avea nici o dorință să iasă în evidență, însă a fost obligat să ia cuvântul pentru Dumnezeu împotriva a ceea ce el simțea ca fiind nepotrivit chiar și în Iov. El nu se ocupă prea mult de ceilalți. Aceștia tăcuseră și erau în planul doi, ca și Satan, care fusese învins și de care nu mai auzim nimic. Cei trei au trebuit să renunțe; nu mai aveau nimic de spus. Oricum spusese prea multe.

Acum este rândul lui Elihu (capitolul 33). Capitolul 32 a fost doar o prefață în care el și-a recunoscut lipsurile și, în același timp, deplina convingere că vedea un adevăr pe care nici Iov, nici prietenii lui nu-l văzuseră.

"Acum, Iov, te rog ascultă spusele mele, ia aminte la toate cuvintele mele!... Dacă poți, răspunde-mi, apără-ți cauza înaintea mea, fii gata! Iată, înaintea lui Dumnezeu eu sunt semenul tău: și eu, ca și tine, am fost format din lut. Iată, teama de mine nu te va tulbura și greutatea mea nu te va copleși." Iov, deși inima îi era îndreptată către Dumnezeu, se temea că un contact cu El l-ar copleși; totuși dorea să-L găsească, măcar că era înfricoșat. El ar fi dorit pe cineva care să-i vorbească într-o limbă omenească. Ei bine, Elihu va face lucrul acesta într-o anumită măsură. Elihu este un mijlocitor și vorbește din partea lui Dumnezeu - exact ceea ce vroia Iov - însă cu siguranță că nu se ridică la înălțimea adevăratului Mijlocitor, a Celui dintâi dintre proroci, a lui Hristos Însuși. Totuși prezența lui Elihu este o mărturie a harului suveran. Probabil că este cel mai greu lucru din lume să găsești un om care să-l cunoască pe Dumnezeu așa cum Îl cunoștea Elihu. Prin el mândria celor mai bătrâni a fost dărâmată. Și Elihu pricepuse asta, însă i-a vorbit de bine, pentru că nu era deloc grabnic să fie el acela care să-i corecteze. El se ocupă mai degrabă de Iov, ceea ce trădează o trăsătură delicată a caracterului său. Nu se învârte în jurul lui Elifaz, Bildad și Țofar ca să arate cât de greșiți fuseseră. Totuși rămânea să fie soluționată problema importantă, soluția enigmei care-i blocase pe toți. Elihu se ocupă de asta, nu în întregime, ci cere ca Dumnezeu să facă acest lucru, iar Dumnezeu va apare. Nu spun cum, dacă sub forma unui om - așa cum El a făcut adesea în Vechiul Testament. Cuvântul nu spune cum; poate că a fost doar o voce. Însă vom vedea, când vom ajunge la acea porțiune, că a fost o voce dumnezeiască. Nu poate fi nici o îndoială cu privire la acest lucru.

Iov se plânsese de greutatea mâinii lui Dumnezeu. Erau două mari greșeli în ceea ce el spusese. Gândea prea favorabil despre el însuși și găsea vină în Dumnezeu. Iar Elihu dă pe față cu claritate aceste două lucruri. *"Iată, îți voi răspunde că aici n-ai dreptate, căci Dumnezeu este mai mare decât omul. Vrei dar să te cerți cu El pentru că nu dai socoteală fiecăruia de faptele Lui?"* Iov eșuase total în ce privește respectul datorat lui Dumnezeu, uitase complet de distanța infinită dintre Dumnezeu și om, de măreția lui Dumnezeu. Prin urmare, în loc să găsească vina în el însuși, a găsit-o în Dumnezeu. N-a înțeles pe deplin căile Lui, totuși ar fi trebuit să le dea creditul necesar, măcar că nu le înțelegea. *"Dumnezeu vorbește însă când într-un fel, când într-altul, dar omul nu ia seama."*

Acum el scoate la iveală faptul că Dumnezeu își face lucrarea Lui minunată în mijlocul unei

lumi ruinate de păcat, în care nimic nu este așa cum ar trebui să fie și în care Satan este triumfător.

Prin urmare, spune Elihu, Dumnezeu lucrează adesea prin visuri, (versetul 15). Probabil că unii dintre voi ați avut asemenea experiențe. Eu însumi am beneficiat de astfel de clipe când Dumnezeu mi-a sugerat unele lucruri cu privire la mine însumi, avertizându-mă să fiu atent la ceea ce aveam de făcut, obligându-mă astfel să mă judec într-un fel în care n-o făcusem înainte. Nu este nimic miraculos în asta. Dumnezeu este un Dumnezeu viu și El poate lucra cu fiecare dintre noi în felul acesta. Cred că e o greșeală să ne imaginăm că nu ar fi așa. Chestiunea importantă este că astfel de lucruri sunt cu totul inferioare Cuvântului. În aceasta stă marele nostru avantaj, pe care acești oameni de care ne ocupăm acum nu l-au avut. Scriptura are o valoare enormă, iar noi, neprețuind-o, nu facem decât să ne arătăm lipsa de credință. Trebuie să facem din ea cel mai important lucru al vieții de zi cu zi, prin care să-L cunoaștem pe Dumnezeu din ce în ce mai bine, mai ales acum când Îl avem pe Hristos, singurul Mijlocitor, nu "unul dintre o mie", ci singurul și mai presus de toți. Așa că Dumnezeu lucrează într-un fel sau altul, pe căi pe care noi uneori nu le pricepem. În dragostea Lui, El întotdeauna procedează așa, cu excepția cazului când Efraim s-a alipit de idoli - "Lăsați-l singur!" Acesta este un cuvânt cumplit.

"Atunci El deschide urechile oamenilor". Nu este vorba de oameni credincioși. *"Ca să abată pe om de la rău și să-l ferească de mândrie."* Observați că este vorba de cineva care nu a fost încă zdrobit. *"Ca să-i păzească sufletul de groapă și viața de loviturile săbiei"*, etc. (versetele 17-24). Nu cred că putem găsi în tot Vechiul Testament o descriere mai sugestivă și mai aplicabilă personal cu privire la lucrările lui Dumnezeu cu un suflet care merge pe un drum greșit. Ar fi greu să găsim așa ceva și în Noul Testament, cu excepția pildei fiului risipitor, pe care Însuși Domnul o spune. Acolo avem o imagine perfectă. Trebuie ținut cont de faptul că la vremea cuvintelor lui Elihu răscumpărarea nu fusese încă făcută. Ea era înaintea lui Dumnezeu care, conform cu Romani 3, a putut trece cu vederea. Iertarea nu putea fi încă valabilă pentru un sfânt din Vechiul Testament. "Iertarea" aparține în mod exclusiv Noului Testament. Vă aduceți aminte de acel cuvânt: "lipsiți de slava lui Dumnezeu" (Romani 3:23). E valabil acest lucru pentru un credincios? Dimpotrivă, nici un credincios nu este lipsit de slava lui Dumnezeu. Cum poate fi asta? Fiindcă Acela care este acum în slava lui Dumnezeu este viața și neprihănirea mea. N-a fost doar lucrarea minunată de la cruce, ci Domnul Isus a făcut legătura dintre această lucrare și slava lui Dumnezeu, dându-ne astfel puterea de a cunoaște că nu suntem lipsiți de slava Lui. Așa ceva nu putea fi la început. Era nevoie nu numai de iertarea păcatelor, ci și ca Hristos să fie așezat în slava lui Dumnezeu ca Mântuitor al nostru. În textul nostru însă nu este vorba de așa ceva, ci simplu: "Am găsit un preț de răscumpărare pentru el".

"Iată acestea le face Dumnezeu, de două ori, de trei ori omului, ca să-i ridice sufletul din groapă, ca să-l lumineze cu lumina celor vii." Este un lucru mângâietor să știi că așa lucra Dumnezeu în acele zile și că unii oameni erau conștienți de acest lucru. Pentru că evanghelia nu era propovăduită în acele zile. Exista, fără îndoială, revelația prețioasă a "Semînței femeii" care avea să sfărâme capul șarpelui și al cărei călcâi urma să fie zdrobit, dar asta era tot ce aveau.

La această revelație se adăuga și cea văzută în Noe, ca imagine - potopul și izbăvirea omului din el. Apoi Avraam, cel ales, și sămânța lui, fiindcă toți știau că de aici va ieși Mesia. Toți evreii credincioși erau perfect conștienți că Sămânța lui Avraam, reprezentată prin Isaac, avea să fie Mesia. Și ce minunat a fost confirmată această convingere prin faptul că Isaac a fost oferit în imagine ca jertfă și a fost primit înapoi ca înviat din morți, Dumnezeu interzicându-i lui Avraam să-l omoare. Însă Isaac a fost timp de trei zile sub sentința morții și, la momentul critic, a fost salvat!

Nu s-a întâmplat însă așa și cu Domnul Isus. Aici totul a fost perfect, totul a fost îndeplinit în cea mai mare binecuvântare și nu putea fi în altul decât în El.

Acum (versetul 31) Elihu îl invită pe Iov să ia aminte și să asculte; și, dacă are ceva de zis, să răspundă, căci el ar dori să-i dea dreptate. După cum observați, aici stă marea diferență dintre Elihu și ceilalți. Cei trei vroiau să-l condamne. Erau foarte siguri că era vorba de ceva foarte rău

și vroiau să scoată la iveală acest rău. Așa că deveniseră din ce în ce mai furioși pe Iov, fiindcă acesta în loc să recunoască, îi socotea nehibzuiți.

Elihu continuă (capitolul 34), și acum el îl învinuiește din nou pe Iov. *"Ascultați, înțelepților, cuvintele mele! Luați aminte la mine, voi care aveți cunoștință! Căci urechea deosebește cuvintele, așa cum cerul gurii gustă alimentele. Să alegem ce este drept, să vedem între noi ce este bun. Căci Iov a spus: 'Sunt drept.'" Și era drept, în sensul în care cei trei negau, dar nu era drept în a-L slăvi pe Dumnezeu, ci mai degrabă găsea vină în El. "Nu, negreșit, Dumnezeu nu lucrează nedrept, Cel Atotputernic nu calcă dreptatea. Cine I-a dat autoritate asupra pământului? Cine I-a dat lumea în grija Lui? Dacă nu S-ar gândi decât la El, dacă Și-ar lua înapoi duhul și suflarea, tot ce este carne ar pieri împreună și omul s-ar întoarce în țărână."*

După cum ați observat, Elihu nu avea nici în cea mai mică măsură acea opinie pe care mulți oameni, chiar pioși, o împărtășesc astăzi, anume că întreaga lume este susținută în mersul ei de principiul gravitației. Fără îndoială că Dumnezeu este Acela care imprimă mișcarea oricărui lucru, dar tot El este Acela care supraveghează și menține totul. Oamenii atribuie asta unor cauze secundare. Iată o mare greșală, căci Dumnezeu este Cel ce întreține orice mișcare, și dacă El Și-ar retrage pentru un moment puterea cu care acționează, totul s-ar prăbuși.

"Oare ar putea să domnească un vrăjmaș al dreptății? Și vei condamna tu pe Cel drept?" Aici Elihu dă cu totul pe față greșeala monstruoasă a lui Iov de a găsi vină în Dumnezeu. El pare să spună: "Nici măcar cu un împărat nu este cuviincios să procedezi așa." Un împărat poate avea greșeli, însă poziția lui impune respectul oamenilor. Noi trebuie nu doar să ne temem de Dumnezeu ci și să-l cinștim pe împărat. *"Iov a vorbit fără pricepere și cuvintele lui au fost lipsite de judecată. Iov trebuie să fie încercat mai departe, fiindcă răspunde ca cei răi! Căci adaugă la greșelile lui păcate noi; bate din palme în mijlocul nostru, își înmulțește cuvintele împotriva lui Dumnezeu."*

Acum facem un pas mai departe (capitolul 35). *"Apoi Elihu a răspuns și a zis: 'Îți închipui că ai dreptate și crezi că dreptatea ta este mai mare decât a lui Dumnezeu.'" Asta este ceea ce practic sugera Iov, deși nu vroia să o spună direct. Dar Elihu pune degetul pe rană. "Tu zici: 'La ce-mi folosește, ce câștig am că nu păcătuiesc?' 'Îți voi răspunde și la aceasta, fie și prietenilor tăi totodată. Uită-te spre ceruri și privește! Contemplă norii, cât de sus sunt față de tine! Dacă păcătuiești, ce rău Îi faci Lui?" etc. (versetele 6-16). Așa că Iov era greșit în ambele lui tendințe, fie că-L nedreptăța pe Dumnezeu, fie că se îndreptăța pe sine.*

Elihu merge și mai departe (capitolul 36): *"Iată, Dumnezeu este puternic, dar nu disprețuiește pe nimeni"* (versetul 5). Ce cuvinte minunate! Oamenii sunt tentați să creadă, și chiar cred, că cu cât Dumnezeu este mai mareț, cu atât Îi pasă mai puțin de lucrurile neînsemnate de pe acest pământ. Dimpotrivă! El Își arată măreția prin chiar faptul că Se ocupă de toate și ia seama și Se îngrijește până și de cea mai mică vietate. Centrul atenției Lui îl constituie fără îndoială omul - dar El Se îngrijește de toate. *"Nu-Și întoarce ochii de la cei drepți."* Iată punctul important al acestui capitol. În capitolul 33 a fost vorba de "om", dar aici se vorbește de "cel drept". Disciplina pe care Dumnezeu o exercită asupra unui om pentru a-l câștiga este mult mai strictă în cazul celui drept pentru a-l păstra pe o cale corectă. El nu l-a îndreptățit pe cel credincios ca apoi acesta să-L necinstească, fiindcă e un lucru teribil când un credincios o apucă greșit.

Dumnezeu este infinit deasupra gândurilor noastre. *"Căci El trage sus picăturile de apă, le preface în abur și dă ploaia."* Elihu ilustrează superioritatea lui Dumnezeu cu ajutorul puterii pe care El o manifestă în lucrurile înconjurătoare. Căci dacă așa stau lucrurile cu un lucru așa de neînsemnat ca ploaia, cu cât mai mult în cazul unei chestiuni atât de importante precum sufletul omului, care-și datorează existența suflării lui Dumnezeu Însuși? Elihu folosește acum același fel de argumente pe care Domnul îl va folosi mai târziu. *"Ia fulgerul în mână și-l descarcă asupra vrăjmașilor Lui. Dă de veste că e de față printr-un tunet și până și turmele îi simt apropierea."*

Capitolul 37. *"La auzul acestor lucruri îmi tremură inima și sare din locul ei"*, etc. (versetele 9-12). Aici el arată suveranitatea absolută a lui Dumnezeu. Și dacă ea este valabilă în lucrurile naturale, nu e cu atât mai mult în cele spirituale? *"Pe Cel Atotputernic nu-L putem găsi, căci este*

măreț în putere și în judecată și El nu răspunde în marea Lui dreptate. De aceea oamenii se tem de El; El nu-și îndreaptă privirile spre cei ce se cred înțelepți." Aici greșise Iov. El era înțelept cu inima și admira roadele harului din el, iar toată această stare era cu totul necorespunzătoare cu ceea ce se cuvine lui Dumnezeu. Aici Elihu sfârșește. Urmează ca Domnul Însuși să intervină.

DISCURSUL NR. 10 (capitolele 38-41)

CAPITOLUL 38,1-38. Ultimele trei versete ale acestui capitol aparțin de drept următorului. Domnul (Iehova) este cel care vorbește. Acest nume n-a mai apărut după capitolul 2 (cu o singură excepție, în capitolul 12:9). Dumnezeu vorbește în conformitate cu autoritatea și relația Lui; și aceasta este exact ceea ce "Iehova" înseamnă. Nu este vorba doar de Dumnezeu în mod abstract, ci de Dumnezeu în legătura (sau relația) Lui cu omul de pe pământ. *"Și Domnul a răspuns lui Iov din mijlocul furtunii."* Furtuna indică faptul că era vorba de o mustrare, pe care Iov trebuia să o simtă cu adevărat și să profite de pe urma ei.

"Cine este cel ce Îmi întunecă sfaturile prin cuvântări fără pricepere?" Domnul nu vrea să spună că Iov nu avea nici o pricepere sau cunoștință de Dumnezeu, ci că toată cunoștința lui era limitată și neadecvată în ce privește lucrările Lui. *"Încinge-ți mijlocul ca un viteaz, ca Eu să te întreb și tu să Mă înveți."* Iată un cuvânt remarcabil. Dumnezeu urmează să-i pună o serie de întrebări. Până acum Iov chestionase lucrările lui Dumnezeu. De acum rolurile se schimbă și Domnul va fi Acela care îl va întreba. *"Unde erai tu când am întemeiat pământul?"* Ce întrebare zdrobitoare! Ce putea ști Iov despre asta? Și Dumnezeu continuă să-i înfățișeze măreția lucrărilor Sale, atât cele neînsuflețite cât și cele însuflețite. Rezultatul a fost dărâmarea încrederii în sine a lui Iov, și descoperirea ignoranței lui complete și a lipsei sale de putere. Și Dumnezeu n-a vorbit decât de lucruri pământești, naturale, care au de a face cu ceea ce este vizibil și temporal. Iar dacă Iov s-a dovedit atât de incapabil să răspundă la vreuna din ele - de fapt nici în ziua de azi nu li s-a dat răspuns, cu tot progresul științei - cum ar fi putut el să răspundă cu privire la cele cerești și veșnice? Acestea depind deplin și absolut doar de Dumnezeu. Noi nu știm nimic despre ele decât numai ce ne spune El, și aceasta este binecuvântarea noastră, aceste lucruri le așteptăm, cele nevăzute și veșnice; prin urmare noi, spre deosebire de ceilalți oameni, trebuie să fim cu totul dependenți, cu privirile spre cer și plini de încredere.

DISCURSUL NR. 11 (capitolul 42)

Acum începe să se arate marele scop al lui Dumnezeu. N-ar fi fost deloc bine ca Iov să-l fi știut dinainte. El trebuia să umble cu simplitate și să învețe să se încreadă în Dumnezeu; să fie cu totul încredințat că Dumnezeu nu poate eșua în credințioșia și în harul Său. Totuși încercarea a fost foarte dură, și știm că Iov n-a rezistat, așa cum nimeni n-a rezistat, cu excepția Domnului Isus. Într-adevăr, este foarte instructivă comparația dintre cum vorbește Domnul Isus despre suferințele Sale și iritarea arătată de un om chiar așa de admirabil cum era Iov.

Observați că doar în ultimul capitol avem lucrarea Domnului de restabilire a lui Iov, și vedem că toți au trebuit să fie umiliți, cu excepția lui Elihu.

Demn de notat este și faptul că în această carte avem toate elementele importante care apar în restul Vechiului Testament. Nu găsim în ea referiri la Israel, nici la legea lui Moise și nici la locul particular pe care fiii lui Avraam îl ocupau. Scopul cărții este de a arăta că Dumnezeu rămâne Dumnezeu și, mai mult, că Iehova (numele de legământ al lui Dumnezeu) lucra în mod intim în sufletul unui om evlavios care fusese ales de El pentru această mare încercare - cel mai credincios om care se găsea atunci pe pământ. Nici măcar Iacov nu era potrivit pentru o astfel de încercare, presupunând că ar fi fost contemporani. Pentru că deși Iacov a prezentat o imagine foarte frumoasă în ultimii săi ani, au existat totuși în viața lui o mulțime de lucruri care trebuieră să fie cernute, spre care privea cu căință și pentru care trebuise să fie disciplinat în diferite momente ale vieții sale. Astfel că Iacov nu era deloc o persoană potrivită ca Iov.

Iov pare să fi fost un om adăpostit de Dumnezeu, așa încât cunoștea foarte puțin despre stricăciunea care era în lume prin poftă. El prosperase într-un mod în care puțini oameni reușiseră, pentru că deși era un om credincios și prin urmare expus pericolului de a fi persecutat de oamenii nelegiuiți din vremea lui, totuși el era ca un prinț între semenii săi. Lucrul trist este că Iov s-a preocupat prea mult de asta; s-a admirat prea mult și era prea mult satisfăcut de "cuibul" lui. A nădăduit că niciodată nu va fi tulburat și că va muri în acest cuib, așa cum spunea el. Însă Dumnezeu a vrut să-l învețe o lecție foarte dură înainte de asta, după care a devenit mai binecuvântat ca oricând.

Nu găsim suferința cu sau pentru Hristos de-a lungul Vechiului Testament, nici căile prin care Dumnezeu lucrează astăzi. Există teoria că felul lui Dumnezeu de a lucra a fost întotdeauna același. Așa ceva este cu totul greșit. Căile lui Dumnezeu diferă mult; unele erau căile Lui în Paradis și altele după ce omul a fost izgonit de acolo. Și la fel înainte și după potop, sau în cazul lui Israel înainte și după Lege. Iar ele sunt și mai diferite acum după ce Hristos a venit și răscumpărarea a fost săvârșită. Dacă cei ce susțin o astfel de teorie se referă la caracterul lui Dumnezeu, care este de neschimbat, acesta e un lucru corect, căci Dumnezeu nu Se schimbă, însă El, în înțelepciunea Lui suverană, alege diferite căi în lucrarea Sa cu fiecare dintre noi. În același timp, există căi generale caracteristice anumitor perioade particulare. Căile Lui de acum, de după venirea lui Hristos, sunt mai profunde, iar Dumnezeu Se așteaptă ca noi să pătrundem în ele, ca și în planurile Lui care sunt revelate acum pentru întâia oară. În vremurile Vechiului Testament nu se știa nimic de planurile cerești. Ei cunoșteau scopul lui Dumnezeu pentru pământ. Căile lui Dumnezeu sunt întotdeauna în conformitate cu ceea ce-L preocupă pe El la momentul respectiv, în același timp desfășurându-se cârmuirea Lui morală cu fiecare dintre noi, așa încât să avem de a face cu El.

Și asta era ceea ce Iov trebuia să învețe, anume că exista ceva, necunoscut lui, care nu se potrivea cu prezența lui Dumnezeu. Nu că s-ar fi îndoit de existența unui Răscumpărător; el credea cu toată inima în El, dar asta este cu totul altceva. Și astăzi oamenii pot crede în Mântuitorul și totuși niciodată să nu fi fost aduși personal în prezența lui Dumnezeu, din punct de vedere practic. Este diferență între a poseda ceva în mod obiectiv și a face ca lucrul respectiv să ne aparțină în mod subiectiv. Așa stăteau lucrurile cu Iov. El n-avea încă o cunoștință subiectivă. Se bucura de bunătatea lui Dumnezeu, era un om credincios. Îl vedem acționând ca un preot. Avea unele temeri cu privire la fiii și fiicele sale, dar când a trecut prin încercarea pricinuită de pierderea lor, nu s-a mai temut deloc. Nu s-a arătat înfricoșat de ce ar fi putut veni peste el. Și suferința îi era mare.

Dar aceste suferințe nu au fost de ordin spiritual. Erau din cele caracteristice omului ca om. Ele s-ar fi putut întâmpla și unuia neconvertit. Numai că exista această particularitate la Iov, de care el n-a avut cunoștință la început - anume că Dumnezeu îi îngăduise lui Satan să aducă aceste lucruri peste el. Plăcerea și nădejdea lui Satan era să lege picioarele lui Iov și să-l doboare la pământ, ca astfel să-l blesteme pe Dumnezeu. Aici tânjea Satan să-l aducă. Dumnezeu i-a îngăduit să facă ce vroia, dar fără să-l omoare pe Iov. Asta i-ar fi convenit acestuia din urmă, dar așa n-am mai fi avut morala acestei întâmplări, și anume binecuvântarea adusă unui suflet prin chiar lucrurile care par să fie împotriva lui, nu numai prin cele pe care le-a experimentat. De

îndată ce Iov a început să-I găsească vină, a trebuit să învețe că Dumnezeu niciodată nu poate face decât ceea ce este mai bine și că prin toate acestea El urmărea să-l binecuvânteze. Nu numai cu binecuvântări exterioare, deci trecătoare, ci și cu binecuvântări pentru sufletul lui. Toate aceste lucruri sunt remarcabile dacă ne gândim că această carte este una din cele mai timpurii ale Vechiului Testament. Totuși găsim în ea marile elemente ale acestuia. De pildă, rolul jertfelor. Știți cât de devreme a intervenit jertfa, chiar după cădere, și cum prima mare acțiune a fiilor lui Adam a fost decisă de credință sau de lipsa de credință. Cain a adus o ofrandă care s-ar fi potrivit foarte bine după o jertfa, dar care a arătat lipsa totală a simțământului păcatului și a ceea ce se cuvine lui Dumnezeu. Abel, de altă parte, și-a adus jertfa lui, care pune moartea între el și Dumnezeu și care privea înainte la moartea lui Hristos. Iar el a oferit-o prin credință. Asta corespunde acum morții lui Hristos. Orice încercare de a sta acum înaintea lui Dumnezeu fără aceasta, arată că nu am idee de ce înseamnă păcatul și nici de ce înseamnă sfințenia divină. Nu mă cunosc nici pe mine și nici pe El, altfel cu siguranță că aș privi la acea mare jertfa care le reprezintă și le completează pe toate celelalte: jertfa lui Hristos.

Avem un alt adevăr foarte important enunțat chiar la începutul cărții: legătura dintre cer și omul de pe pământ, și anume că ceea ce urmează să aibă loc în om aici jos este stabilit mai înainte în cer. Acest lucru este valabil și acum, și îl găsim și în alte locuri în vechime. Îl vedem în David - o altă fază a acestui adevăr - în împotrivirea lui Satan, în ultimul capitol din 2 Samuel (și în 1 Cronici, repetat într-o altă formă). Dar cartea Iov fusese scrisă cu sute de ani înainte, așa că în cazul lui totul era perfect original.

Întâlnim același lucru și în Zaharia, unde Domnul vorbește lui Iosua, iar Satan i se împotrivesc. Aceasta este una dintre ultimele cărți ale Vechiului Testament.

Oricum, așa cum știm, Satan a fost complet înfrânt în cazul lui Iov. A făcut tot ce a putut mai rău, iar Iov a răspuns cu tot ce a putut mai bine.

Totuși, ceea ce exista în inima lui trebuia scos afară într-un fel sau altul, și este demn de notat că prietenii lui Iov, nu vrăjmașul, au fost mijloacele prin care s-a făcut aceasta. Iar Dumnezeu avea să le dea o lecție foarte umilitoare, ca și lui Iov de altfel. Cei trei erau mai ignoranți cu privire la căile lui Dumnezeu decât Iov, și tot ceea ce au reușit să facă a fost numai să gândească și să vorbească rău despre el, lucru care, atunci când este vorba de un om nevinovat, este întotdeauna foarte periculos. Poate fi ceva ce Domnul vrea să disciplineze, dar foarte adesea cei ce încearcă să facă ei acest lucru nu își arată decât nepriceperea și lipsa de spiritualitate, trădate prin neputința lor de a intra în gândul Domnului. Așa au stat lucrurile cu cei trei prieteni ai lui Iov. N-am nici o îndoială că erau oameni respectabili și cu adevărat evlavioși. Însă oamenii evlavioși trebuie să-și cunoască locul.

Așa s-a întâmplat cu Iov și cu cei trei prieteni ai lui. Au venit să sufere împreună cu el, s-au așezat, și văzând starea groaznică în care era, nu i-au spus nici un măcar un cuvânt. Iov n-a putut să înțeleagă asta. Dacă ei n-ar fi fost acolo, poate că ar fi rezistat, căci sunt momente când putem suporta, singuri fiind, ceea ce nu putem în prezența altora. Iar Iov, după ce a îndurat timp de șapte zile și șapte nopți tăcerea lor acuzatoare, lipsită de orice cuvânt de simpatie, a cedat și a izbucnit într-o cuvântare care nu-l caracteriza și care nicidecum nu-l slăvea pe Dumnezeu. Apoi îndoielile lor cu privire la el au început să crească tot mai mult, până când au ajuns să creadă că trebuie să fie un om foarte nelegiuit. Ei au mers pe ideea că tot ce se întâmplă acum este în conformitate cu caracterul absolut al lui Dumnezeu.

Bineînțeles că lucrurile nu stau așa. Dacă totul ar fi după gândul lui Dumnezeu, n-ar trebui să existe război, nici intrigi, nici asuprire, pe scurt, nici un fel de neleguire n-ar trebui să fie îngăduită. Va fi o zi când așa vor sta lucrurile și când starea de jos de pe pământ va corespunde gândului lui Dumnezeu din ceruri. Această idee este exprimată în ceea ce oamenii numesc "Rugăciunea Domnului" - "Facă-se voia Ta, precum în ceruri așa și pe pământ". Aceasta nu se va întâmpla până când Domnul nu va împărați. Iar cei trei întrețineau această idee nechibzuită, că nici un om evlavios care se comporta așa cum trebuie nu putea suferi vreodată, iar dacă cineva suferea mult era din pricină că ar fi fost un mare păcătos și, dacă nimeni nu știa asta, un fățarnic.

Aceasta este judecata îndreptăririi de sine, caracterizată de o ignoranță crasă atât cu privire la Dumnezeu, cât și la om. Așa au judecat cei trei, dar Iov li s-a împotrivit și le-a spus pe față că sunt niște doctori de nimic care, în loc să-i vindece rănilor, din contră, le-au agravat și mai rău. Erau niște mângâietori supărăcioși, care se credeau înțelepți, și ori de câte ori scoteau o vorbă, Iov rostea una și mai adevărată - astfel că în cele din urmă le-a închis gura. Apoi a apărut mai tânărul și mai spiritualul Elihu, pe care respectul față de cei bătrâni îl făcuse să tacă până atunci. Dar când în cele din urmă a vorbit, și-a arătat indignarea, de o parte fiindcă cei trei îl judecaseră greșit pe Iov, iar de cealaltă fiindcă acesta din urmă îl judecase greșit pe Dumnezeu. Prin urmare Iov trebuia să fie muștrat și să i se arate unde greșea. Dar după ce a făcut asta, Elihu a dispărut. El a jucat rolul unui mijlocitor, unul din acele mii. Asta vruse Iov la început, fiindcă era îngrozit la gândul măreției lui Dumnezeu, și voia deci pe cineva care să fie din lut ca și el.

"Ei bine" spune Elihu, "eu sunt un om din lut ca și tine; n-ai de ce să te temi de mine, de aceea îți voi spune adevărul, anume că ai vorbit într-un fel cu totul necuviincios pentru un sfânt al lui Dumnezeu. Te-ai lăsat întăritat și te-ai aprins de mânie din pricina reproșurilor celorlalți, și te-ai aventurat să-L acuzi pe Dumnezeu. Ar fi trebuit să-ți aduci aminte că Dumnezeu mai și disciplinează - că face asta chiar și cu cei neconvertiți, cu atât mai mult cu cei convertiți, ca ei să poată merge așa cum trebuie. Asta a făcut El și cu tine, deci ar fi trebuit să te judeci pe tine însuși și să te supui Lui". Toate acestea erau foarte adevărate. Și Domnul intervine El însuși și îl zdrobește pe Iov cu o serie de întrebări la care nici cei mai aleși oameni de știință care au trăit vreodată n-au putut răspunde.

Unul dintre lucrurile în care germanii au progresat - nu cu privire la Biblie, acolo n-au ajuns nicăieri - a fost știința. Printre ei au existat, în ultimii ani, oameni foarte capabili, și poate că n-a fost nici unul dintre ei mai proeminent ca baronul Alexander Humboldt. Cuvintele Domnului din această carte l-au pus în uimire și a recunoscut că la ceea ce Iov n-a putut răspunde, n-o pot face nici oamenii de știință încă. Cuvintele sunt la fel de zdrobitoare pentru ei cum au fost pentru Iov. Asta fiindcă deși oamenii de știință sunt foarte deștepți atunci când este vorba de cauzele secundare, sunt întotdeauna neputincioși în fața celor primare. Ei niciodată nu pot ajunge la prima mare cauză, pe care de altfel o resping. Motivul este acesta: nimeni nu poate învăța despre Dumnezeu prin cunoștință sau înțelepciune. Îl cunoaștem pe Dumnezeu prin nevoia noastră de El și învățăm ce înseamnă El atunci când suntem dovediți ca păcătoși sărmani, zdrobiți în sufletele noastre. Și cine poate răspunde unei astfel de stări, decât Dumnezeu? Prin urmare, pocăința este întotdeauna față de Dumnezeu. Ea înseamnă să nu ocup nici un alt loc decât acela de păcătos, cu nădejdea că Dumnezeu îmi va arăta milă. Și El o arată în Domnul nostru Isus. Oricum, Iov nu-L cunoștea și nu putea să-L cunoască pe Domnul Isus așa cum Îl cunoaștem noi. Însă Îl aștepta. Acesta este un alt mare adevăr care iese la iveală.

Fără îndoială, felul în care Iov privea spre Domnul era mai degrabă ca spre un mijlocitor, un răscumpărător care va aduce răzbunare împotriva vrăjmașului. Asta era ceva normal. "Sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui." Aceasta era ideea Vechiului Testament. Însă, deocamdată, Iov n-o putea pătrunde. Mai târziu lumina a mai crescut puțin. Există un Psalm remarcabil al lui David, Psalmul 22, cel mai remarcabil, în acest sens, din cartea Psalmilor. Și nu este singurul. Mai sunt și 102 și 69, acesta din urmă făcând o referire mai exactă la calitatea Domnului de Răzbunător. Mai sunt încă două, dar nu le voi mai aminti. Oricum, în Vechiul Testament, El este Acela care vine să facă răzbunare. De aceea Israel așteaptă ca, la venirea Domnului, vrăjmașii lor să fie nimiciți simultan cu izbăvirea lor. Noi nu așteptăm asta de la venirea Domnului, ci așteptăm să mergem în cer așa cum Domnul a mers acolo înaintea noastră. Plecarea noastră nu va schimba mersul lumii acesteia, iar oamenii nu o vor vedea. Vor ști că am dispărut într-un fel sau altul, așa cum știau și despre Domnul.

Înălțarea Domnului a fost ca o minune care ține trei zile, și oamenii - nu ucenicii - au uitat-o repede. Așa va fi și atunci. Se poate crede că dispariția celor credincioși va produce o impresie puternică în întreaga lume. Dar atunci vor fi zile când inimile vor fi împietrite și când orbirea va cădea peste ei, așa încât Dumnezeu nu va mai lucra ca să le trezească sufletele. El va trimite

neamurilor, prin intermediul iudeilor convertiți, evanghelia veșnică, și va fi o mare mulțime de convertiți, atât dintre iudei cât și dintre celelalte popoare. Dar aceasta va avea loc atunci când noi ne vom afla în cer, înainte ca Domnul să-Și facă apariția. Însă imaginea Domnului murind pentru noi, și în consecință dând la o parte toate celelalte jertfe, era mult ascunsă de vederea sfinților Vechiului Testament. Nici măcar apostolii n-au înțeles-o până când Domnul nu a înviat. N-aveau nici o idee despre ea și n-au crezut că Domnul urma să moară; și nu mă îndoiesc că Iuda s-a liniștit cu gândul că Domnul va scăpa din mâinile celor cărora Îl vânduse. Iar când a văzut că Domnul urma să moară, s-a sinucis. S-a lăsat cu totul pradă disperării și Diavolului.

Dar în capitolul 53 din Isaia avem o profeție strălucitoare. Într-adevăr, strălucitoare pentru noi astăzi, dar cum a fost ea în zilele lui Isaia? Este foarte puțin probabil ca vreunul să fi înțeles-o. Priviți la famenul etiopian, care se suise la Ierusalim să se închine și care, citind chiar acest capitol, nu înțelegea ce putea să însemne. Nu pricepea nimic. Este foarte posibil ca el să fi auzit de moartea prorocului din Nazaret, dar n-a făcut nici o legătură între ea și capitolul respectiv. Și, așa cum am spus, apostolii înșiși n-au fost clari cu privire la acest lucru până când el n-a avut loc. Și numai după coborârea Duhului Sfânt au avut putere să-L proclame. Dar înainte, după ce Domnul a suflat asupra lor, ei au părut că încep să înțeleagă. Cu cât sunt mai numeroase dovezile Scripturii, cu atât mai mult trebuie ca noi să privim către Duhul lui Dumnezeu, ca El să ne ofere înțelegerea Cărții sfinte.

Am făcut această referire pentru că întâlnim un alt lucru demn de remarcat, care ne arată cât de mult pătrunseseră cei de atunci în revelația divină, și anume cele două învieri, una în capitolul 14, așa cum am amintit, cu privire la omul ca om, atunci când cerurile nu vor mai fi; iar cealaltă în capitolul 19, cu privire la cei credincioși, unde este vorba și de Răscumpărătorul care Se va ridica de pe pământ, deci înainte ca cerurile să nu mai fie. Puteți observa cum acestea două se potrivesc perfect cu cele două învieri din capitolul 20 al Apocalipsei: învierea celor sfinți în timp ce pământul încă există, și învierea celor nelegiuți după ce cerul și pământul vor dispărea complet, urmând să reapară sub forma unui cer și a unui pământ nou. Dar Iov nu vorbește de acest din urmă aspect. Isaia da, dar cu aplicație pentru Israel, cu o viziune îngustată, nefiindu-i îngăduit să o vadă deplin. Însă capitolul 3 din cea de-a doua epistolă a lui Petru prezintă deplin acest lucru sub formă doctrinară, iar Ioan, în capitolul 21 din Apocalipsa, are o viziune cerească ce dezvăluie același lucru și ni-l face clar.

Să revenim însă la cartea noastră. Domnul îl zdrobește pe Iov; totuși El nu vorbește de jertfa lui Hristos. Ceea ce mărturisește Iov este nechibzuința sa, faptul că uitase cât de ignorant este el și cât de atotștiutor este Dumnezeu - pentru că el pretinsese că înțelege ceea ce Dumnezeu încă nu-i descoperise. Nu era încă descoperit; a fost după aceea. Dar ce trebuie să facă un om atunci când nu înțelege? Trebuie să privească încrezător către Dumnezeu, și în al doilea rând să se judece pe el însuși, ca astfel să nu-și îngăduie gânduri care sunt greșite. Iov eșuase în amândouă aceste direcții, însă va fi complet readus pe drumul cel bun; pentru că aceste minunate întrebări ale Celui Atotputernic îl aduc pe Iov, pentru prima oară, în țărână. Iar Domnul Se oprește și Se adresează lui Iov, și atunci el spune: "*Iată, eu sunt nimic*". Acum începe el să se cântărească așa cum se cuvine. Nu spune doar: "Am fost vinovat înainte să Te cunosc", ci "În ciuda a tot ceea ce Tu ai fost pentru mine, și în ciuda întregului har pe care mi l-ai arătat, sunt obligat să recunosc: Tată, eu sunt nimic, ce să-Ți răspund?" Nu mai avea ce să răspundă. Acest om care era așa de priceput să răspundă altora trebuie acum să tacă! Vorbise prea mult despre el însuși. E un lucru bun să fii elocvent cu privire la bunătatea altor oameni, dar nu și cu privire la a ta. Și asta l-a trădat pe Iov. Avea o foarte mare plăcere gândindu-se la cinstea care i se dădea și cum cei nobili tăceau de îndată ce el rostea un cuvânt, și cum toți se plecau înaintea lui. Iar acum ajunsese de batjocura tuturor.

Dar care a fost rezultatul? Ei bine, acum el spune: "*Îmi pun mâna la gură*" - cea gură care vorbește așa de iscusit! "*Am vorbit o dată, și nu voi mai răspunde; de două ori și nu voi mai adăuga nimic.*" Iată un semn bun. Dar acum Domnul urmează să se ocupe de două lucruri în special - supremația și puterea Lui, însoțite de cea mai delicată purtare de grijă; nu numai față de

animalele blânde, cum sunt oile și mieii, ci și față de lei și leoaice, animale foarte redutabile. La fel de vultur și de struț. Ai fost tu, Iov, cel care a făcut aceste lucruri? Tu ai fost acela care te-ai îngrijit de ele, care le-ai pregătit cele necesare? Erai tu născut când au luat ele ființă? Iov e cu totul umilit în orice privință, copleșit de simțământul ignoranței sale și de îngâmfarea arătată vorbind de lucruri mult mai minunate decât cele ce îi erau înfățișate acum, lucruri care țin de căile lui Dumnezeu în lucrarea Lui în inima, sufletul și împrejurările omului. Domnul nu abordează acest aspect. Și-a arătat măreția, puterea, înțelepciunea și bunătatea în lucrurile exterioare. Dacă așa este situația cu cele exterioare, cu cât mai mult în privința celor spirituale? Aceasta este lecția importantă a acestei cărți, lecție pe care Iov trebuia să o învețe. Și efectul ei a fost vizibil.

"Știu că Tu poți totul și că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale". "Cine este acela care are nebunia să-Mi întunece planurile?" El însuși era; o recunoaște. Asta constituie o mare mărturisire. *"Urechea mea auzise vorbindu-se despre Tine"* - cunoștința obiectivă; dar acum mi-am însușit această cunoștință, am aplicat-o sufletului meu, împrejurărilor și stării mele - *"dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și în cenușă."* Iată marea victorie morală pe care Dumnezeu a repurtat-o în fața lui Satan, în fața celor trei prieteni ai lui Iov și în fața lui Iov însuși. Vedem astfel bunătatea Domnului strălucind în mijlocul tuturor lucrurilor.

"După ce Domnul a spus aceste cuvinte lui Iov, Domnul a zis lui Elifaz din Teman." De ce oare i-a vorbit Domnul? Fiindcă observase că nici unul din cei trei nu spusese nimic. Ei nu profitaseră de această lecție ca Iov. Dacă ar fi beneficiat și ei așa cum trebuia de ceea ce Domnul spusese, s-ar fi unit cu Iov și ar fi spus: "O, Doamne, iartă nebunia noastră; am păcătuit nu numai împotriva Ta, ci și a prietenului nostru Iov". Dar n-au făcut așa, ci au tăcut, după cum este obiceiul multora atunci când sunt greșiți. N-au spus nimic. Ar fi trebuit să vorbească și să mărturisască. *"Mânia Mea s-a aprins împotriva ta și împotriva celor doi prieteni ai tăi, pentru că n-ați vorbit așa de drept despre Mine, cum a vorbit slujitorul Meu Iov."* Când a vorbit Iov drept despre Domnul? În capitolele 40 și 42. Nicidecum în cuvântările lui măiestre de dinainte. Nu pe acestea le-a prețuit Domnul, ci acele puține cuvinte în care s-a smerit și și-a ocupat locul cuvenit. Iar acum Domnul îi pune și pe ceilalți la locul lor. Ei nu se smeriseră, însă Domnul îi amenință și le spune: *"Luați acum șapte viței și șapte berbeci, duceți-vă la slujitorul Meu Iov și aduceți o ardere de tot pentru voi. Slujitorul Meu Iov să se roage pentru voi."* Iov avea să devină mijlocitor pentru ei. *"Și pe el îl voi accepta."*

De acum totul era complet clarificat; așa de clarificat încât Iov putea acționa în favoarea celor ce-l nedreptățiseră. *"Și nu vă voi face după nebunia voastră; căci n-ați vorbit așa de drept despre Mine, cum a vorbit slujitorul Meu Iov."* De acum erau îngenuncheați; cei ce avuseseră poziția de judecători ai lui Iov, au luat locul celui pe care-l nedreptățiseră și priveau la el pentru a le susține cauza înaintea lui Dumnezeu. *"Domnul a adus pe Iov iarăși în starea lui de la început, când Iov s-a rugat pentru prietenii săi."* Iov le-a răspuns cu bine la rău, și s-a rugat pentru ei. *"Și Domnul i-a dat înapoi de două ori cât avusese înainte."* Apoi îi vedem pe toți ai lui întorcându-se spre el (versetul 11). *"În cei din urmă ani ai săi, Iov a primit de la Domnul mai multe binecuvântări decât primise în cei dintâi."*

Aceasta nu constituie răsplata cerească, ci cea pământească. Vechiul Testament nu părăsește acest teren, și vedem lucrul acesta chiar la Iov, care nu era evreu. Timpul când Israel va fi binecuvântat va fi timpul când neamurile vor fi binecuvântate și ele. Israel este cel întâi născut dintre neamuri, iar acestea din urmă se vor supune lui. Dar n-a sosit încă acest moment, iar el va fi într-un contrast perfect cu timpul de acum. Locul nostru este în Hristos, așa cum, figurativ vorbind, cel al omenirii este în Adam, care a fost tatăl tuturor. Acum există un alt cap, iar despre noi credincioșii se spune că suntem în el, adică în Hristos. Și mai este ceva: "În ziua aceea veți cunoaște." Marele adevăr al epistolelor către Efeseni și Coloseni este că, în Efeseni, suntem în Hristos, lucru care constituie întreaga noastră binecuvântare; iar în Coloseni Hristos este în noi, ca astfel să ne putem îndeplini responsabilitatea ce o avem de a-L manifesta pe Cel ce locuiește

în noi. Așa că dacă prima înseamnă cea mai mare mângâiere pentru creștin, cealaltă constituie cea mai solemnă avertizare pentru el. "Voi în Mine" - aici Dumnezeu binecuvântează; "Eu în voi" - ca astfel să puteți conta pe Mine pentru a vă îndeplini responsabilitatea aici jos. În cartea de care ne ocupăm n-avem nimic de felul acesta; însă avem tot ceea ce poate dori inima pe acest pământ. Iov a devenit mai mare ca oricând - dacă socotim acest lucru după vastele sale posesiuni - și, mai mult, a fost binecuvântat și în familie.

"Și Iov a mai trăit după aceea o sută patruzeci de ani." Nu cred că aceste cuvinte intenționează să spună că Iov ar mai fi trăit încă 140 de ani după necazul lui, ci că întreaga lui viață a fost de 140 de ani, ceea ce constituie de altfel o vârstă foarte respectabilă. N-a fost așa de lungă ca cea a lui Avram sau Isaac; dar a fost, cred, aproape cât a lui Iacov, și mai mare decât a lui Moise. Deci totul s-a întâmplat înainte de Moise, care în psalmul său (Psalm 90) ne spune că "Anii vieții noastre se ridică la șaptezeci", etc. Se pare că tot el a scris și această carte. El și fratele său Aaron n-au ajuns la 140, însă Iov a ajuns. Dar dacă presupunem că ar fi trăit 80 de ani înaintea celor 140, asta l-ar face cu mult mai bătrân decât oricare dintre patriarhi. Nu mă refer la cei de dinainte de potop; după potop oamenii n-au mai atins vârste așa de mari - cu excepția celor imediat după el. Și astfel cartea se încheie cu Iov murind bătrân și sătul de zile.

1903 W. Kelly